

SUMANISMI

3/2014

SUOMEN KIELEN OPISKELIJAIN AINEJÄRJESTÖLEHTI

\$UMANI\$MI 3/2014

\$4 Koponen

\$5 Päällikön puheenvuoro

\$7 Fiksut ja filmaattiset fuksimme

\$12 Kirjeitä Fideldoralle

\$19 Kesä Suomen suurimman palveluksessa

\$22 Matka markasta Euroon

\$26 Kummallisten kirjojen kerho: Justine

\$28 Tapa testaa: Teekkaribileet alkoholilta

\$36 Elotonta taidetta

\$38 Koskelan keittiössä

\$40 Tepastellen

\$41 Runosyksen satoa

\$45 Sumanismi kokkaa: Maineikkaat pistaasicookiet

\$46 Mitä paskaa: Röökiä, kiroilua ja vitutusta 2.0

\$52 Novelli: Itsevaltiat

\$53 Historian lehdillä

\$55 Me vähän haettiin

\$62 Änkräfeministileiri: Aseksuaalisuutta ja kyseenalaisia fantasioita

\$65 Anonyymit tunnustukset

\$66 Novelli: Hevosenspaskan katkuinen ämmä

\$74 Piri pärisee

KIRJOITTAJAT:

Marko Heikkinen
Teijo Kempainen
Meri Koivumaa
Antti Koivusaari
Tiia Kokko
Eemi Koskela
Jukka Mettovaara
Jali Moilanen
Katariina Mäkelä
Olli-Juhani Piri
Johanna Rytönen
Lauri Siniluoto
Katja Virpiranta

VALOKUVAAJAT:

Tiia-Maria Juuso
Antti Koivusaari
Jukka Mettovaara
Liisa Pekkala
Olli-Juhani Piri
Lauri Siniluoto
lostandtaken.com
sxc.hu

GRAAFIKOT:

Olli-Juhani Piri
Lauri Siniluoto
Jussi Virpiranta
Katja Virpiranta

TAITTO:

Marko Heikkinen
Johanna Rytönen
Lauri Siniluoto
Jussi Virpiranta
Katja Virpiranta

PÄÄTOIMITTAJAT:

Johanna Rytönen
Lauri Siniluoto

Sisällys: Olli-Juhani Piri

Kansikuva: Lauri Siniluoto
ja Olli-Juhani Piri

PÄÄKIRJOITUS

Sumanismi tulee taas entistä kiiltävämpänä, laadukkaampana ja charmantimpana – sinulle. Asialla ovat vain parhaat kirjoittajat, pätevimmat graafikot, nokkelimmat sarjakuvapiirtäjät ja ylipäätään kauneimmat ihmiset, sillä eliittinumeroimme teemana on raha ja valta.

Teema kirvoitti lehteen monenlaisia näkökulmia kumpaiseenkin aiheeseen. *Mitä paskaa* käsittelee Youtuben mielipidevaikuttajia ja *Kummallisten kirjojen kerhossa* kerrotaan eräästä kuuluisasta seksuaalisen (väki)vallankäytön kuvaajasta. Lehdessämme aloittaa myös kaksi uutta ja upeaa vakiopalstaa: Eemi Koskelan juttusarja *Koskelan keittiössä* kertoo, miten köyhät ja kateelliset voivat hankkia ravintoa halvalla, ja *Tepa testaa* -palstalla Teijo ”Tepa” Kempainen testaa milloin mitäkin, tällä kertaa teekkaribileitä selvin päin.

Tässä lehdessä haastatellaan uusia ihania fuksejamme, kuten viime vuonakin. Fukseilta ei kuitenkaan tiedusteltu perheen sosiaalista statusta, kuten toimituksen palavereissa oli puhe. Saamme kuitenkin tietää, miten fuksit ovat järjestäneet asumisen ja elämisen sekä missä muodossa ananas on parhaimmillaan. (Päätoimituksen linjaus on, että muodossa *ananaan*.) Toivotamme uudet fuksit lämpimästi tervetulleiksi Sumaan sekä lehtemme pariin!

Sumanismin toimitukseen on saatu huikeaa vahvistusta, sillä olemme onnistuneet pestaamaan peräti kolme uutta toimittajaa eli Sumanismitoimihenkilöä: Teijo Kempaisen sekä kaksi (2) fuksia, Eemi Koskelan ja Katariina Mäkelän.

Kolminkertainen hurraahuuto heille!

Lopuksi haluamme muistuttaa, että oikeaoppinen teitittely tapahtuu muodossa *oletteko tehnyt*, ei ”oletteko tehneet”, kuten makaaberiuuden mannuilla usein kuulee. Tämän pitäisi tietysti olla Oulun yliopiston ylevimmän eliitin kiltalehden lukijoille itsestäänselvyys, mutta eiköhän pieni muistutus ole aina tarpeen. Huomauttakaa aina, jos joku yrittää olla teille mieliksi osaamatta edes teititellä. Näin teemme maailmasta kauniimman ja viihtyisämmän paikan. Muistakaa myös, että ainoastaan täysi sikajuntti käyttää trilbystä nimitystä *fedora*, vaikka fedoramallisesta päähineestä onkin ehkä teknisesti ottaen kyse, ja että yhdistelmä irtotakki+farkut/chinot tms. ei ole sama asia kuin puku, herramunjees sentään.

*Terveisin päätoimittajat
Johanna Rytönen
ja Lauri Siniluoto*

SUMANISMI

Tällä palstalla Suman koulutuspoliittinen vastaava kirjoittelee suomen kielen käytävän koulutuspoliittisista tuulista sekä muusta opiskeluun liittyvästä.

Kopolla on asiaa

Uusi lukuvuosi pyörähti taas käyntiin, ja syksy toi mukanaan joitakin muutoksia yliopistollemme. Näkyvin niistä lienee tulostusuudistus, josta kirjoitinkin jo viime palstaani. Nyt kun uusi tulostaminen on otettu käyttöön, on aika antaa käytännön vinkkejä sitä varten.

Tulostimelle siis kirjaudutaan omalla käyttäjätunnuksella, jonka perään tulee *@student*. Salasana vaaditaan toki myös. Tulostamisprosessi nopeutuu kuitenkin huomattavasti, kun leimaat opiskelijakorttisi tulostimen etuosaan kirjautumisen yhteydessä. Näin voit jatkossa tulostaa nopeasti pelkkää korttia vilauttamalla. Jos korttisi on sen verran vanha, ettei siinä ole vaadittavaa tunnistetta, voit hakea sen esimerkiksi OYY:n toimistolta.

Tulostuskiintiön suuruus (tai paremminkin pienuus) ei pahemmin päätä huimaa. Hiljattain avattiin kuitenkin verkkokauppa, josta lisätulostuskiintiön ostaminen käy helposti vaikkapa verkkopankilla. Tulosteista maksaminen ei tunnu kivalta, mutta täytyy muistaa, että monissa muissa yliopistoissa ei tulosteta ilmaiseksi sivuakaan. Sitä paitsi onhan tulostusuudistuksessa paljon hyvääkin! Se on turvallisempaa kuin ennen ja mahdollisuuksia on enemmän. Tiesitkö, että nykyään voit tulostaa esimerkiksi puhelimestasi tai kotikoneeltasi suoraan! Se on helppoa: tulostettava tiedosto vain lähetetään sähköpostin liitetiedostona osoitteeseen *mprints@oulu.fi* ja printataan se sitten ulos vapaa-valintaisesta tulostimesta neljän tunnin kuluessa. Huomaa, että tulostus tulee lähettää Oulun yliopiston sähköpostiosoitteestasi.

Muitakin muutoksia on tapahtuva pian. Yliopistomme saa ensi vuoden alusta uuden rehtorin, jonka valintaprosessi on vielä käynnissä. Parasta aikaa myös opetussuunnitelmaa uudistetaan merkittävästi. Suomen kielen osalta muutokset näkyvät selvimmin uudistuneissa kursseissa, joista tulee siis kaikista viiden opintopisteen kokonaisuuksia. Muutakin hienosäätöä on luvassa, mutta näistä muutoksista kuulette varmasti myöhemmin lisää!

Myös suomen kielen palautepäivää uudistetaan palautteenkeruun osalta, mikä tarkoittaa käytännössä sitä, että Kopokahveja ei enää järjestetä. Siksi onkin entistä tärkeämpää osallistua itse palautepäivään, joka noudattaa edelleen kaavaa: ensin virallisempi keskusteluosuus, sitten hauskanpitoa opiskelijoiden ja opettajien kesken. Sinne olette kaikki tervetulleita! Syksyn palautepäivä järjestetään perinteisesti marras-joulukuussa. Lisätietoa on luvassa lähempänä kyseistä ajankohtaa.

Ihanaa syksyn jatkoa!

Tiia

Putoavien lehtien hölinää

Tervehdys taas, uudet ja vanhat sumalaiset! Jälleen alkoi uusi lukuvuosi ja me saamme opiskella lisää meitä kiinnostavia asioita. Sen lisäksi pääsemme taas hulinoimaan ja piehtaroimaan rakkaan ainejärjestömme kesken. Tälle syksylle on taas suunnitteilla paljon odottamisen arvoisia tapahtumia, jotka piristävät rankan opiskelun keskellä ja tuovat valoa pimeneviin iltoihin.

Ensimmäisenä järjestämme virkistysviikon. Sen ajankohtaa ja sisältöä emme ole vielä päättäneet, mutta silloin järjestämme viikon ajan joka päivä mukavaa alkoholitonta tapahtumaa. Olemme esimerkiksi keilanneet, kokanneet, pelanneet lautapelejä, käyneet aamulenkillä ja nuotioineet mukavassa seurassa. Taas kerran jokaisella järjestön jäsenellä on mahdollisuus vaikuttaa järjestön toimintaan, ja jos haluat jotain tiettyä hässäkkää tälle viikolle, kerro siitä jollekin hallituslaiselle. Me kyllä huolehdimme käytännön järjestelyistä ja rahoituksesta.

Marraskuussa järjestämme taas Tiiman kanssa jo legendaarisen maineen saaneet TiSuSuTi-bileet, joiden teemana on luonnollisesti tisut ja sudit. Muistakaa siis, pojat ja miehet, kasvattaa nenäanaluskarvoituksenne edustuskuntoon näihin karkeloihin mennessä.

Paras, tärkein ja rakkain syksyn isoista tapahtumista on tietysti Osma, eli kansallinen suomen kielen opiskelijoiden tapaaminen. Tänä syksynä osmataan 14.–16.11. Joensuun kuvankauniissa maisemissa. Suomen kielen opiskelijat ovat mahtavaa porukkaa kautta Suomen, joten Osma tietää aina rutkasti hyvää seuraa ja leppoisaa menoa. Tulen hieman myöhemmin kyselemään, kuinka moni on halukas lähtemään, ja silloin ei kannata ohittaa sähköposteja ja naamakirjakuulutuksia. Järjestämme Joensuuhun yhteiskyytejä ja avustamme jäseniämme matkakustannuksien kanssa.

Vaikka ainejärjestötoiminta onkin parasta maailmassa, haluaisin vielä omasta puolestani kehottaa kaikkia opiskelijoita tähtäämään vähintään 55 opintopisteeseen vuodessa. Niin valmistutte ennen tukien loppumista, ja uuden rahoitusjärjestelmän myötä myös yliopistomme säilyy laadukkaana ja mieluisana opiskelupaikkana. Se on siis meidän kaikkien yhteinen etu. Hauskaa ja ahkeraa syksyä opintoverini!

Antti Koivusaari
Puheenjohtaja

Vapautta luovuutesi

..ja osallistu Sumanismin
haalarimerkkikilpailuun.

Suunnittele Sumalle uusi haalarimerkki myytäväksi! Merkki saa olla mitä tahansa maan ja taivaan väliltä: kie-
livitsi, jotakin poikkitieteellisestikin vetoavaa, jotakin Sumaan liittyvää tai mitä vain mieleen juolahtaakaan.

Kilpailuun voi osallistua painovalmiilla tuotoksella, käsin piir-
retyllä luonnoksella, hahmotelmalla, idealla – kaikki käy.

Lähetä kilpailutyösi osoitteeseen [katja.virpiranta@student.ou-
lu.fi](mailto:katja.virpiranta@student.oulu.fi) otsikolla "Haalarimerkkikilpailu" 16.11. mennessä.

Voittajalle on luvassa ainakin mainetta ja kunniaa.

Fiksut ja filmaattiset fuksimme

Helteiden hellitettyä ja syyskuun saavuttua sumalaiset vaihtavat kesän rennot kampeet asiallisiin yliopistovermeisiin ja suuntaavat takaisin koulunpenkille – toiset luennoille, toiset kandintyön pariin ja jotkut ahkeroimaan gradun merkeissä. Samalla Suma on saanut myös uuden satsin virkeitä ja innokkaita fuksipalleroita, jotka odottavat jännittyneinä – reput ja laukut täynnä uututtaan hohtavia opiskelutarvikkeita – fuksivuoden monenkirjavia tapah- tumia.

JOHANNA RYTKÖNEN

Opiskelun aloittaminen on jännittävä ja ehkä vähän pelottavaakin aikaa. Toisaalta se on alku uudelle jaksolle elämässä ja ehkä myös uudelle alulle. Opiskelijan elämässä on paljon asioita, jotka vaativat järjestelyä ja sopeutumista, kuten esimerkiksi asumisen ja elämisen rahoittaminen.

Sumanismi tiedusteli uusilta fukseilta, miltä opiskelun aloittaminen tuntuu. Fuksien joukosta löytyi tasaisesti sekä opettajaksi että asiantuntijoiksi pyrkiviä yksilöitä. Moni heistä aikoo ainakin toistaiseksi pärjätä opintotuen avulla, mutta osa yrittää sovittaa yhteen sekä työskentelyn että opiskelun. Fuksiemme joukossa on monenlaisia persoonia, kuten huomaatte eräästä heille esittämästämmä kysymyksestä. Myös ystävämme ananas on mukana haastattelussa.

1. MIKSI HAIT OPISKELEMAAN SUOMEN KIELTÄ?
OPETTAJAKSI VAI EI?
2. MITÄ ODOTAT FUKSIVUODELTA?
3. MITEN RAHOITAT ASUMISEN JA ELÄMISEN?
4. JOS OLISIT KIRJA, NIIN MIKÄ KIRJA OLISIT?
5. MISSÄ MUODOSSA ANANAS ON PARHAIMMILLAAN?

Ella Tikkala

Ikä: 20 vuotta

Kotipaikkakunta: Tornio

1. Suomen opiskelu on pyörinyt minulla aina mielessä. Kieli on mielenkiintoinen asia, joka vaikuttaa kaikkeen. Minusta ei tule opettajaa.
2. Uusia tuttavuuksia, hauskaa tekemistä, uuden oppimista ja vanhojen tietojen syventämistä.
3. Opintotuella, osa-aikatyöllä ja ehkä joskus myös opintolainalla.
4. Olisin kaikki Harry Potterit – ne ovat minun intohimoni.
5. Tuoreina viipaleina.

Katariina Mäkelä

Ikä: 23 vuotta

Kotipaikkakunta: Ylikiiminki

1. Olen opiskellut vaikka mitä ennen suomen kieltä. Sitten suoritin avoimessa yliopistossa suomen perusopinnot ja hoksasin, että tämä on mun juttu. Minusta tulee opettaja.
2. Paljon uusia tuttavuuksia ja bileitä, henkilökuntaan tutustumista ja sitä että näkee, mitä yliopisto-opiskelu todella on.
3. Opintotuella ja osa-aikatyöllä. En ainakaan vielä aio nostaa lainaa. Työt lopetan, jos haluan keskittyä ainoastaan opiskeluun.
4. Miika Nousiaisen *Metsäjätti*. Se on moniulotteinen, kuten minäkin.
5. Paloina omissa mehussa.

Antti Väliaho

Ikä: 18 vuotta

Kotipaikkakunta: Oulunsalo

1. Alkoi kiinnostaa lukiossa, ja jonnekin piti hakea opiskelemaan. Minusta tulee opettaja.
2. Sitä, että opinnot etenevät, on hauskaa ja että viihdyn.
3. Asun vielä kotona, mutta myöhemmin muutan lähemmäs yliopistoa ja elän opintotuella.
4. Fantasiakirja. Joku ihan uusi lajike.
5. Paloina mehussa.

Anna-Sofia Konttaniemi

Ikä: 23 vuotta

Kotipaikkakunta: Rovaniemi

1. Tämä on ollut useamman vuoden projekti. Suomen kieli on ainoa vahvuuteni ja myös ainoa asia, joka jaksoi kiinnostaa viihdellä teinivuosinakin. Opiskelen opettajaksi.
2. Erittäin armotonta opiskelua, keskittymistä akateemiseen uraan, ja siinä sivussa kaikkea muuta kivaa.
3. Opintotuella ja opintolainalla.
4. Augusten Burroughsin *Juoksee saksien kanssa*. Se on kaoottinen ja hullu teos, joka kuvastaa hyvin minua.
5. Tuoreena paloina.

Jussi Virpiranta

Ikä: 26 vuotta

Kotipaikkakunta: Pyhäjoki

1. Mää oikeestaan hain opiskelemaan prosessitekniikkaa. Ei minusta tule opettajaa, prosessitekniikasta ei kauheesti valmistu opettajia.
2. Teekkaririentoja.
3. En ole merkittävästi rikkaampi kuin aikaisemminkaan, joten pysyn samassa asunnossa.
4. Miksi mää olisin kirja? Tuo kysymys on lähtökohtaisestikin niin väärin.
5. Vappuna ja kännissä.

Hanna Heiska

Ikä: 18 vuotta

Kotipaikkakunta: Nivala

1. Eräs opettajani innosti minua todella paljon opiskelemaan suomea. Minusta tulee opettaja.
2. Hirveästi uusia ihmisiä ja kaikkea jännittävää.
3. Opintotuella ja opintolainalla. En ainakaan vielä aio hakea töitä.
4. Vähän jotain muumikirjojen tyylistä, koska elämäni on yhtä jännittävää kuin muumeilla.
5. Ananas on parhaimmillaan silloin, kun se kasvaa.

Kati Ala-Poikela

Ikä: 22 vuotta

Kotipaikkakunta: Kemijärvi

1. Koska se on kutsumukseni. Opiskelen opettajaksi.
2. Paljon bileitä, tietoähkyä ja hukassa olemista.
3. Osa-aikatyöllä ja opintotuella.
4. Elämäntaito-opas, koska olisi siistiä auttaa ihmisiä.
5. Tuoreena ja grillattuna.

Eveliina Kola

Ikä: 25 vuotta

Kotipaikkakunta: Kaustinen

1. Alan vaihto oli mielessä, ja halusin kokeilla jotakin muuta.
2. Paljon bileitä ja uusia kavereita.
3. Pyhällä hengellä. Asun mieheni omistusasunnossa ja elän miehen rahoilla.
4. Joku hömppäkirja.
5. Grillattuna.

Fanni Anttila

Ikä: 20 vuotta

Kotipaikkakunta: Liminka

1. Halusin vaihtaa alaa, ja suomi tuntui heti kiinnostavalta ja omalta jutulta. En opiskele opettajaksi.
2. Uusia tuttavuuksia, opintopisteitä ja hauskanpitoa.
3. Toistaiseksi rahoitan elämäni opintotuella.
4. Joku sellainen ihmissuhdedraama.
5. Leikattu kolmion malliseksi tuoreesta hedelmästä, ei purkista.

Kirjeitä Fideldoralle

Sumanismi sai käsiinsä tutkimusmatkailija Antti Koivusaaren kirjeitä siskolleen Fideldora Von Glüttenbebenille. Saimme luvan julkaista nämä kirjeet ja tuoda tämän turhanpäiväisen lässytyksen kaikkien tietoon.

3.8.2014.

Fideldora, rakas siskoni, olen nyt ollut täällä viikonlopun, ja päätin kirjoittaa ensimmäisen kirjeeni sinulle. Saavuimme Jakartaan perjantaina kahdelta yöllä, ja heti koneesta poistuttuamme ilman täytti kuumaa kostea trooppinen ilma ja "Hello mister? Yes you, transport? Taxi Sir?" -huudot. Sadan pimeään taksin ja huutelijan jälkeen löysimme jonon luotettavaan viralliseen taksiin. Jonon päässä oli jokin yleishebo, joiden tehtävä ei ole valjennut vielä tähän päivään mennessä. Taksin ajaessa kohti yöpaikkaamme kehitysmaan miljoonakaupungin todellisuus valkeni jopa yön pimeydessä. Siltojen alla oli satojen ihmisten kommuuneja, suurin osa asumuksista oli rakennettu muutamasta palasta aaltopeltiä ja kaiken kurjuuden keskeltä nousi torneja, jotka oli tehty lasista ja kullasta. Uloskäynneillä aseistetut vartijat tekivät turvatarkastuksia sisäänpyrkijöille.

Loputtomien ahtaiden ja väänköiden katujen päätteeksi saavuimme umpikujaan. Kuskimme nousi autosta ja ihmetteli ympärilleen. Hän ei tainnut tietää, missä olimme. Aiemmin matkalla olin huomannut

hänen nukahtaneen rattiin kahdesti. Hetken päästä hän kipusi takaisin autoon ja lähti ajamaan eri suuntaan. Ajoimme taas yhtä juuri ja juuri auton levyistä katua, kun edessä näkyi rakennustelineistä kasattu tiesulku, jonka päällä lepäili kaksi miestä. Lähestyessämme miehet nousivat seisomaan sulun eteen ja ottivat selästään rynnäkkökiväärit. Tässä vaiheessa, rakas Fideldora, olin varma, etten kirjoittaisi tätä kirjettä sinulle. Miesten osoittaessa meitä aseillaan kuljettajamme keskusteli hetken heidän kanssaan, ja lopulta meidät päästettiin läpi. Pian sen jälkeen näin ensimmäiseksi yöksi varaamamme yöpaikan nimen pystyssäpysyvän näköisen talon kyljessä ja huokaisin helpotuksesta.

Viikonloppu Jakartassa meni aikaerosta ja lennoista toipumiseen ja Aasialaisen suurkaupungin vilinästä tottuessa. Tästä eteenpäin en ollut varannut yhtäkään yöpaikkaa tai suunnitellut mitään. Päätimme siis ostaa lennot Balille ja levyttää sekä Chila-xoitua (= relax + Chill).

-Antti, Jakarta

6.8.2014

Edellisen kirjeeni suunnitelma on toteutunut! Hakeuduimme lentokentältä saaren toiselle puolelle rannalle. Kyselimme hieman ympäriinsä vapaita huoneita, ja asumme nyt muutaman perheen kanssa eräänlaisessa asutokompleksissa. Rakennelma on ympyrän muotoinen, siinä asuu vajaa kymmenen perhettä ja keskellä on alttari uskonnollisia juhlia ja isompia uhreja varten.

Heti aluksi riemuitsimme ruuan pienestä hinnasta. Söimme ravintolassa illallista oluiden kera, ja koko komeudelle tuli hintaa 5,33 euroa eli 80 000 rupiaa. Havaitsin kuitenkin onneni ennaaikaiseksi eilen illalla, kun löysin torilta pimeäntulon jälkeen kymmeniä ruokakojuja, joista annoksen sai 18 000 rupialla (reilu euro). söimme torilla sateaa eli vartaisissa grillattua kanaa jännittävissä maapähkinäkastikkeessa. Elämme tällä hetkellä noin kymmenellä eurolla päivässä. Se siis sisältää kaiken majoituksesta

ja ruuasta ostoksiin.

Huomasimme, että tämä valitsemamme paikka on mummojen mieleen. Tämä on kyllä ollut ihanteellinen lököttelyyn ja rentoutumiseen, mutta näin muutaman päivän päästä sieluni huutaa jo enemmän jotain ja vähemmän ravintoloita ja resortteja. Huomenna aamulla lähdemme bussilla kohti Ubudia, taiteilijoiden, opiskelijoiden ja käsityöläisten keskusta sisämaassa.

Alan kohta jo ymmärtää, kuinka tämä maailma toimii. Liikennettä vaan tuskin koskaan tulen ymmärtämään. Se ei näytä noudattavan mitään sääntöjä. Ei kaistoja teissä, ei vuoroja risteykseen, ei nopeusrajoituksia... Autot ja skootterit vain ajavat joka suuntaan, miten vain nopeimmin pääsevät. Lisäksi iso osa kulukeleista näyttää itse tehdyiltä. Pääsääntönä näyttää olevan, että jos jossain on skootterin mentävä aukko, siihen ajaa skootteri.

-Antti, Sanur

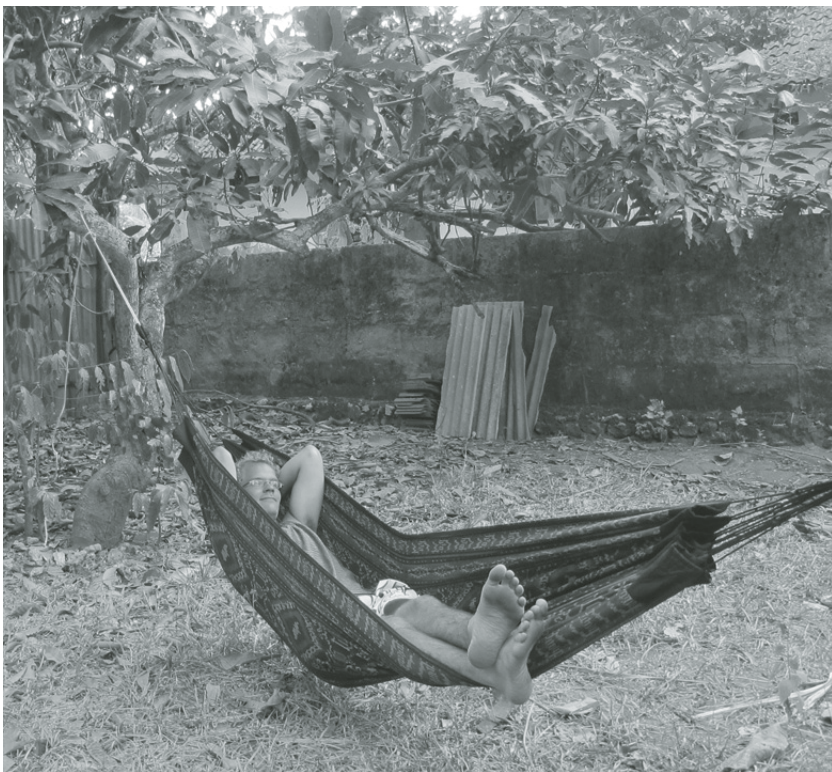
9.8.2014

Oi Fideldora! Ellet olisi siskoni, saattaisin mennä kanssasi naimisiin, vain jotta voisimme tulla tänne häämatkalle! Silti en kyllä ottaisi sukunimeäsi, Von Glüttenbebeniä.

Asumme tällä hetkellä eräänlaisen kartanon toisessa kerroksessa. Isolta parvekkeeltamme aukeaa näkymä viereisille riisipelloille, jotka kylpevät smaragdinvihreässä hehkussa auringonnousun aikaan. Aurinkohan nousee täällä alle puolessa tunnissa, paistaa 12 tuntia suoraan ylhäältäpäin ja laskee taas alle puolessa tunnissa kuin pudoten alas taivaalta. Iltakuudesta aamukuuteen on sitten niin pimeää, ettei kättään näe, jos sitä pitää suorana edessä. Aamuisin herään tuhannen sammakon kurnutukseen, riisipeltojen seisova vesi on niille ihanteellinen elinpaikka, ja sarastuksen aikaan kaikki alueen eläimet ryhtyvät kukin omaan lauluunsa.

Jos jotain elämässään tarvitsee, sen voi ostaa käsityönä tehtynä tai teettää pienissä kojuissa. Ostin sarongin alustaksi piknikeille, peitoksi ja kaikkeen muuhunkin, mihin kangasta nyt voi käyttää. Nyt omistan myös punotun, hienon ja värikkään riipumaton sekä hienon kivisen Buddhan kämmenen muotoisen suitsukkeenpidikkeen. Hintalappuja näin viimeksi Suomessa. Täällä on vain ruokaa ja asioita kojuissa esillä. Kun kiinnostuu jostain esineestä, on alettava myyjän kanssa tutkimaan tuotetta ja keskustelemaan, mikä olisi sopiva hinta sille. Jos haluaa

hieman pienemmän hinnan, kannattaa muka ensin kiinnostua jostain toisesta tuotteesta ja kysyä sitten ohimennen, paljonko tuon toisen hinta muuten on.

Tingintä Indonesiassa alkaa yleensä kaksin- tai nelinkertaisesta hinnasta. Englanniksi sen saa puhuttua noin puoleen ja indonesiaksi pääsee usein lähemmäs tuotteen ”oikeaa” hintaa. Valkoinen kuitenkin harvoin saa mitään tuotetta samalla hinnalla kuin paikalliset. Tämähän on oikeastaan täysin reilua kuten progressiivinen verotuskin. Vaikka näin tasataan maailman epäoikeudenmukaista tulonjakoa, ei eronheiluttelijan ole missään nimessä syytä maksaa hintaa, jota kauppias aluksi pyytää. Tinkiminen on mukava sosiaalinen tilanne. Siinä kaksi ihmistä luo tuttavuutta keskustellen jostain arkipäiväisestä aiheesta. Paikalliset usein jopa loukkaantuvat, jos

ostajalla on vain kiire saada tuote, eikä länkkäri voi antaa pientä rahtua ajastaan juttelulle. Tämän lisäksi on otettava huomioon, että jos kaikki turistit maksavat kyselemättä ensimmäisen hinnan, joka tuotteesta pyydetään, johtaa se väistämättä hintojen nousuun. Eihän myyjän silloin kannata laskea hintaansa kellekään. Silloin myös huomattavasti köyhempien paikallisten täytyy maksaa ostoksistaan moninkertaisia hintoja ja köyhyys vain pahenee.

Tänään aamulla kävimme taidemuseossa. Taulut ovat melko erilaisia kuin mihin on kotona tottunut. Paikalliset taiteilijat kuvaavat vähintään tuhat asiaa tai hahmoa yhdelle kankaalle. Taulujen aiheet vaihtelivat uskonnollisista ja mytologisista arkisiin torikuvaelmiin. Joka ikistä taulua sain katsoa ainakin vartin, että silmä ehti kiertää läpi kaikki pienenpienet tapahtumat, mitä taiteilija oli teokseensa ikuistanut. Toisaalta esimerkiksi taistelu on lähes yhtä kätevää ikuistaa näin kuin paperille. Paperille saa kirjoitettua auki enemmän taustoja, mutta kuvasta saa paljon aidomman ja elävämmän kuvan tapahtumista.

Tuoksut kaduilla ovat kerrassaan huumavia. Suurin osa ihmisistä täällä on hindulaisia. He antavat jumalilleen (pääasiassa Krishnalle ja Ganeshalle) 29 lahjaa päivässä. Nämä lahjat ovat pieniä lehdistä tehtyjä laatikoita, joissa on ruokaa, kukkia, kasveja ja suitsukkeita. Kadulla palaa siis koko ajan satoja suitsukkeita lahjoina jumalille. Tämän lisäksi pieniä katukeittiöitä ja niistä nousevia herkullisia tuoksuja pulpahtelee esiin jatkuvasti. Osaa keittiöistä työnnettään eteenpäin, tai sellainen voi olla jopa skootterin takapenkille kyhällilyllä telineellä. Jos haluaa ruokaa, huiskauttaa vain kättään tällaiselle skootterille, ja kuskki pysähtyy wokkaamaan.

Luulen kuitenkin, että pian kulttuuri, tempelit ja pyhä apinametsä saavat vaihtua kalasataman hiljaiseen ja leppoisaan elämään. Lähdemme pian kohti Padang Baita.

-Antti, Ubud

16.8.

Olimme eilen katsomassa nuoren bändin keikkaa Babylon-nimisessä baarissa, joten syön tänään melko myöhäistä aamupalaa. Otin vapauden pitkitää aamuani vielä hieman lisää kirjoittamalla sinulle taas yhden kirjeen. Baarit, kaupat ja muut tilat, joihin ihmisten toivotaan tulevan sisälle, on rakennettu hyvin käytännöllisiksi: Niissä ei koskaan ole seinää

jokaisella sivulla. Babylon on pitkulainen Kerhiksen kokoinen tila, jossa on kaksi sivuseinää ja molemmat päädyt ovat avoinna. Tällaisiin rakennuksiin on kätevä kävellä sisälle, kun ovia ei ole ja ilmakin vaihtuu mukavasti. Kylmästäkään ei tarvitse huolestua kun sitä ei koskaan ole. Tihutöidentekijöihin täällä suhtaudutaan aivan erityisellä tavalla. Eilen kirjakau-

passa hyllyissä luki: "Don't steal books! Bad karma for you. Don't spoil your next life!!!"

Asumme tällä hetkellä isossa puutarhassa, jossa on kymmenkunta bambusta tehtyä bungalowia. Iltaisin kokoonnumme puutarhan keskelle soittaman kitaralla ja djembellä Bob Marleyn ja muiden tunnelmaan sopivien artistien klassikoita. Hedelmäpuiden täyttämä piha vilisee kissoja ja koiria, jopa paikan omistaja, toimitusjohtaja ja henkilöstöpäällikkö ovat koiria. Heistä on isot taulut erään rakennuksen ulkoseinällä. Alempina työntekijöinä on ystävällinen perhe.

Jonain edellisistä päivistä kävimme päivän mittaisen kokkauskurssin. Aamulla auringonnousun aikaan kävimme torilla ostamassa aineksia, ja iltapäivästä valmistelimme erään paikallisen ravintolan kokin opastuksella viiden ruokalajin illallisen. Lopuksi tietysti söimme kaiken niin herkullisen riisipunaviinin kera. Ihmettelit varmaan, voiko riisistä tehdä viiniä. Riisipunaviini onkin kaksi osaa riisipontikkaa ja yksi osa kokista, ja valkoviini on samassa suhteessa riisipontikkaa ja limemehua. Hirveintä juomaa, mitä olen eläissäni maistanut!

23.8.

Hyvä Fideldora, saanen taustoittaa hieman tämänkertaista olinpaikkavalintaani. Ubudissa ollessani näin seinässä kyltin, jossa luki Friends of National Parks Foundation, ja tuumin itsekseni: Hei, minähän olen kansallispuistojen ystävä, marssinpa siis ovesta sisään!

Kyseessä oli nimensä mukaisesti luonnonsuojelujärjestö, joka on erikoistunut kansallispuistojen ylläpitämiseen ja suojeluun. He kertoivat, että Nusa Penidan saarella kylässä nimeltä Ped, on mahdollisuus rekrytoitua vapaaehtoiseksi ja tehdä jotain hyvää. Täällä me siis olemme FNPF:n leirissä Pedissä huolehtimassa kasvien taimista ja auttamassa erään harvinaisen lintulajin suojelemisessa.

Tällä hetkellä on kuivakausi, joten kasvatamme taimia istutettavaksi sadekaudella. Joka aamu ja ilta kastelemme valtavat määrät kasveja. Meitä on kuitenkin paljon, joten on herättävä aikaisin, jos mielihän päästä kastelupuuhiihin ennen kuin joku muu ehtii tehdä sen. Saarella elää harvinainen ja kaunis lintu, Bali Starling, joita kaikkein köyhimmät asukkaat ovat jo pitkään pyydystäneet lemmikeiksi turreille. Tämä

Tässä näkyy taas yksi esimerkki siitä, kuinka mihinkään eurooppalaiseen ei kannata täällä hairahdtaa. Useat ravintolat ja muut tarjoavat eurooppalaista ruokaa ja elämyksiä, mutta koska paikalliset eivät joko tiedä kuinka länkkäriruokaa valmistetaan tai kuinka meikäläisiä raaka-aineita tulisi säilyttää, on tällainen kokeilu joka kerta suuri pettymys. Lisäksi siitä saa maksaa itsensä kipeäksi. Paikallista ruokaa saa viisi kertaa halvemmalla, se on uskomattoman hyvää ja koska sitä on aina syöty, osataan raaka-aineitakin säilyttää asiaankuuluvalla tavalla.

Toinen perussääntö kuuluu, että mitä kalliimpi ravintola, sitä huonompaa ruokaa. Vain länkkäreillä on varaa syödä kalliissa turreravintoloissa. Ravintoloiden pitäjät taas yrittävät miellyttää näitä kerma-perseitä varomalla, ettei ruoka ole liian tulista tai muuten kuplaeläjää järkyttävää. Tällainen ruoka ei siis maistu yhtään miltään. Kadulta ostettua ruokaa saa välillä syödä kyneleet poskilla valuen, niin paljon täällä pidetään chilistä, mutta silti se on joka kerta uskomaton makuelämys ravintolaerheen jälkeen.

-Antti, Badang Bai

on ajanut lintulajin sukupuuton partaalle, ja se onkin jo metsästetty pois Balilta. Nyt FNPF pyrkii kaikin voimin pitämään Starlingin luonnonvaraisena Nusa Penidalla. He järjestävät töitä köyhimmille, ettei heidän tarvitse myydä lintuja, sekä auttavat kaikkia lapsia pääsemään kouluun ja jopa myöntävät yliopistostipendejä vähävaraisten perheiden fiksuille lapsille. Lintujen metsästys onkin vähentynyt todella huomattavasti, ja projekti näyttää edistyvän menestyksekkäästi.

Fideldora, jos milloinkaan seikkailuillasi eksyt lähellekään näitä saaria, suosittelen ehdottomasti käymään juuri FNPF:n leirissä Pedissä. Älä kuitenkaan istuta turismin siementä tälle ihanalle saarelle, sillä sitä paikalliset pelkäsivät kuin maailmanloppua. he eivät halua nähdä hotellien nousevan rannoilleen samankorkuisten jätekasojen kanssa, kuten Balilla on käynyt useassa paikassa. Osallistu sen sijaan vapaaehtoistyöhön ja pyri suojelemaan tuota luonnon helmeä. Täällä ollessani lahjoitin 1,8 miljoonaa rupiaa saaren luonnon hyväksi, opetin kyläkoulussa lapsia, tein monta päivää töitä erään vanhan herrasmiehen pellolla, jotta hän saa istutettua uuden sadon, ja pääsin mukaan kookoksenkorjuuseen. Siinä sivussa sain tuki lukuisia ystäviä sekä tältä saarelta että Kiinasta, Irlannista ja Ranskasta. Minut pyydettiin jo Ranskaan työskentelemään Luomutilalle, jolla kolme tuntia päivässä työskentelemällä saa ilmaisen asumuksen ja ruuan. Mikäli tällainen ilmainen matkailumuoto kiinnostaa, lue lisää mahdollisuuksista ympäri maailmaa osoitteesta wwoofinternational.org.

Kaikkea aikaani en ole viettänyt töissä. Täällä ihmisillä on hyvin leppoisa elämänasenne, eikä työtä tehdä kovin pitkiä jaksoja putkeen. Joka puolelle on rakennettu leikkotulavereja, joille voi käydä makailemaan kun siltä tuntuu. Olen ehtinyt lukea yhden kirjan riippumatossani, tutkia saaren monimuotoisuutta pyöräillen vuoren huipulta toiselle sekä istunut lukemattomia tunteja uusien ystävieni kanssa keskustellen maailman ihmeistä. Yksi mielenkiintoisimpia tapaamiani henkilöitä on walesilainen herrasmies nimeltä Mike. Hän kyllästyi kymmenen vuotta sitten Englannin ja koko Euroopan kiireeseen, muutti tänne ja perusti kahvilan FNPF:n läheisyyteen. Nyt hän kertoo tarinoitaan leirille saapuville vapaaehtoisille myöhäiseen yöhön saakka ja tarjoaa itse paahattamansa herkullista kahvia. Olen myös löytänyt tieni niin kauas länsimaisista vaikutteista, että olen löytänyt ihmisiä, jotka eivät ole koskaan nähneet karttaa tai kelloa. Muutamissa kylissä olemme Veeran kanssa jopa olleet ainoat valkoiset. Se jos mikä aiheutti häm-

mästely! Kerrankin meitä ihmeteltiin, emmekä me ympäristöämme.

Tämä saari on aikoinaan ollut erään balilaisen demonin, Jero Gede Mecalingin, asuinsija. Täällä on valtava temppeli, jossa jokainen lähisaarten hindulainen käy vähintään kerran elämässään hieromassa rauhaa tämän demonin kanssa. Usein käy niin, ettei saari halua ottaa vastaan jotain ihmistä ja aiheuttaa hänelle sietämättömän pahan tunteen. Vuosi sitten eräs amerikkalainen nainen oli tullut saarelle ja saanut käsittämättömän ahdistuskohtauksen. Tunnin kuluttua hän oli jo itkenyt hysteerisesti, eikä häneen saanut mitään kontaktia. Hänen olonsa helpottui vasta kun hänet vietiin takaisin Balille, eikä hän osannut jälkeenpäin selittää, mikä saarella oli tuntunut niin pahalta. Paikalliset kertoivat, ettei Jero Gede Mecaling halunnut ottaa naista vieraaksi. Päätin tässä vaiheessa selvittää, mitä mieltä demoni on minusta.

Tutkiskelun jälkeen selvisi, että sydämeni on puhdas, eikä Jero Gede Mecalingilla ole mitään minua vastaan. Hän antaa minun elää rauhassa, kunhan kunnioitan häntä ja tätä saarta. Sain vielä puuhelmistä tehdyn käsikorun, joka suojaa minua muilta pahoilta hengiltä. Samanlaisen korun näin lähes jokaisen paikallisen ranteessa. Paikalliset jumaluudet tulee ottaa aina huomioon. Esimerkiksi aina syödessä tulee jättää pieni ja kauniisti aseteltu nokare riisiä lautalle tai banaaninlehdelle lahjaksi riisin jumalalle. Kaiken syöminen on ahnetta ja ahneus on äärimmäisen heikkouden merkki sekä loukkaus jumalia kohtaan. Liekö tästä syystä Suomessakin huomattu, että ahneella on paskanen loppu? Aiemmin kirjoitin myös ruuan pienestä hinnasta. Täällä maksan enää alle 30 senttiä aterialta, eli 5000 rupiaa. Elän siis parin euron päiväbudjetilla.

En ole aivan varma, onko seuraava suunnitelmamme puhtaasti typerä, mutta aiomme muutaman päivän kuluttua siirtyä Nusa Lembonganin kautta Balin suurimpaan turistikuplaan, Kuta Beachille. Kaikki uudet ystävämme täällä hämmästelevät kauhunsekaisin ilmein, miksi ihmeessä me sinne haluamme mennä, mutta meistä tuntuu, että haluamme nähdä mahdollisimman monta puolta tästä maailmasta, jotta saamme kokonaiskuvan ja ymmärrämme erilaisten paikkojen välistä kontrastia. Paljon

puhutaan siitä "todellisesta" Balista, joka on kaikkien turistiryöpyä ulkopuolella, mutta koska Kuta on ollut iso kaupunki jo kaksikymmentä vuotta, on se nykyään yhtä aito osa todellista Balia kuin heimoyhteisöt ja pienet kylät vuorien rinteillä. Kuplaan ei missään tapauksessa kannata jämähtää, mutta koska olemme olleet sen ulkopuolella lähes koko reissumme, on hyvä nähdä myös massaturismi ja sen mukanaan tuomat lieveilmiöt. Onhan Kuta myös aivan lentokentän vieressä, joten se on looginen viimeinen paikka.

-Antti, Nusa Penida

28.8.

Matkamme tänne kesti kaksi päivää, ja olemme nyt ehtineet viettää pari päivää Kutalla. Tämä on juuri niin surullinen paikka kuin kuvittelimmekin. Joka kahdeskymmenes minuutti tänne tuodaan lentokone-elastillinen väkeä, ja se näkyy. Kadut ovat aivan täynnä brittejä ja humalaisia brittejä. Paikalliset näyttävät todella surkeilta ja vähäosaisilta. Huume-kauppa, prostituutio ja monet muut ilmiöt, joiden olemassaolon olimme jo unohtaneet onnellisesti maalla asuvan väestön parissa, rehottavat ja leimaavat katukuvaa. Kirjeessäsi ihmettelit, kuinka joku iso kaupunki voi olla vain kaksikymmentä vuotta vanha. Tämä koko alue oli riisipeltoa vielä muutama vuosikymmen sitten, kun australialaiset surffarit sattuiivat löytämään nämä luonnollisesti täydelliset aallot. He levittivät sanaa ystävilleen, ja pian ensimmäiset bambusta kyhättyt majatalot ripustivat kyltinsä palmuihin.

Nyt täällä on koko pahuuden värisuora: McDonald's, KFC, Pizzahut, Hard Rock Cafe... Vii-meisimmässä muuten soi jokin NRJ-hitti, joten kävin kysymässä, eikö hard Rock Cafessa pitäisi soida hard rock. Johtokunta oli kuulema päättänyt, että länsimaisille pitää soittaa heidän listahittejään, ja sekä hard rock että indonesialainen musiikki ovat kiellettyjä. Ne kun eivät kuulema myy niin hyvin.

Koko kaupunki perustuu kokonaan massaturismiin. Täällä ei ole merkkiäkään siitä, että joku asui täällä pysyvästi. Missään ei ole toreja, ruokakaupasta saa vain snacksejä ja juomia, eikä koulua tai virastoa missään. Myöskään paikallisia lapsia en ole täällä nähnyt. Illan tullen paikalliset sitten ajavat pois kaupungista koteihinsa lukuun ottamatta niitä, jotka työskentelevät yökerhoissa ja hämärämmässä katumyyntibisneksessä. Ravintoloita (joissa on pöydät ja

tuolit sisällä), yökerhoja ja muita jytäturruksen mekkoja täällä taas on pilvin pimein – juuri niitä asioita, joita en ole nähnyt kolmeen viikkoon. Muista kaupungista kuulin myös, että juuri täällä paikalliset ovat kaikkein köyhimpiä. Täällä olen kuitenkin nähnyt kaikkein eniten turisteja ja kaikkein eniten isoa rahaa liikenteessä. Tarkemmin katseltuna jokaisen ison ja menestyvän paikan omistaakin jokin amerikkalainen suuryritys. Paikallisille ei jää lähes mitään.

Ihmiskauppa on välillä todella aggressiivista. Eräänä iltana kävelin yksin kaupungilla, ja nuori, ehkä 16-vuotias tyttö tuli kysymään: "Sexy massage sir? You are hot." Vastasin työlle, että "Ma'af, saja tidak mau beli ini" (kieltäydyin erittäin kohteliaasti). Silloin jostain pomppasi eteeni keski-ikäinen valtava matami, joka tarttui minuun kiinni ja huusi erittäin

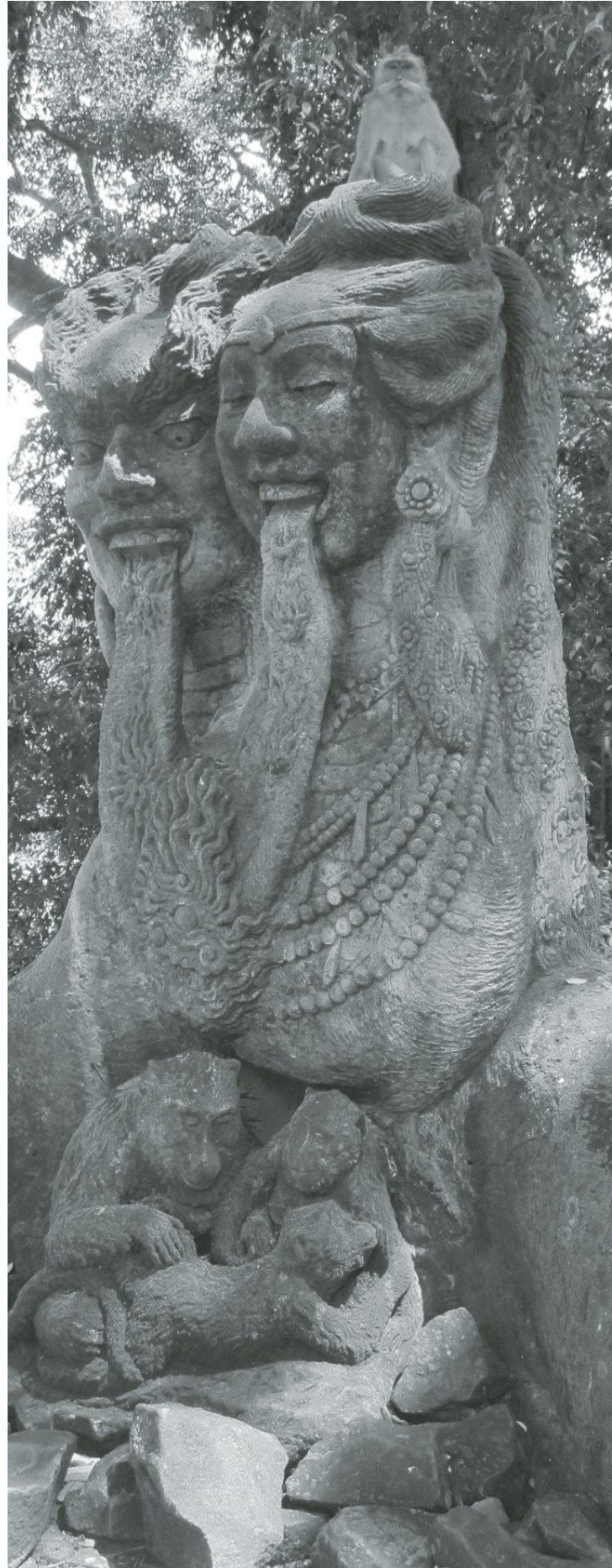
vihaisesti, että minun täytyy ostaa tältä tytöltä tämä palvelu. Yritin kieltäytyä uudelleen, mutta lopulta minun oli siirrettävä matami sivuun ja jatkettava matkaa. Käyttäytymällä vihaisesti menettää kasvonsa Indonesiassa. Se on siis viimeinen asia, mitä ihminen tekee. En ollut tätä ennen nähnyt kuukauteen mitään muuta kuin hymyjä ihmisten kasvoilla, joten tämä nainen vaikutti todella epätoivoiselta. Päivällä taas näin kymmeniä länsimaisia miehiä kävelemässä kaduilla paikallisten naisten kanssa liimautuneina toisiinsa. Parit eivät koskaan näyttäneet oikein tasapainoisilta tai -arvoisilta.

Tätä viimeistä paikkaa ei ollut miellyttävä nähdä, mutta kuten aiemmin ilmaisin, en halua myöskään lukkiutua kuplaan, jossa näen nämä alueet onnellisina ja kaupallisuuden turmelemattomina. Olen nähnyt melko monta eri puolta Indonesiasta ja koen nyt ymmärtäväni sitä ja koko maailmaa paremmin. Kuukauden aikana olen nähnyt taas, mikä elämässä on todella tärkeää ja minkä tavoittelu kannattaa jättää suosiolla hankaloittamasta elämää.

Joka kerta hyvinvoinnin puutteen nähdessään ja sieltä palattuaan en voi kuin hämmästellä sitä käsitämätöntä intoa, jolla tätä kenties maailman parasta systeemiä revitään alas ja annetaan suuryrityksille vapaa valta tuhota ja saastuttaa ja kääriä siitä vielä hyvät rahat. Talouskasvu ei tuo hyvinvointia tai onnellisuutta. Talouskasvu tuo talouskasvua, kiirettä sekä rahaa kymmenelle ihmiselle, jotka omistavat Shellin, CocaCola Companyn, Nestlen ja Nesteen sekä Monsanto tapaisia suuryrityksiä. Kun kaikki on yksityistetty, ei kellään ole enää varaa mihinkään, kuten amerikkalaisen terveydenhuollon ja yliopiston kanssa on käynyt.

Illoitkaamme siitä, että meillä saa maksaa veroja, eivätkä näin esimerkiksi eläkeläiset joudu tonkimaan katuojasta ruuantähteitä tai seisomaan vessan oven vieressä pyytämässä sisäänpääsymaksua. Kukaan täällä ei edes usko, että meillä on ilmainen terveydenhuolto tai koulutus. Opintotuesta, lapsilisistä tai muista en edes raaskisi kertoa. Elämme näille ihmisille uskomatonta unelmaa.

-Antti, Kuta

Kesä Suomen suurimman palveluksessa

Viime keväänä Tiia-Maria Juuso sai työpaikan, josta ei ollut osannut vakavissaan haaveillakaan: hän pääsi kesätoimittajaksi Helsingin Sanomiin. Lievästi kateudesta vihertävä Sumanismi-vastaava pyyhälsi haastattelemaan Tiia-Mariaa ja ottamaan selvää, millaista eläminen ja työskentely Helsingissä on sekä miten työ valtakunnan suurimmassa sanomalehdessä poikkeaa pienemmistä paikallislehdistä.

LAURI SINILUOTO

Syntynyt kirjoittamaan

Tiia-Maria Juuson toimittajanura alkoi vuonna 2012, kun hän pääsi kesäharjoitteluun Pohjolan Sanomien toimitukseen. Yliopiston tarjoama harjoittelutuki mahdollisti paikan saamisen. Aluksi hän suoritti lehdessä harjoittelun ja jäi sitten vielä loppukesäksi kesätöihin. Työskentely Pohjolan sanomissa jatkui lomasijaisuuksina, ja Tiia-Maria pääsi sinne töihin vielä seuraavana kesänäkin.

Toimitusala kiinnosti Tiia-Mariaa alusta alkaen. ”Lehden toimitus tuntui ainoalta oikealta paikalta harjoitteluun. Edelleen olen sitä mieltä, etten olisi voinut valita harjoittelupaikkaani paremmin. Kirjoittaminen kaikissa eri muodoissaan on aina ollut minulle yhtä luonnollinen asia kuin hengittäminen”, Tiia-Maria nauraa.

”Viime vuoden lopulla päätin kokeilla hakea kesätöihin muiden lehtien lisäksi myös Helsingin Sanomiin. Jos ollaan ihan rehellisiä, niin en minä koskaan odot-

tanut, että kukaan ottaa sieltä minuun yhteyttä”, Tiia-Maria kertoo.

Tiia-Maria haki töitä lehden sivuilla olleella hakulomakkeella, jossa piti perustietojen täyttämisen lisäksi vastata muutamaan avoimeen kysymykseen. Mukaan liitettiin myös juttunäytteitä.

”Tammikuun puolella lehden kotimaan toimituksen esimies soitti minulle ja kysyi työhaastatteluun. Välimatkan vuoksi sovimme, että haastattelu tehdään puhelimesta. Haastattelu sovittiin jo seuraavaksi päiväksi”, Tiia-Maria kertoo. ”Vaikka työhaastattelu tehtiin puhelimitse, se oli sisällöltään kuin mikä tahansa muukin työhaastattelu, joissa olen käynyt aiemmin. Pitkän puhelun jälkeen haastattelijani (eli tuleva esimieheni) sanoi ilmoittavansa haastattelun tuloksista saman viikon perjantaihin mennessä. Silloin elettiin alkuvuokkoa, ja seuraavat kolme päivää tuntuivat kuluvan jokseenkin hitaasti”, hän hymähtää.

Perjantaina puhelin sitten lopulta soi.

”Oikeastaan vasta joskus tou-

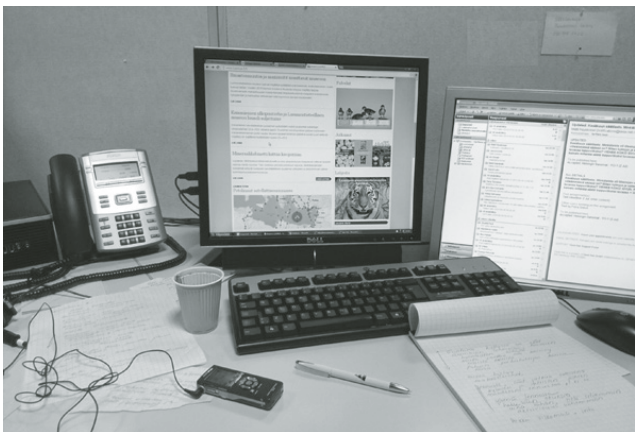

Tiia-Maria Juuso haluaa kirjoittamisesta työn.

kokuun lopulla sisäistin oikeasti, että olen menossa Helsinkiin ja Hesariin töihin”, Tiia-Maria muistelee. ”Sitä ennen se kaikki tuntui hassulta unelta, joka tapahtuu jollekin toiselle ihmiselle ja jota olen vaan päässyt seuraamaan vierestä.”

Koti meren äärellä

Asunto järjestyi Helsingistä näppärästi: Tiia-Maria löysi netistä kivan näköisen yksion Lauttasaaressa ja lensi asunonäytökseen,

ja äkkiä kesäasunto olikin jo hankittu.

Helsingissä asumista Tiia-Maria kuvailee yksinkertaisesti erilaiseksi. ”Ennen kesää olin käynyt Helsingissä satunnaisia reissuja, eikä kaupunkiin ollut koskaan syntynyt erityisen lämmintä suhdetta. Pikemminkin se oli aina tuntunut liian isolta, kiireiseltä ja täydeltä. Nyt kun kuitenkin ajatellen kulunutta kesää, muistan vain kodin. On hassua, miten sitä onnistuikin niin lyhyessä ajassa kiintymään johonkin paikkaan niin paljon”, Tiia-Maria sanoo. ”Toisaalta Helsinki ja Lauttasaari tuntuvat mielessä kahdelta eri asialta, vaikka saaresta polki keskustaan pyörällä baanaa pitkin vartissa. Silti Lauttasaari tuntui olevan aivan oma maailmansa. Jotenkin meren läheisyys ja saaren vehreys tekivät siitä rauhallisen ja lämpöisen. Jo aivan ensimmäisen kerran kun kävin keväällä katsomassa asuntoa, saaresta jäi mukava olo. *Koti*-sana löysi itsensä sanavarastoon sinä päivänä kun saavuin, eikä se kertaakaan tuntunut mielessä päälle liimatulta.”

Asuminen oli myös kallista, kuten Helsingissä asiaan kuuluu. ”Asumiskustannuksiani nostivat se, että asunto oli yksiö ja sijaitsi niin lähellä ydinkeskustaa. Vaikka asunto olisi irronnut kauempaa halvemmalla, olisi työmatkakuluihin uponnut aika iso summa.

Töihin mennessä ei tarvinnut myöskään istua puolta tuntia junassa. Koin, että asunto oli vuokransa arvoinen.”

Posarista Hesariin

Tiia-Maria teki uutistöitä Helsingin Sanomien kotimaan toimituksessa. Työhön kuului juttujen suunnittelua ja ideointia, tietojen keräämistä, haastatteluiden tekemistä, juttujen kirjoittamista ja juttukeikoilla käymistä.

Työ Helsingin Sanomissa poikkeaa pienemmistä paikallislehdistä varsin radikaalisti työympäristön koosta lähtien. ”Pohjolan Sanomien pienessä toimituksessa kaikki ihmiset olivat tuttuja. Hesarissa sen sijaan toimitus oli levittäytynyt Sanomatalon useampaan kerrokseen, joten isoa osaa porukasta ei tullut koskaan tavattua”, Tiia-Maria kertoo. ”Eniten koko vaikutti tietenkin siihen, että Hesarissa on eri osastot. En kesän aikana tehnyt lainkaan esimerkiksi kulttuuriin tai politiikkaan liittyviä juttuja, sillä niille oli omat toimituksensa. Posarissa sen sijaan ei ollut ollenkaan vastaavia raja-aitoja, vaan siellä ollessani tein juttuja aivan laidasta laitaan. Meri-Lapin kuntapolitiikka tuli melkoisen tutuksi”, hän virnistää.

”Posarissa olennaisena osana

lehden sisältöä olivat erilaiset paikalliset tapahtumat. Siellä pääsin käymään kyläjuhilla ja toritapahtumissa. Tällaisia keikkoja ei tietenkään Hesarissa työhön kuulunut, vaan aihepiirit olivat hieman erilaiset.”

Siinä missä Pohjolan Sanomien uutisjutuissa pyrittiin tuomaan valtakunnallisiin aiheisiin paikallista näkökulmaa, Helsingin Sanomien kotimaanjutut on rakennettava koko maata koskeviksi. Näin ollen juttujen teossa kesti kauemmin aikaa, kun asiat piti selvittää kattavammin ja laajemmalla alueelta.

Työtehtävät olivat Helsingin Sanomissa erilaisia kuin paikallislehdessä. Pohjolan Sanomissa Tiia-Maria oli päässyt päivittämään lehden verkkosivuja, mutta Helsingin Sanomissa sitä tehtävää varten oli oma verkkotoimituksensa.

Helsingin Sanomissa on monipuolista digitaalista sisältöä, jota Pohjolan Sanomissa ei ole. Tiia-Maria pääsi kesän aikana tekemään muutamia videoitaakin. ”Haastattelu kameran edessä jännitti joka kerta hieman, sillä aiemmin minulla ei ollut minkäänlaista kokemusta niiden teosta. Videoiden tekoon ei tarvinnut lähteä kylmiltään, sillä kesätoimittajia koulutettiin videoiden tekemi-

seen”, Tiia-Maria kuvailee. Videoiden lisäksi Helsingin sanomien verkko on pyritty monipuolistaamaan monilla eri tavoilla, kuten erilaisilla testeillä ja visuaalisuudella.

Rankan palkitseva työmaa

Tiia-Marian on vaikea nimetä kesätoimittajan tehtävistä yhtä kivointa asiaa.

Työyhteisö on

ollut hänen mukaansa ihana kummassakin lehdessä, joissa hän on työskennellyt. ”On mahtavaa, että olen saanut tehdä rakastamaani työtä yhteisössä, jossa ihmiset puhaltavat yhteen hiileen. Päällimmäisenä mielessä on ylpeyden tunne siitä, että olen saanut olla antamassa oman panokseni lehden syntyyn”, Tiia-Maria myhäilee.

”Parasta työssä on myös ihmisläheisyys ja se, että pääsee keikoilla tapaamaan uusia ihmisiä, joilla jokaisella on oma tarinansa kerrottavanaan. Olen päässyt käymään mitä moninaisimmissa paikoissa, joihin muuten ei olisi tullut lähdettyä, ja juttelemaan ihmisten kanssa mitä erilaisimmista aiheista. Parasta on myös se, että olen oppinut niin paljon ammatillisista käytännöistä, mutta myös maailmasta ympäriltä”, Tiia-Maria sanoo. ”On ihanaa, kun saa aamulla tarttua aivan uuteen aiheeseen ja päivän päätteeksi voi olla jo mahdollista lyödä juttuun viimeinen piste. On myös aina palkitsevaa, jos tietää, että on voinut jutullaan antaa jotain lukijalle.”

Tiedustelen Tiia-Marialta myös ihan huonoa asiaa kesätoimittajan työssä, mutta kysymys ei saa hänestä irti

kyynisiä mielipiteitä: jotkin asiat ovat toki vaikeita, mutta ei sekään ole ihan huonoa.

”Toki työ on valtavan stressaavaa ja aivot olivat käytännössä töissä kellon ympäri. Työstä ei koskaan ole täysin vapaalla”, Tiia-Maria sanoo.

”Keskenäiset aiheet ja tehdyt jutut pyörivät päässä öisinkin. Se tosin on ainakin minun tähänastisen kokemukseni mukaan aika erottamaton osa toimittajan työtä. Enkä nyt tiedä, onko sekään ihan huonoa.”

Vaikeimmaksi osaksi työtä Tiia-Maria nimeää omien juttuideiden keksimisen. Lehdessä kaikki omat aiheet otettiin vastaan. ”Niiden keksiminen oli aika suotavaakin”, hän naurahtaa. ”Oli vaikeaa miettiä, mitkä aiheet voisivat kiinnostaa ihmisiä ikään ja sukupuoleen katsomatta. Jos joskus aiemmin olen tuntenut olevani itsekriittinen, niin juttuaiheiden keksimisissä tuo tunne vain moninkertaistui. Onneksi juttuaiheita oli hyvä pohtia työkavereiden kanssa suunnittelupalaverissa.”

Tiia-Maria suosittelee toimittajan työtä niille, jotka haluavat ihmisläheisen työn ja ovat kiinnostuneita kirjoittamaan työseen. ”Sellaisille ihmisille, jotka ovat kiinnostuneita ajankohtaisista aiheista ja ovat kiinnostuneita uutisoimaan niistä muille

ihmisille. Toimittajan työ sopii niille, jotka eivät pelkää työskennellä paineen alla hektisissä tilanteissa.”

Toivonelättelyä ja synkkiä pilviä

Tiia-Maria haluaisi tehdä tulevaisuudessa työkseen jotain kirjoittamiseen liittyvää. Hän toivoo, että hänen olisi jonain päivänä mahdollista tehdä toimittajan töitä ammatikseen ja että hän saisi vielä kosolti mahdollisuuksia kehittyä toimittajana ja kirjoittajana. ”Se on työtä, jossa olen kokenut suurimmat onnistumisen kokemukseni, ja se vain tuntuu oikealta. Työtä tehdessä tuntuu kuin eläisi elämää, joka on väritetty tavallista kirkkaammilla väreillä.”

Tiia-Maria kuitenkin harmittelee sitä, että toimitusalan tulevaisuus vaikuttaa melko raadolliselta. ”Lehtialalla YT-neuvottelut seuraavat toisiaan. Itsekin olen saanut seurata vierestä, kuinka irtisanomiset vaikuttavat työkavereihin ja kaikkeen tehtävään työhön niiden ympärillä. Aina puhutaan median murroksesta ja kaikesta mahdollisesta siihen liittyvästä. Toimitusala elää minunkin kokemukseni mukaan mielenkiintoista aikaa, jos ajatellaan printtilehtien asemaa ja verkon lisääntyvää painoarvoa. Puhumattakaan eri lehtien välisistä yhteistyökuvioista, jotka kaikki aiheuttavat muutoksia mediakenttään.”

Tiia-Maria ei kuitenkaan halua spekuloida enempiä toimitusalan tulevaisuudesta, koska siitä saisi pienoisoromaanin. Sumanismissa toki riittäisi palstatilaa, mutta mahdammeko silti tulla sen viisaammiksi tässä epätietoisuuden sumussa. Voimme vain toivoa, että lahjakkaat nuoret kirjoittajat eivät jää Suomessa tyhjän päälle. ■

Matka markasta euroon

KATARIINA MÄKELÄ

Syksyisenä aamupäivänä tepastelen kohti Kiimingin Virekotia. Hoitaja tervehtii iloisesti ja käy tarkistamassa josko olisi sopiva hetki vierailulle. Ja onhan se – isomummi sieltä jo kyselee, ketä vieraita on tällä kertaa saanut kylään. Hoitaja kertoo, että ruoka-aika alkaa kotvasen kuluttua, mihin isomummi tokaisee ”kyllä minä sen tiedän”. Hän kertoo, että ”saa täällä ihan hyvää ruokaa, mutta se on joskus vähän turhan kovaa”. Ilman alahampaita on varmasti hankala syödä kovia punajuuria. Tovin juteltuamme niitä näitä kääntyy keskustelu sota-aikaan; eipä ollut ruuansaanti niin helppoa silloin. Mummi kertoo kupongeista, joita vastaan saatiin tietty määrä tiettyä ruokaa. Kaikille oli omat kuponkinsa – sokerikuponki, jauhokuponki, leipäkuponki jne. Maidolle ei tarvittu kuponkia sillä se saatiin lehmistä. Voille oli silti oma kuponkinsa.

Vähällä oli pärjättävä

”Aina piti olla kortti mukana kun lähdettiin kauppaan”, isomummi muistelee päättäväinen ilme kasvoillaan. ”Muistan selvästi kaupankäynnin. Ruokaa säännösteltiin, ja myyjä leikkasi kupongin. Ruokakortin sai kunnanvirastolta – yksi kortti jokaiselle. Kupongit

olivat erivärisiä ja lapsille oli omat kupongit.” Palasokeria ei ollut olemassa joten myyjä leikkasi sokeritopasta asianmukaisella kirveellä palasen ja siitä maksettiin kilohinta. Isomummilla oli tuttu kauppias Siiri, joka antoi laatikon pohjalta ns. parempaa sokeria.

”Jos oli jotakin erikoista, niin Siiri vinkkasi siitä, ja sain käydä salaa keittiössä ilman kuponkia. Siiri oli tuttu, mukava mutta tarkka myyjä.” Mukana keskustelussa on myös mummini Aila, joka muistaa, kuinka hänen käydessään kaupassa Siiri seurasi haukan

katseella ikkunan läpi ettei lapsi vain ota sieltä mitään. ”Ja minä-hän en varmasti ottanut.” Kysyn isomummitani, juotiinko niihin aikoihin kahvia ja saiko sitäkin kuponilla. ”Varttikilon paketteja sai kuponilla. Ei montaa paket-

tia – hyvin harvoin. Lapset eivät saaneet kahvia ollenkaan, se oli vain aikuisille. Ei sitä kahvia muutenkaan juotu samallalaila kuin nyt. Annalta sai kahvia ja pojat juoksivat heti kertomaan kun sitä oli tarjolla.” Kysyessäni saatiinko kahvia kerran kuussa, isomummi naurahtaa ja kertoo, ettei tosiaanakaan saatu. Myös ruokatarvikkeet olivat säännöstelyssä.

Tuohon aikaan ei ollut sähköjä ja kynttilätkin olivat harvassa. Isomummi muistelee tohkeissaan erästä syysiltää, kun hänen tyttärensä toi kyläkauppiaalta kynttilän mukanaan – se oli sitä arjen luksusta. ”Pimeää! Voi että kun se oli niin pimeää kun sota alkoi. Se oli syksy silloin. Ulkona ollessa pelotti ja kotona täytyi aina olla pimennysverhot ikkunoiden edessä. Ei ollut valonpilkkua missään. Piti olla verhot etteivät lentokoneet nähneet taloja taivaalta. Kuusamosta päin ne tulivat ja Oulussa sitten pommittivat.” Tämän Ailakin muistaa; rullaverhojen raoista ei missään nimessä saanut kurkkia. Kiimingistä tavarat vietiin latoihin ja viljelyksille siltä varalta että asukkaat joutuisivat lähtemään evakkoon. ”Meillä oli määräys Oulujoelle”, isomummi kertoo. Evakuoinnille ei onneksi ollut tarvetta. Kuusamosta tosin evakuoitiin ihmisiä Kiiminkiin. ”Sieltä tuli kaksi perhettä; oli Törmäset, Törmäsen Armi ja Ville

Veteläinen”, isomummi kertoo tomerasti ja kertoo muistavansa, kuinka nämä kaksi perhettä saapui kuorma-autolla Kiiminkiin. ”Saksalaisia me ei pelätty. Nehän myi karkkia!”, muistelee isomummi hymyssä suin.

Isomummi hiljenee hetkeksi ja sanoo sitten varovaisella äänellä: ”Sen minä kyllä muistan. Oli se pelottavaa aikaa. Onneksi sitä ei kestänyt kovin kauaa.” Lopuksi hän pohtii: ”Ei uni tuu jos ajattelee illalla sota-aikaa. Hyvä ettei kaikkea muista tuolta ajalta. Ihminen on tehty niin. Mitä ei tarvi muistaa, sitä ei muistakaan.”

Perhe pellon kuokkii, pelto perheen ruokkii

Lempillä ja hänen perheellään, johon kuului miehen Heikin lisäksi kolme lasta; Topi, Liisa ja Aila, oli Kiimingissä oma maatila. Tuohon aikaan joka talossa oli vähintään lehmä ja Lempin perheellä oli niiden lisäksi lampaita, kanoja ja hevonen. Lampaita kerimällä saatiin villalangat joista voitiin kutoa esimerkiksi sukkaa ja peittoja - isomummi teki todella paljon käsitöitä. Myös teurastamalla saatiin rahaa elämiseen. Miehet tekivät paljon metsätöitä ja kantoivat siten vihreää kultaa kotiin. Silloin harvoin, kun lakanakangasta oli tarjolla, oli siitä

”Saksalaisia me ei pelätty. Nehän myi karkkia!”

”Ihanat lapsuudenmuistot ovat taanneet sen että vieläkin on säilynyt into tehdä käsillä itse.”

ilmoitus lehdessä. Aila-mummi muistelee sitä, kun sai luvan lähteä Oulun torille ostamaan kaan ja siitä sitten yhdessä tehtiin nukenvaatteita. ”Voi että se oli ihanaa aikaa kun tehtiin aina iltaisin käsitöitä yhdessä äidin ja siskon kanssa. Monet illat tuli istuttua alas ja tehtyä jos jonkinlaista tekelettä – keväällä tietenkin kun oli valoisaa,” muistelee mummi onnellisena ja jatkaa: ”ihanaat lapsuudenmuistot ovat taanneet sen että vieläkin on säilynyt into tehdä käsillä itse”. Itsekin olen juuri näiden kahden mummin ansiosta oppinuttekemään käsitöitä jo hyvin nuorena. Kädentaidot

kulkevat siis sukupolvelta toiselle. ”Siihen aikaan ei mennyt sormi suuhun”, tokaisee Aila päättäväisesti.

Keskustelu rahan käytöstä jatkuu myöhemmin illalla Ailamummin kanssa. Salkkareiden mainoskatkolla mummi huomauttaa ettei Moosessa tarvitse koskaan maksaa mitään ja Ismolla on mennyt ihan höpöksi. Keskustelu siirtyy nykynuorisoon. ”Mitään ei tarvitse osata.

Eikä osatakaan! Peru-noita ei osata keittää saati parsia sukkaa.” Mummin kanssa hämmästellään, miksi nyky- nuoret käyttävät itsensä ehostamiseen niin paljon aikaa, rahaa ja erilaisia lisäosia. Hiuksiin voidaan ommella tekohiuukset roikkumaan, ripsiin laitetaan jatkovarret ja huulten sekä silmien rajaukset voidaan tatuoida naamaan.

Mummi kertoo kuinka ennen saatettiin laittaa tansseja

varten – oli ripsiväriä, huulipunaa ja poskipunaa. Muuten ei laittauduttu eikä sitä koettu tärkeäksi. Onnea ei siis tarvinnut etsiä meikivoidepurkin pohjalta.

Pellon kuokkimisesta bileissä kuokkimiseen

2000-luvun nuorisokulttuuriin

kuuluu vahvasti kuluttaminen ja ulkonäköpainotteisuus. Ulkonäköpaineeet saattavat ajaa nuoret – etenkin nuoret naiset – jopa todella pahoihin rahaongelmiin. Luksuslaukkuja ja muita sesongin uutuuksia ostetaan vaikka osamaksulla ja usealla eri luottokortilla jotta

varmasti pysytään muotiaallon harjalla. Ripsienpidennykset hankitaan silläkin uhalla, että sitten ei voida hieroa silmiä eikä nukkua niin, että kasvot koskevat tyy-

nyyn. Luottotietojen ja asunnon menettämisen jälkeen asutaan vaikka sillan alla – mutta mulla on sentään nämä timantit ripsissä! Ne vähäiset tulot jotka tipahtavat tilille myös menevät hetkessä eikä rahankäyttöä osata ajatella pitkällä kaavalla. Kengät saadaan ostettua taskun pohjalta löytyvillä viimeisillä hiluilla eikä ajatella, että loppukuuksi tarvitsisi ruokarahaakin. Rahaa se vain on. Kyllä pappa betalar.

Tarkoituksena ei ole yleistää saati moralisoida kenenkään rahankäyttöä. On kuitenkin hyvä miettiä, mistä se johtuu, että nykyään onnellisuuden koetaan olevan riippuvainen fyysisestä ulkonäöstä ja maallisesta mammonasta. Mitä on tapahtunut alle sadan vuoden aikana? Yksi nykyajan huolestuttavista ilmiöistä on muotiblogien kautta mahdollisesti koituvat lukijoiden vääristyneet mielikuvat nykyajan elintavoista. Osa niiden kirjoittajista naputtelee valkoisen MacBook Pronsa takaa kertoen ylellisestä elämästään ja esitellen toinen toistaan kalliimpia luksuslaukkujaan. Kotona ei tehdä ruokaa vaan päivittäin syödään kalliissa ravintoloissa ja matkustellaan vähintään kerran kuussa johonkin eksoottiseen maahan. Blogissa julkaistaan ”meikitön kuva” eivätkä lukijat välttämättä heti huomaa, että kuvaa on photoshopattu ja kuvassa esiintyvällä henkilöllä luomua on vain nenäkarvat jotka nekin on trimmatut eivätkä näy kuvassa. Nuoret koittavat tavoitella kyseistä ylelliseltä vaikuttavaa elämää ja häpeävät Seppälästä ostettuja vaatteitaan. Nuoret eivät välttämättä hoksaa sitä, että bloggaajat saattavat tienata kirjoituksillaan satoja euroja kuussa ja saavat sponsoreiden avulla matkat, laukut sun muut ilmaiseksi. Harvemmin tämmöisissä blogeissa näytetään

”*Salkkareiden mainoskatkolla mummi huomauttaa ettei Moosessa tarvitse koskaan maksaa mitään ja Ismolla on mennyt ihan höpöksi.*”

sitä oikeaa elämää vaan saadaan elämä vaikuttamaan niin fiiniltä, niin fiiniltä.

Mihinpä sitä rahaa, massii, pätäkkaa tai tuohta ei tänä päivänä saisi survottua. Jos Instagramista ei löydy sopivaa filteriä, ostetaan uusi kuvanmuokkausohjelma kännykkään. Nettipelissä ei päästä seuraavalle levelille mutta ei hätä ole tämän näköinen, maksa vain 4,99e niin pääset hyppäämään koko kentän yli! Facebookin kaatuessa tunniksi kerkeää tulla joukkopaniikki. Silloin voi vaikka mennä lähikahvilaan ostamaan karamellifrapuccinon ja siihen kylkeen chiasiemien-gojimarjakaviaari-muffinssin. Kaksikymppiä, halapa!

Leipää ne on murusetkin

Isomummini ja mummini nuoruudessa kaikki on kirjaimellisesti käytetty loppuun asti – vaatteet on ensin käytetty myös nurinpäin, sitten pienennetty, tehty verhoiksi ja lopuksi rätiksi ja siitä vielä eteenpäin variksenpelättimen osaksi tai ikkunan eristeeksi. Kassatädit kirjoittivat lyijykynällä ostosten hinnat ylös ja siten laskettiin ostokset. Kun lyijykynä oli käytetty lähes loppuun asti, annettiin se jollekin lapselle jotta tämä voisi piirtää. Ja siitäkös vasta lapsi riemastuikin! Ennen jopa tultikkuaskeille löytyi uusiokäyttöä – kun rahaa ei ollut, oli pakko kierrättää ja keksiä tavaroille uusia käyttötapoja. Toki nykypäivänäkin kierrätetään mutta ei samalla tavalla. Itsekin usean vuoden vaate- ja kenkämyyjänä työskennelleenä tiedän, että esimerkiksi vialliset tuotteet eivät saa yhtään armoa vaan ne heitetään hyväntekeväisyyden sijasta suoraan roskiin. Vika voi olla esimerkiksi se, että tuote ei olekaan vedenkestävä

vaan pelkästään vettä hylkivä.

Rahan käyttäminen on muuttunut radikaalisti mutta niin myös sen saanti. Joka tuutista kuulee ja näkee mainoksia pikavipeistä ja avuksi saa myös jos jonkinlaista lainaa. Lähes kaiken voi maksaa osamaksulla ja tällä tavoin maksamista lykätään ja lykätään korkojen kasvaessa kerrostalon kokoisiksi. Pahimmillaan edellinen laina yritetään maksaa taas uudella pikavipillä. Sadan vuoden aikana muuttuneita asioita ei voida suoraan verrata, mutta tekee hyvää kuvitella itsensä sille ajalle kun sillä ei ollut minkäänlaista merkitystä, minkä väriset verhot olohuoneessasi on ja kuinka ne sopivat sohvan sisustustyynyjen värimaailmaan. Tärkeintä oli että verhot oli olemassa, jotta perhe pysyisi hengissä. Silloin oli silloin ja nyt on nyt. Niinhän se vain on että maailma muuttuu ja meidän on muututtava sen mukana. Muistetaan kuitenkin pitää maalaisjärki takataskussa mukana.

Entisajan harvinaisuudet ovat nykyään itsestäänselvyksiä

Vierailu isomummin luona avartaa

joka kerta maailmaa ja saa ajattelemaan asioita ihan eri tavalla. Huomaan, kuinka paljon pidän eri asioita ja tavaroita itsestäänselvyyksinä. Isomummi kertoi, kuinka Kiimingissä oli Ponnonmäellä talo, jossa oli puhelin. Matkasinne ja takaisin oli pelottavaa mutta palkitsevaa, sillä näin sai edes hetken puhua puhelimesta rakkaansa kanssa. Hetkinen, minullahan on oma puhelin ja voin soittaa sillä milloin vain. Ulkona saan rauhassa kävellä eikä minun tarvitse pelätä. Leivän päälle on muutakin laitettavaa kuin ylähuuli. Kynttilöitä on olemassa ja sen lisäksi, että lähes jokaisella on varaa ostaa niitä, on niiden alkuperäinen käyttötapa muuttunut valon tuomisesta tunnelman luomiseen. Saamme jopa valita kynttilöiden värin, ulkomuodon ja tuoksun. Illalla sytytän pari vaniljan tuoksuista kynttilää palaamaan ja kun ne palavat loppuun, heitän ne roskiin ja sytytän uudet. Minulla on helppo elämä. Olen onnellinen. ■

Kolmen mummon keskustelussa mukana:

- Lempi Sofia Koskela, 103
- Aila Elli Annikki Mäkelä, 76
- Anna Katariina Mäkelä, 23

KUMMALLISTEN kirjojen kerho

Ainoa tässä artikkelisarjassa esiteltyjä teoksia yhdistävä piirre on se, että niihin ei ole olemassa yhtä oikeaa lähestymistapaa.

Markiisi de Sade: **JUSTINE**

Sumanismin teossa on jo kauan pyritty tuomaan ilmi voimakkaiden vastakohta-asettelujen jännittävyys. Siksipä Kummallisten kirjojen kerhokin hyppää Tove Janssonin muumikuvakirjoista suoraan kenties maailmankirjallisuuden tunnetuimman seksuaalisen hurjastelun kuvaajan matkaan. Markiisi de Sade on valistuksen ajan kiistellyimpiä henkilöitä, ja hänen teoksensa *Justine* oli ratkaisevia syitä de Saden joutumiselle loppuiäkseen vankilaan.

LAURI SINILUOTO

Jokainen, joka on joskus kokeillut kirjoittaa kaunokirjallista tekstiä, tietää millaista ponnistelua se vaatii. Jos siinä joskus onnistuu niin hyvin, että teksti on painettavissa kirjaksi asti, niin kirjoittaja tuskin ilahtuu, jos joku nuiva viranomainen laittaa kirjan iki-ajoiksi hyllylle.

Sensuuri ja kirjojen tuhoaminen halventavat eräitä ihmisyyden parhaita puolia: tajunnan voimaa, uteliaisuutta ja luovuutta. Kiellettyjen kirjojen listaajat ovat kuitenkin tehneet samalla melkoisen karhunpalveluksen lukemisen

harrastajille, sillä kiellettyjen kirjojen listat tarjoavat usein erinomaisia lukuvinkkejä. Tullakseen kielletyksi teoksen on täytynyt vavahduttaa jollain tavoin oman aikansa vallanpitäjiä ja ajattelutapoja. Tämä kertoo siitä, että teos on jollain tapaa tuore ja epätavallinen.

Aatelismies Donatien-Alphonse-François de Saden eli markiisi de Saden (1740–1814) teokset ovat kiellettyjen kirjojen listojen vakionimekkeitä. De Saden elämästä ei puuttunut vaaraa, kommelluksia ja irstailuja. Hän joutui teoksiensa ja elämäntyylinsä vuoksi jo elinaikanaan

tekemisiin virkavallan kanssa ja vietti suuren osan elämästään kalterien takana. Yhä nytkin hänen nimensä herättää toisissa voimakaan torjumisreaktion, kun taas toisia se kiehtoo vahvasti – ja toki on myös niitä, joissa se aiheuttaa kummankin edellä mainitun reaktion yhtä aikaa. Oli vain ajan kysymys, milloin kummallisuuksiin erikoistunut kerhosetäkin ajautuu hänen teostensa äärelle.

Markiisi de Saden kirjallista tuotantoa voisi luonnehtia varsin täydelliseksi kukkahatunkarkottajaksi. Se edustaa kutakuinkin kaikkea keskiluokkaisen moralistin maailmaan kuulumatonta:

seksuaalisia perversioita ja väkivaltaa, kristinuskon suoranaista nälvimistä, rikollisuuden ja synnin voittoa hyveellisyydestä...

Romaani *Justine, eli, hyveellisen neidon kovat kokemukset* (*Justine, ou, Les malheurs de la vertu*, 1791) ei tee tähän poikkeusta. Se on kaikin puolin pöyristyttävä, pornografistinen, synkkä, lähes turruttavuuksiin asti vulgaari – ja lähes kiusallisen viihdyttävä.

Justinen tarina on melko kuulun oloinen: Justine on äärimmäisen hyväntahtoinen köyhä orpo, jonka elämässä hirvittävät vastoinkäymiset seuraavat toisiaan. De Sade huvittelee tuon nuoren neidon kustannuksella varsin estoitta saattamalla tämän yhä uusien roistomaisten irstailijoiden kynsiin. Useimmiten kauheuksia alkaa tapahtua heti kun Justine päätyy kääntymään Jumalansa puoleen ja rukoilemaan tätä avukseen.

Olisi sinisilmäistä väittää, ett-eikä juoni olisi tässä romaanissa varsin toissijainen. Pääpaino on erittäin mielikuvituksellisten seksiaktien sekä Justinen kohtaamien nöyryyttävien olosuhteiden kuvaamisessa. Romaanissa tulee käsitellyksi sadismin ja seksuaalisten fetissien kirjoa varsin laajasti. (Niin. Markiisi de Sadehan on henkilö, jolla on oma ismi. Repikääs siitä, Orwell, Kafka ja muut pahaiset adjektiivikirjailijat.) irstailijat osoittavat etupäässä sadistisia taipumuksia, joten Justine pakotetaan alati alistuvaan asemaan vastaanottamaan kipua ja häpäisy.

On vaikea nimetä teoksen keskeisistä mieshenkilöistä vähiten vastenmielistä. Varsinkin teoksen alkupuoliskolla irstailijoita vyöryy vastaan sellaiseen tahtiin, että lukija saattaa hieman hämmentyä, kun romaanin lopussa esiintyy hyveellisiäkin miehiä.

Kaikki irstailijat tuntuvat

olevan valmiita tarpeen vaatiessa myös saarnaamaan paheellisen elämäntavan voittoa heikosta hyveestä. Nämä pitkät saarnat jaksottavat muuten erittäin ketterästi etenevää kertomusta. Ajoittain lukijan mieleen saattaakin hiipiä ilkeä halu jättää pari sivua välistä. Vaikkei tätä halua pystyisikään välttämään, niin saarnojen olennainen sisältö tulee hyvin pian selväksi. Kaikenlainen hyveellisyys on luonnonvastaisuutta, sillä luonto ei suo hyveellisyydelle menestystä; vain röyhkeimmät ja mieleltään saastuneimmat (tai siis moraalisesta ajattelusta puhtaat) pärjäävät.

On vähän vaikea arvioida, miten vakavasti de Sade suhtautuu näihin ajatuksiin. Hänen voisi ajatella tuovan esille äärimmäisen yksilönvapauden seurauksia tai sitten haluavan vain shokeerata lukijoita viemällä oma nihilistisyytensä ja ihmisvihansa äärimmilleen. Tai sekä-että.

Markiisi de Sadea on nimitetty erääksi valistusfilosofista. Hänen sanomansa kuuluu: valistusajattelun vapaamielisyys johtaa äärimmilleen vietynä täydelliseen arvokatoon. Onko tämä arvokato sitten de Sadelle enemmän vältettävä vai tavoiteltava tila – siinä on se arvoitus, joka hänen tuotannossaan edelleen puhuttaa. Hän kuuluu muutamien muiden onnekkaiden ohella niihin kirjailijoihin, jotka tutisuttavat partoja sukupolvesta toiseen ja karttavat silti kaikkia määrittely-yrityksiä. Hänen arvostaan filosofina voidaan olla monta mieltä, mutta ainakin hän on tuonut esiin länsimaisen ajattelun pimeämpiä puolia ja lisännyt vettä sekä lempeiden humanistien että jyrkkämielisten nihilistien myllyyn.

Justine on lukukokemuksena lievästä puuduttavuudestaan huolimatta hyvin otteessaan pitävä.

Vankilan sellit tulivat markiisi de Sadelle tutuiksi. Joku meemihumorismiin taipuvainen voisi lisätä kuvaan tekstin ”Nautin tästä”.

Juonellisen kömpelöyden korvaa teoksen synkkä mielikuvituksellisuus. Lukijan mielenkiinto säilyy, kun joka nurkan takana häilyy jotain uutta epämiellyttävää ja törkyistä nikkareta.

Välillä minun oli aika vaikeaa pitää pokkani tätä lukiessani. Varsinkin elostelevien munkkien ylläpitämä, seksiorjilla täytetty luostari oli niin mielikuvituksellinen rakennelma, että lukukokemukseen alkoi hivuttautua yhä enemmän *mitä halvattua* -efektin sävyjä.

Suosittelen Justinea kaikkiruokaisille lukijoille, jotka kaipaavat välillä pieniä irtiottoja. En suosittelen sitä kenellekään, jonka mielenrauha tapaa järkkyyä shokeeravasta sisällöstä. Jos etsii niin sanotusti kovaa pornoa, niin tämän kirjan lukemisessa tuskin menettäkään mitään. En halua kieltää tätä kirjaa keneltäkään, sillä kaikki lukukokemukset ovat aina jollain tasolla hyväksi. ■

Tepa testaa:

Teekkaribileet alkoholitta

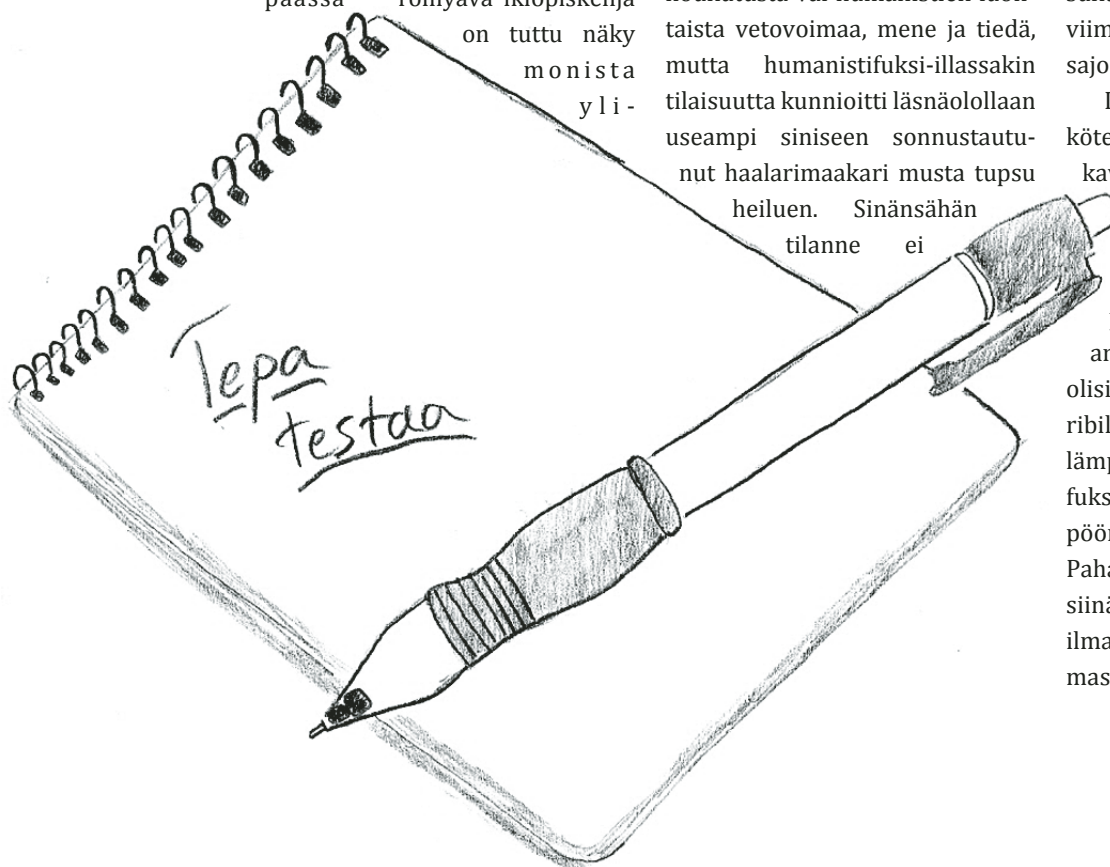
TEIJO KEMPPAINEN

Tekniikan opiskelijat eli kavereiden kesken teekkarit ovat ihmisryhmä, joille on sallittua toimia selvin päinkin tavoilla, jotka ovat muille opiskelijoille oikeutettuja vain humalatilassa. Eri asia on, toimiiko teekkari selvänä lainkaan. Likaisenvalkoinen tupsulakki päässä römyävä ikiopiskelija on tuttu näky monista yli-

opisto-opiskelijoiden pystyyn pitämistä pippaloista. Teekkarille maistuu perimätiedon mukaan aina, eli kaljahampaan kolotus ei kysy aikaa, paikkaa tahi juomaseuraa. Väkijuomien nautiskelun sosiaalisen luonteen vuoksi teekkarit kuitenkin usein tavaamaan isossa porukassa, jossa pullo kiertää huulilta toisille. Liekö vauhtijuoman houkutusta vai humanistien luontaista vetovoimaa, mene ja tiedä, mutta humanistifuksi-illassakin tilaisuutta kunniotti läsnäolollaan useampi siniseen sonnustautunut haalarimaakari musta tupsu heiluen. Sinänsähän tilanne ei

yllätä, onhan humanisti loistavaa seuraa kaikkien tieteenalojen harjoittajille. Teekkaristakin löytyy aina jänniä puolia, jopa ripaus ihmisyyttä, kuohuvan tuopin tai kuuman kiukaan äärellä ja humanistit osaavat antaa sympatiansa opinpolkuaan katakombeissa kahlaavalle tekniikan opiskelijalle, joka on nähnyt kauniimman sukupuolen edustajan viimeksi viime keväänä Snellmanian pitsajonossa.

Itse tapasin toista vuotta sähkötekniikan kanssa tappelevan kaverini Matiaksen humanistifuksien seasta siniset haalarit yllään. Kuulumisia vaihdettaessa kerroin kieli poskessa kehittelemästäni artikkelisarjasta, jonka tiimoilta olisi tarkoitus käydä myös teekkaribileissä. Sain heti siltä seisomalta lämpimän kutsun sähkötekniikan fuksi-iltaan Teekkaritalon lämpöön seuraavana perjantaina. Paha mennä kieltäytymään enää siinä tilanteessa, ja niin vitsillä ilmaan heitetty ajatus oli saavuttamassa realisoitumispiisteensä.

Alkuvalmistelut

Päätin ottaa välitavoitteeksi pyöriä Teekkaritalolla vähintään neljä tuntia, jatkaisin siitä niin pitkään kun jaksaisin. Aloitin valmistautumisen ostamalla Paperikaupasta pienen kierrelehtiön tapahtumien taltioimisen välineeksi. Latasin myös kännykkäni akun täyteen siltä varalta, että kuvien ottamiseen olisi aihetta. Esivalmistelut jatkuivat iltapäivästä, kun nukuin puolentoista tunnin nokoset, jotta kisaväsymys ei pilaisi suoritusta heti alkuunsa. Juotavaksi varasin mukaan puolitoista litraa hookaksoota pakattuna limukkapulloon, joka juuri ja juuri mahtui haalareiden sivutaskuun. Varttia vaille yhdeksän illalla hyppäsin pyörän satulaan ja polkaisin Teekkaritalolle.

Pressikortilla eturiviin

P ä ä s t y ä n i
Teekkaritalon välittömään läheisyyteen havaitsin ensimmäisenä, että pyöriä oli paljon vähemmän kuin oletin, ja että piha-alue oli muutenkin aution oloinen. Soitin Matiakselle ja kysyin häntä tulemaan vastaan. Pian kaverini spurttasikin nurkan takaa. "Nyt Teka äkkiä, kaljaviesti alkaa justiinsa!" Lukitsin pyöräni ja tungin avaimet taskuun samalla kun juoksin Matiaksen perään. Teekkaritalon takapihalla oli iso joukko haalarittomia opiskelijoita epämääräisessä muodostelmassa. "Tuu, mennään penkeille!" Matias

huikkasi mennessään, eikä minun auttanut muu kuin seurata. Tunsin katseiden porautuvan lävitseni ohittaessani sähköteekkareiden haalarisuman omassa violetissa edustusasussani. Penkin päässä oli juurikin tilaa kahdelle paka-raparille, ja otin paikkani median edustajana eturivistä Matiaksen ja Koffin panimotuotteiden välistä. Fuksien härömuodostelma paljastui kolmeksi jonontapaiseksi, ja kunkin jonon vieressä seisojaksi haalariasuinen vanhempi opiskelija. Matias selitti minulle lyhyesti kaljaviestin keskeisen idean: Merkitä jonon ensimmäinen napsauttaa tölkin auki ja huitaisee sen kitusiinsa. Tölkin tyhjennettyään hän ottaa spurtin kohti seinää, koskee kädellä seinään ja palaa takaisin. Sitten jonon seuraava pääsee kostuttamaan kurkkuun, ja kisan voittaa se joukkue, jonka fuksit suoriutuvat tölkeistään ja juoksumetreistään ensimmäisenä. Nyökyttelin. Ei

vaikuttanut haastavalta seurata. "Noniin, laittakaapa ne jonot kuntoon!" kuului kovaäänisestä. Ylätasanteella tilannetta valvova sikkiläinen ohjeisti megafonin kanssa nurmella vellovaa fuksimassaa. Jonot alkoivat lopulta olla kohtuullisen suorassa. Kaivoin taskustani lehtiön ja kynän valmiiksi. "Onko joukossa alkoholittomia osallistujia?" kuului kysymys ylätasanteelta. "Entä jos on oluton?" huusi ensimmäisen jonon ensimmäinen fuksi. Korviani vihloivat moinen karitiivijohdoksen väärinkäyttö. Joku lähti

hakemaan omia juomia, mutta hänet komennettiin heti takaisin. Perustelut kisajärjestäjien tuotteiden kelpaamattomuudelle eivät tällä kertaa pureet, ja fuksi palasi omaan jonoonsa. Viralliset valvojat kävivät vielä laskemassa, että joukkueilla oli tarpeellinen määrä menovettä. Vielä ennen varsinaista kisaa kokenut sähköteekkari näytti esimerkkisuorituksen. Ylätasanteen komentokeskus aloitti lähtölaskennan ja minä kaivoin kännykän toimittamaan kameran virkaa. Kuvien ottamisesta ei kuitenkaan hämärän illan vuoksi tullut mitään.

Vasemmanpuoleisen jonon ensimmäisenä ollut fuksipoika oli selvästi päättänyt voittaa tämän kisan: lähtölaskennan aikana hän kumartui jo valmiiksi niin lähelle tölkkiä kuin säännöt vain sallivat, ja hän olikin ensimmäisenä pinkomassa kohti seinää. Kahden muun jonon ensimmäiset hörppivät vielä omia tölkkejään tyhjäksi. Tässä vaiheessa huomasin jotain kerrassaan merkillistä, ja minun täytyi kysyä Matiakselta varmistusta aistihavainnolleni. "Onko tuolla jonossa tyttö?" Matias katsoi osoittamaani suuntaan ja lopulta totesi: "Onhan niitä siellä kolme!" Päätin heti, että illan aikana on moiselta ihmeeltä saatava lausunto.

Kisa ei loppujen lopuksi tarjonnut suurta jännitystä, sillä vasemman laidan jono piti ensimmäisellä osuudella hankkimansa kaulan loppuun asti. Fuksit alkoivat hajaantua hiukan sinne tänne, ja vanhoissa sikkiläisissä alkoi myös tapahtua liikettä. Matias selvensi minulle, että seuraavaan starttiin osallistuisivat uusi ja vanha hallitus yhdessä fuksikisan voittajien kanssa. Olin tunnistanut yhden pojan lukioyryhmästäni, mutta jätin huutelut sikseen. Fuksijoukkueen starttaaja otti jälleen toimivaksi havaitsemansa

lähtöasennon, kun taas hallituksia edustavat joukkueet ottivat lähdön hiukan rennommin. Lähtökäskyn saatuaan uuden hallituksen kakkosmies tönäisi vanhan hallituksen starttaajan kumoon. Tämä ei ilmeisesti vaikuttanut lopputuloksiin suuresti, sillä vanha hallitus pääsi juhlimaan mestaruutta fuksijoukkueen napatessa kakkospaikan. "Miksi tolla on lonkero?" huudahti vanhaa hallitusta edustanut naisteekkari nähdessään loppuun saakka kisaa jatkaneen uuden hallituksen viestinviejän juomavalinnan. Ylätasanteen megafoni ilmoitti joukkueen tulleen diskatuksi ja virallinen osuus oli tästä fuksi-infosta päättynyt. Matias ehdotti heti ensimmäiseksi fuksityttöjen metsästystä, mikä näin jälkikäteen olisi ollut fiksu ratkaisu.

Sanoinkin kuitenkin ottavani ensimmäiseksi haastatteluun fuksikisan voittajajoukkueen edustajan.

Suma- nismista terve!

Sisätiloihin

ehtineestä fuksilaumasta ei ollutkaan enää niin helppo sanoa, kuka missäkin joukkueessa juoksi. Tunnistin kuitenkin yhden teekkarilakkisen pojan, ja Matias pyysi häntä ulos haastatteluun. Esittelin itseni ja kerroin haastattelun tarkoituksen, ja poika suostuikin vastaamaan muutamaankysymykseen. Sain pian myös varmuuden Vesaksi itsensä esitelleen pojan tuttuun olemukseen: olimmehan olleet Sodankylässä asepalveluksessa samaan aikaan. Maailma oli pieni ja sitä rataa. Kysyessäni

syytä sähkötekniikan valintaan Vesa kertoi opiskelleensa ensin vuoden prosessitekniikkaa, mutta kyllästyneensä siihen. Koska elektroniikka kiinnosti enemmän, hän päätyi vaihtamaan alaa. Epäonnekseni selvisi, että luentoja oli tällä viikolla ollut vasta yksi, joten suurta eroa Vesa ei osannut vielä opiskelujen suhteen sanoa. Hän kuitenkin ennusti aiheiden olevan mielenkiintoisempia kuin prosessitekniikan "putkifysiikka". Seuraavan kysymyksen tarkoituksena oli etsiä teekkarina olemisen syvin olemus. Vesa painotti opiskelun ja hauskanpidon lisäksi fuksivuoden merkitystä. Hänellähän oli jo yksi fuksivuosi takana ja kokemusta sitä kautta ensimmäisen opiskeluvuoden tapahtumista. Lopuksi kysyin Vesalta hänen mielipi-

”Epäilykseni humanistien ja teekkareiden pienestä sanasodasta eivät ilmeisesti ole tuulesta temmattuja.

dettään humanisteista: olen ollut aistivini jonkinlainen vastakkainasettelua näiden kahden tiedekunnan edustajien välillä. Vesa naurahti ja totesi, että "ihmisiä ne on nekin". Haastattelu oli päättynyt, ja vaihdoin me

parit kuulumiset armeijan jälkeiseltä ajalta. Päätin napata toisen haastateltavan heti perään, jotta saisin varmasti tarpeeksi mielipiteitä kerättyä. Ja alkuillasta vastauksista olisi vielä löydettävissä järkevyyttä.

Saunan lämmöstä vilvoittelemaan tullut Riku jäi seuraavaksi piinapenkkiin. Perusteluna valitsemalleen alalle hän sanoi tekniikan kiinnostavan ja opiskelleensa lukiossa pitkää matematiikkaa ja fysiikkaa. Vesan tavoin hänelläkin oli vasta yksi oikea luento takana,

ja päivät olivat enimmäkseen kulu-
neet yliopistolla rakennukseen ja kanssaopiskelijoihin tutustuesssa. Riku painotti aktiivisen opiskelijaelämän kuuluvan teekkariuteen olennaisesti, ja hänen mielestään humanisteissa on "hyvännäköisiä muijia" ja muutenkin hyviä tyyppejä, vaikka heitä(/meitä) silloin tällöin "dissataankin". Päästin pojan takaisin saunan puolelle. Epäilykseni humanistien ja teekkareiden pienestä sanasodasta eivät ilmeisesti ole tuulesta temmattuja. Päätin lähteä takaisin pihan puolelle.

Pihalla näin pienryhmänohjaajan neuvovan omaa joukkoaan opiskelukäytänteissä. Pienryhmänohjaaja kun olen itsekkin, päätin ottaa virkaveljen haastatteluun heti kun tilaisuus tulisi. Fuksipoikien hajaannuttua keskeytin kollegani matkanteon ja kysyin mahdollisuutta pieneen haastatteluun. Antiksi esittäytynyt pienryhmänohjaaja ei laittanut vastaan. Antin oli alalle ajanut pienestä pitäen jatkunut näpertely, ja yläasteen teknisissä töissä kaikki projektit olivat sisältäneet jonkin verran elektroniikkaa. Opiskelu sähkötekniikan puolella oli monipuolista, sillä teoriaosuuksien lisäksi kurseilla pääsi myös itse tekemään juttuja käytännössä ja mittailemaan signaaleita. Tämän vuoden fukseja Antti kehui aktiivisiksi. Fuksi-infossa oli moni ensimmäisen vuoden opiskelija paikalla ja heitä näki myös tapahtumissa, eikä kukaan ollut tippunut pienryhmänohjauksesta. Antti hymyili kysymykselleni teekkariuden syvimmästä olemuksesta ja epäili aluksi olevansa liian kiltti vastaamaan. Hän näki osaamisen ja suhteiden kartutuksen osana teekkariutta. Antin mielestä teekkarielämä miellettiin usein vain suhteiden kartutukseksi, mutta sanoi osaamisen olevan myös

tärkeää. Kysyin myös Antin mielipidettä humanisteista. Hetkisen mietittyään hän sanoi mieltävänsä humanistit ”mukaviksi akateemikoiksi yliopiston toisesta päädyistä”. Humanistitkin tähtäävät opiskeluissaan korkealle ja opiskelevat yliopistotasolla. Antti myös kehui humanistien viiden vuoden valmistumisaikataulua, joka monella teekkarilla jää saavuttamatta. Totesin sen olevan utopiaa monelle humanistillekin. Antti myös paljasti olleensa yksi humanistifuksi-illassa vierailleista teekkarista, ja kysyi, olisiko minun mahdollista kutsua heidän pippaloihinsa muutama humanistikaverini, mieluusti naispuolinen.

Kysyin Antilta vielä sähkötekniikan puolen pienryhmänohjauskäytänteistä. Hän kertoi ohjauksia olleen tähän mennessä viisi, ja ne on kaikki pidetty omilla pienryhmissä. Hän sanoi tavoitteekseen oppia tuntemaan myös muiden pienryhmien opiskelijoita. Fuksiinfoon oli kuulemma istuuduttu pöytien ääreen pienryhmittäin, mutta nyt ikkunan läpi näki pientä sekoittumista tapahtuvan. Kolme fuksityttöä oli äkkiä löytänyt yhteisen sävelen, mitä pidin ihan ymmärrettävänä voimakkaasti sukupuolen mukaan painottuneessa fuksijoukossa. Olimmehan mekin herrasmiehet olleet omana fuksivuotena enemmän tai vähemmän seitsenhenkisen tiimi, kunnes pääsimme naisopiskelijoiden kanssa tutuiksi.

Siinä Antin kanssa poristesamme paikalle saapui – kuinkas muuten – valkolakkinen ja sinihaalarinen tekniikan opiskelija naispuolisen opiskelijan kanssa. Huomio kiinnittyi ensimmäisenä haalareitten väriin, ja huomatesani tämän tervehdin reippaasti: ”Terve! Mää oon humanisti!” Keskustelun aihe kääntyi äkkiä

siihen, miten haalareistani ei varsinaisesti voinut värin perusteella päätellä, oliko taloustieteilijä vai humanisti, ja oikeasta kulumasta katsottuna saatoinkin kuulemma myös sekoittua sigmalaisiin. Lakkipää halusi myös tietää taustan Suman logolle: miksi siinä on pieni sigman merkki? Valistin muita osapuolia soinnillisen dentaalipirantin kehitysvaiheista, ja naisopiskelija nauroi. ”On tuo parempi perustelu kuin mitä sää ehdotit!” hän sanoi lakkipäälle. Kysyin tätä perustelua myös omaan tietooni, ja sain kuulla seuraavan päättelyketjun:

Suma ≈ summa → pieni sigman merkki

Kerroin ainejärjestöme nimen taustan olevan myös itselleni arvoitus, mutta omalle vuosikurssilleni se oli tarkoittanut yhtenä lössinä liikkumista. Aikeenani oli myös valistaa seuraetta muiden suomen kielen ainejärjestöjen nimillä, mutta en saanut sopivaan saumaan suunvuoroa. Fysiikan opiskelijaksi paljastunut neito sai näet osakseen pientä huumorinkukkaa mahdottomilta vaikuttavien las-kutoimitusten muodossa. Niihin liittyi paljon äärettömyyttä ja jakolaskuja, joten ne menivät jostain korkealta yli humanistipääni. Jätin kolmikön ja päätin etsiä haastatteluun ainakin yhden sähkötekniikan fuksitytön. Toivoin, että he olisivat Teekkaritalolla pidempään kuin indexiläiset fuksit.

Sisätiloissa savukonepyö-

rikin jo täydellä teholla, ja harmaa ilmamassa tervehti tätä toimittajanalkua jo tuulikaapissa. Ensimmäisessä pöydässä käytiin kiivasta keskustelua miesten ja naisten kesken. Keskeytin kohteliaasti vallitsevan puheensorinan ja tiedustelin, josko seurueesta löytyisi sähkötekniikkaa opiskeleva fuksityttö haastattelua varten. Sain vastaukseksi vastakysymyksen: ”Onko sellaisia?” Ilmeisesti en ollut ensimmäinen asiointilaa hämmästellyt. Pari pöydässä istunutta viittoili minua kohti seuraavaa pöytää, jossa kuulemma kävisi parempi onni. Ja toden totta, seuraavan pöydän päästä löysin kaksikin naispuolista fuksia, joista toinen suostui tulemaan kanssani ulkosalle vastaamaan kysymyksiin, ääneni kun ei kannu kunnolla voimakkaan taustametelin yli. Pihalle päästyämme ja kaihvetuani kynän ja lehtiön esille huomasin, että Elinaksi itsensä esitellyt neito koki illan viileydessä vilunväristyksiä. Päätin hoitaa kysymykset

nopeasti alta pois.

Elina kertoi pitävänsä elektroniikan kokoamisesta, joten opiskelijujen käytännönläheisyys toi hänet yliopistoon sähkötekniikan puolelle. Opiskeluista ei hänkään osannut vielä paljoa sanoa: tähän mennessä oli ollut vähän lukion kertausta, mutta Elina uskoi myöhempien kursien olevan enemmän opinalaa painottavia. Teekkarina oleminen tulisi Elinan mielestä olemaan kivaa, ja se sisältäisi juhlimista ja vaikeiden asioiden oppimista. Kysyin myös Elinalta mielipidettä humanisteista. "Keitä ne on?" hän kysyi epävarmasti nauraen. Luetelin pikakertauksella muutaman humanistisen alan ja leveä hymy nousi Elinan kasvoille. "Haa, mun kaveri on humanisti, ne on varmasti huippuja tyyppejä!" Palatesani sisälle oven kohdalla kuulin hassunhauskan sanaleikin. Humanisti, ruma nisti.

Tilanne vaatii toimintaa!

Arvioin sisätilojen ihmismassaa. Mielestäni paikalla oli vähemmän porukkaa kuin toissapäiväisessä humanistifuksi-illassa. Voisiko se johtua siitä, että humanisti-illassa kuokki teekkareita, mutta teekkari-illassa ei kuoki humanisteja samassa suhteessa? Antin kanssa käymäni keskustelu palautui mieleeni. Kaiuttimet pukkasivat volyymin täydeltä eurodancea, mutta tanssilattia oli tyhjä kuin Leijona-pullo syysrymyjen lopussa. Harhailin käytävää pitkin eteenpäin ja päädyin tiskin ääreen. Tiskin toisella puolella janoista juhlakansaa palvelut mies mittaili shottilaseihin vakaalla kädellä kirkasta eliksiiriä, joka

sai pian seurakseen pienen ruis-kauksen sitruunankeltaisesta putelistä. Omalla puolellaan tiskiä seisoi nuorimies katse tiukasti shottilaseissa. Pitkille pöydille oli jo kasaantunut tyhjiä tölkejä.

Sitten tuli se yksi humanisteillekin tuttu biisi, joka räjäytti pankin. Haalarimerkistäänkin tuttu Vladislav opasti juhlahan-san tanssimiselle varatulle lattia-pinta-alalle. Johan tuo oli aikakin, kännykän digitaalit näyttivät kahta minuuttia vaille puoli yksitoista. Katseeni vaelsi seinissä, kun mietin seuraavaa siirtoani. Periaatteessa enempää haastateluja en välttämättä tarvitsi, vaan nyt kaivattiin jonkinlaista toimintaa. Olin havaitsevinani tutun hahmon lasiovien läpi. Epäilin vahvasti silmiäni: eihän se nyt voi olla Ziki, Zikihän on tuleva luokanope! Mitä se tekisi teekkaribileissä...

S i n i r u u -
t u i s s e s s a
k a u -

luspaidassa sisään astuva mies oli kuitenkin se, joksi häntä alun perin epäilinkin, ja lähdin moikkaamaan häntä naulakoille.

"Mitä se Ziki täällä?" kysyin, ja takkiaan naulakkoon ripustanut Ziki kääntyi. "Ei jumalauta Tepsä, mitä SINÄ täällä?" Kerroin hänelle juttusarjani ensimmäisestä osasta, ja hän totesi minun

asiasta jossain maininneenkin yhteydessä. Hän itse oli tullut paikalle kahden teekkarikaverinsa kanssa pitämään "hiukan" hauskaa ja edustamaan kasvatustieteiden opiskelijoita. Taskustaan hän kaivoi vastikään hankkimansa haalarimerkin, jossa oli verkon käyttäjille valitettavan tuttu parodiakuva Aku Ankasta, jota ympäröi teksti "haalarimerkki oma keksimä". Kielsin kiinnostukseni kyseisen merkin hankintaa kohtaan.

Ziki viittoili minut baaritiskin suuntaan ja kehui samalla kavereitaan bilehirmuiksi. Tiskin ääressä vastaan tuli tuntemattomaksi jäänyt sähköteekkari. Minulla oli lehtiö ja kynä esillä, ja Ziki päätti ojentaa auttavan kätensä jutunteossa. "Hei, sinä, Tepsä tekee tässä lehteen juttua. Sanoppa mikä on in?" Hiukan harittavaan katseeseen tuli eloa, ja m i e k -

”Hiukan harittavaan katseeseen tuli eloa, ja miekkoselle tuli suuri tarve saada mielipiteensä painotuotteeseemme.”

koselle tuli suuri tarve saada mielipiteensä painotuotteeseemme. ”Muijat on in, tissit on in” ja minä poika kirjasin lausunnon vlös. Sain myös kuulla, että ”karvaiset perseet” ovat ehdottomasti out. ”Ne kuuluu saunaan!” päätti lausuntonsa anonyymi sikkiläinen. Ziki oli sillä aikaa tuonut paikalle muuttaman peltikaton. Minullekin asti olisi shotteja riittänyt, mutta periaatteisiini vedoten kiel-

täydyin. Käännyn hetkeksi aikaa muualle, ja kohta kuulin nimeäni kutsuttavan. ”Hei, hei, hei Tepa”, kuului vierestäni ja käännyn. Anonyymi sikkiläinen ”nosti” lattialta shottilasini. ”Katoppa mitä löyty, tää taitaa olla sun!” Pakko myöntää, että pojilla ei homma jäänyt yrityksen puutteeseen. Teekkaritoverimme tietoon saatettiin periaatteellinen juomatotuuteni, jolloinka hän tarjosi minulle shottilasia vetenä. Esitelin omaa juomapulloani ja totesin, ettei minulla olisi käyttöä tuollaiselle tilkalle, kun taskusta löytyi vielä reipas litra hyvänlaatuista hanavettä. Ziki nauroi, että ”nyt Tepa on juotu vettä liikaa, nyt sitä pitää alkaa poistamaan! Ja siihen alkoholi on just passeli!” Naureskellen Ziki kuitenkin sanoi kunnioittavansa periaatettani ja sähköteekkari kertoi heidän olevan ”alkkiksia kaikki”.

Supliikki teekkari päätti seuraavaksi tarjota paikkaa parrasvaloissa toverilleen, joka kuulemma nosti penkistä 200 kiloa. Pikaisen laskutoimituksen jälkeen totesin itselleni, että se on suurin piirtein

sama määrä kuin kolme Tepa tangon päällä. Kieltämättä kaverin käsivarret olivat sen näköiset, että salilla oli käyty muutenkin kuin suihkussa. Kuntosalin penkkiä kuluttavan kaverin hihaa nostettiin vielä, jotta varmasti saisin kattavan käsityksen siitä, miltä omat käsivarteni eivät missään nimessä näytäneet. Päätin keventää tunnelmaa ja vedin itse oikean käden hihan

ylös. ”No siinähan meillä on maailman pisimmät ranteet!” totesi yksi silminnäköjä. Kunnia kai sekin on.

”Mitä sinä sillä lehtiöllä oikein teet?” Peräpöytäkin oli huomannut erikoisen bilevarustukseni, ja selitin heille tilanteen. ”Jaa Sumanismi, minäkin oon kerran ostanut yhden lehden”, totesi pöydässä istunut teekkari. Kehuin ratkaisua viisaaksi ja muistutin, ettei se ole mikään syy olla ostamatta toistakin numeroa. Ziki oli tuonut seuraavan satsinsa peltikattoja tarjottavaksi ja vaihdoimme pienet kuulumiset. Ziki kaavaili seuraavan tiedustelureissuni suuntaavan jonnekin kasvustieteelliseen illanviettoon hänen kanssaan. Tässä vaiheessa raportin kirjoittamista voin jo huolta sanoa, että materiaalia tuli jo yhdestä illasta enemmän kuin oletin, joten lehtiö ei sille reissulle lähde mukaan kuin korkeintaan puhelinnumerojen keruuta varten. Ziki kysyi minulta, olinko illan aikana törmännyt yhteisiin nettipelituttuihimme. Kerroin että Matias oli paikalla, ja voisin hakea hänet seuraamme. Zikin mielestä

ajatus oli loistava, ja lähdin kohti tanssilattiaa, jossa olin viimeksi nähnyt Matiaksen vetävän tutuksi tulleita muuvejaan omalla henkilökohtaisella parin neliön alueellaan.

Matias ja Ziki eivät varmasti olleet koskaan ennen tavanneet kasvotusten, mutta sehän ei juhlamielistä suomalaista miestä haittaa. Matiaksen käteen löytyi nopeasti kylmä olut Zikin muovipussista, ja pian meille ojennettiin lämmikkeeksi kaksikin peltikattoa. Skoolauspuhetta ei kuullut metelin yli, mutta juhlatunnelma oli aitoa. Ziki maalaili vieressä seiselle miehille skenaariota, jossa tulevaisuuden Tepa ohjaa jälkikasvuaan opintielle, jota hän itse kansankynttilänä valaisisi. En ole ihan varma, mitä mielikuvasta tuli ajatella.

Kaljankaitsentaa ja sijapääteväittelyä

Ämyrien tarjoama kappale sai Zikin tanssijalkaan liikettä, ja sain korkean luokan käskyn vahtia hänen ”eväskassiaan”. Jos vaihtaisin paikkaa, kassi lähtisi mukaani. Päätin käydä tässä välissä haukaamassa pihalla happea ja tarkkailemassa tilannetta. Kenties tapaisin lisää tuttuja tai mahdollisia haastateltavia. Kiersin takapihan puolelle tupakkarinien välistä. Ihmisiä seisoskeli pyyhkeisiin kietoutuneena kivetyksellä, ja hämärässä saattoi erottaa tupakansavun nousevan kohti ilmakehää. Haalarien väriskaalaan oli saatu lisää sävyjä, kun valkoisiin ja vihreisiin pukeutuneita opiskelijoita oli saapunut paikalle. Valkoisten alkuperä ei koskaan selvinnyt, mutta vihreitä voisoin veikata biologiiksi, ainakaan en tunnistanut heitä humanistitilaisuuksista. Tunsin oloni epämurkavaksi kaljakassin käsipuolella, ja päätin

etsiä sen omistajan, jota varmaan kohtapuoliin janottaisi. Tanssilattialta en Zikiä löytänyt, enkä liioin baaritiskin ääreltä. Yhden pöydän ääressä silmiään lepuutti jo yksi väsynyt juhlija. Käsivarsiinsa nojaten hän otti etäisyyttä Teekkaritalon kiireistä.

Palattuani ulkoilmaan yhytin Zikin kavereidensa seurasta. Kasvoilta oli luettavissa jälleen näkemisen riemua, kun nostin kantamukseni näkösalille. Sanoin itseni irti kaljankaitsesta ja liityin jälleen pienryhmänohjaaja-Antin seuraan, jossa olikin jo aikaisemmin haastatteleman Riku sekä muutama muu fuksi. Puheenaihe kääntyi (ilmeisesti läsnäoloni vaikutuksesta) siihen, miksi teekkaribileissä ei näy humanisteja (eikä varsinkaan niitä naispuolisia). Antti epäili syyksi liian vähäistä tilaisuuden mainostamista. Yhden fuksin mielestä saunassa oli ollut ahdistava tunnelma, koska häntä eivät vapautuksen saaneena intti-jutut pahemmin kiinnostaneet. Jälleen yksi piste humanistisuudelle: miehiä on niin vähän, että armeijatarinat on käyty läpi yhdessä illassa, eikä niitä tarvitse jauhaa joka kerta kun ollaan isommalla porukalla. Seuraan liittyi yksi kolmesta sähköfuksinaisista. Antti varmisti, että olihan tämä Keminmaasta, kuten muisteli. Kuin taikaiskusta tunnelma muuttui, ja fennisti tunsu kotoisaksi sijapäätävättelyn keskellä. Tornioon kuului inessiivi, Ylitornioon adessiivi. Kempeleeseen saattoi ajatella kumman tahansa. Ja kaikki muut olivat samantekeviä, mutta Keminmaasta on Keminmaasta. Antti kysyi puoliääneen suomen sijamuotoja, ja siinä vaiheessa pääsi humanisti loistamaan.

Antin haalarinlahkeessa vilkuttava ledivalo sai fukseilta hiukan palautetta, koska se välkkyi heidän mielestään liian kirkkaasti.

Antti totesi, että himmeämpi prototyyppi on tekeillä. Joku vääräleuka (saatoin olla minä) kysyi, tuleeko se sitten toiseen lahkeeseen. Antti ei vastannut, mutta opasti fukseja pienelektronikan haalareihin sisällyttämisen saloihin. Vastaavanlainen ledivalohäsäkkä oli kuulemma mahdollista tehdä heti ensimmäisen syksyn aikana. Taskustaan hän kaivoi komentokeskuksen virkaa suorittavan pienen rasian, ja sanoi, että painavin osa koko komeudessa oli epäilemättä paristo.

Joukko hajaantui pikkuhiljaa sisätiloihin, ja lehtimiehen tehtävät kutsuivat. Ziki vaatimalla vaati, että hänen teekkaritoveriltaan Ollilta otettaisiin lausunto. Olli taas totesi lausuntoa pyydetessä, ettei hän halua itseään lehteen. Miske-nimellä esiintynyt teekkarit sen sijaan oli puheli-aammalla päällä. Hän kertoi, että "kirahvi ois siisti" ja että bileissä "oli liian vähän naisia". Totesimme Zikin kanssa melkein yhdestä suusta, että tiedekuntavalinta oli selvästikin väärä.

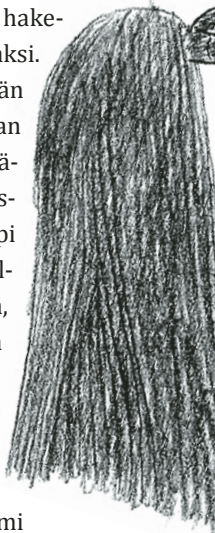
Konetekniikkaa opiskeleva kaverini Timo tumpsautti siinä pihalla seisossani näkökenttään. Hän oli päättänyt tulla saunomaan ja tapaamaan tuttuja Teekkaritalolle. Teekkarit selvästikin ovat siis keskenään hyvää pataa, mutta syystä tai toisesta tiedekuntarajat ovat humanistipäähän siirryttäessä liian korkeat. Omassa kaveripiirissäni on sattumalta paljon teekkariteita, mutta valtaosa heistä on tuttujani jo yläasteen ja lukion ajoilta.

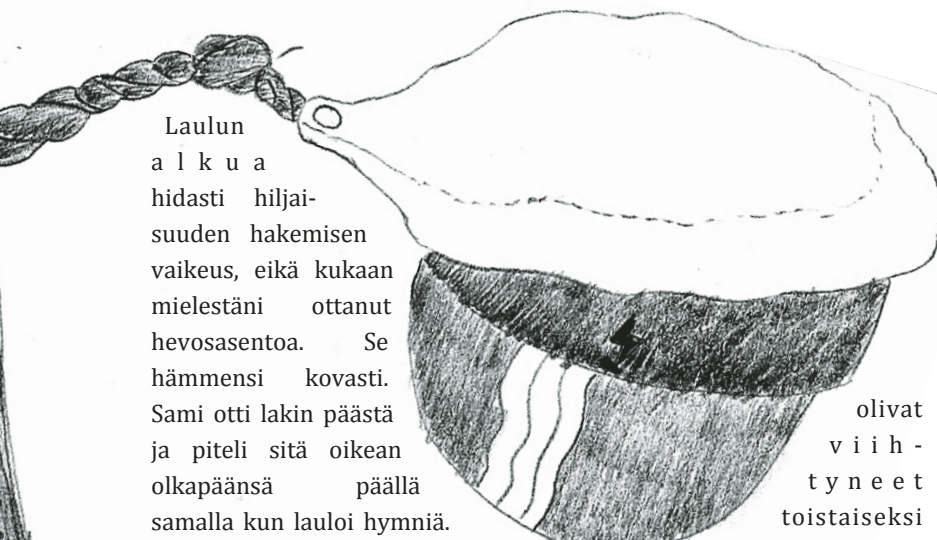
Tyttöjä teekkarilla!

Tilannetta tuli kuin tilauksesta valaisemaan toisen vuoden sähköteekkarit Sami, jonka kanssa olimme lukiossa samalla luokalla.

Hän sai vastatakseen samat kysymykset kuin kaikki muutkin. Sami oli lukiossa, "silloin nuorena", lukenut pitkää matikkaa ja fysiikkaa ja oli näin ollen ajatellut hakevansa tekniikan opiskelijaksi. Monesta vaihtoehdosta hän oli valinnut sähkötekniikan ja päässyt mielestään yllättävänkin helposti sisälle. Opiskeluista Samilla oli jo parempi käsitys kuin haastattelemlani fukseilla: aihe on vaikea, koska sähköä ei näe muuten kuin tietokoneen ruudulta tai ukkosella salaman muodossa. Sen empirinen havaitseminen on siis hankalaa. Teekkarikulttuurin Sami mielsi kolmijalkaiseksi jakkaraksi, jonka jalat olivat juhliminen, juominen ja teekkarikulttuuri. Kolmijalkainen jakkara pysyi helposti pystyssä, ja kahdellakin jalalla saattoi tasapainotella, mutta yksijalkaisella tuolilla istuminen kävisi jo työstä. Oman alan opiskelu oli myös osa teekkarina olemista. Humanistien opiskelukäytänteitä Sami vähän kyseenalaisti: ihmiskeskeisiä ja humaaneja asioita saattoi ehkä oppia kentällä paremmin kuin kirjoista. Sami kuitenkin korosti, että hän ei tuomitse ketään, mutta tämä oli hänen näkemyksensä. Humanistityttöillä oli Samin mielestä ennakkoluuloja sähköteekkariteita kohtaan. Ainakin hänelle oli kaksi kertaa naurettu päin naamaa, kun hän oli kertonut opiskeluistaan. Vieressä nyökytellyt kanssaopiskelija vahvisti nyökytellen kahden kerran riittävän todistusaineistoksi säännön muodostamista varten. Sami myös mainitsi, että sähköteekkariteita on kaikkialla. Koneteekkarit Timo täsmensi, ettei kuitenkaan Nokialla. Burn.

Kello löi kaksitoista, ja pääsin todistamaan seuraavaa teekkarirituaalia: teekkarihymnien laulua.

Laulun
a l k u a
hidasti hiljai-
suuden hakemisen
vaikeus, eikä kukaan
mielestäni ottanut
hevosasentoa. Se
hämmensi kovasti.
Sami otti lakin päästä
ja piteli sitä oikean
olkapäätänsä päällä
samalla kun lauloi hymniä.

Yhtäkkiä alkoi hirveä mek-
kala, jota minun oli vaikea käsittää
pelkäsi rytmin kadottamiseksi.
Sami kuitenkin valisti minua
sen johtuvan siitä, että yhteisen
teekkarihymnin jälkeen jokainen
lauloi oman kiltansa tunnussäve-
len. Hänellä itsellään olivat sanat
hukassa paikka paikoin.

Ensimmäisessä pöydässä tans-
silattialta istui kolmen nuoren
naisen porukka. Hörppäsin kur-
kunkostuketta pullostani ja lähdin
haastattelemaan heitäkin. Kävi
ilmi, ettei kukaan heistä opiskel-
lut sähkötekniikkaa, mikä sopi
minulle paremmin kuin hyvin.
Nyt saatoin selvittää, millä motii-
veilla naisväkeä tulee kuokkimaan
teekkareiden illanviettoon! Janita,
Sonja ja Anna listasivat paikal-
laolonsa syiksi uteliaisuuden ja
läheisen sijainnin. Poissuljettua ei
tietenkään ollut myöskään mah-
dollisen akateemisesti koulute-
tun poikaystävän etsintä. Kysyin,
oliko tytöillä käynyt mielessä pii-
pahtaa humanistipiireissä, aka-
teemisiahan sitä ollaan sielläkin.
Sain vastaukseksi tässä vaiheessa
opiskelua jo kovin tutuksi tulleen
kliseen humanistien työmahdol-
lisuuksista ja palkkatasosta ver-
rattuna teekkaripiireihin. Naiset

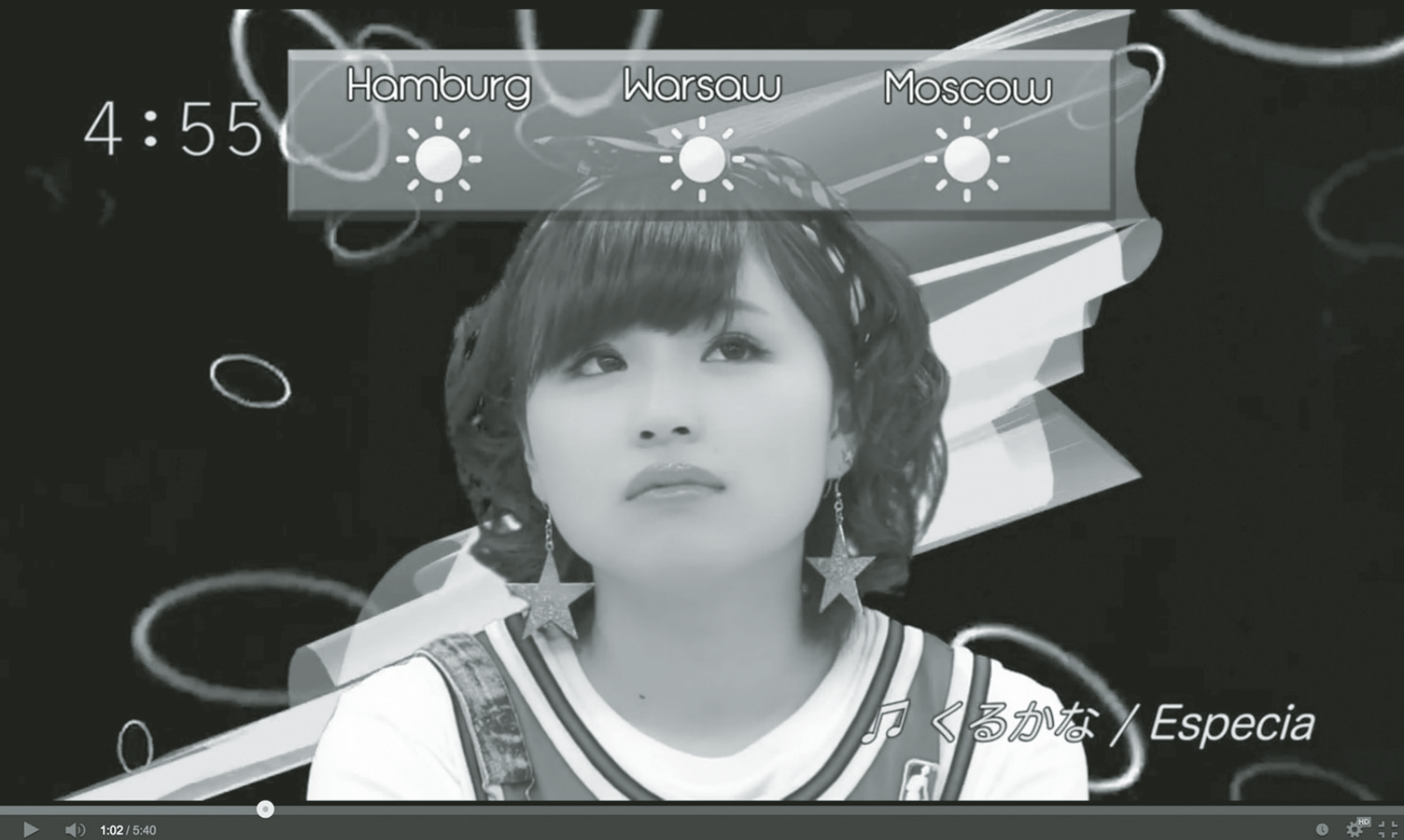
olivat
v i i h -
t y n e e t
toistaiseksi
hyvin, ja toivoin,
ettei pieni keskey-
tykseni vaikuttanut mielipitee-
seen paljoa. Tanssilattiaa oli myös
kulutettu ahkerasti, ja Janita ja
Anna epäilivät, että Sonjaa jo mel-
kein hävetti heidän puolestaan.
Kysyin lopuksi, oliko muissa opis-
kelijabileissa tullut käytyä. Sonjaa
kohti osoitti kaksi silmäparia ja
vastaukseksi kirjasin, ettei "biolo-
gian puolelle ole vielä kutsuttu".

Kiitin seuruetta heidän ajas-
taan, ja pian löysin itseni taas
Matiaksen pöydästä. Pian sau-
nanraikas Timokin liittyi seuraan.
Matiaksella ja sähköfuksiksi
paljastuneella nuorellamiehellä
oli kova keskustelu kamppailu-
lajeista. Syystä tai toisesta Vulca-
nalia nousi esiin, ja Matias kysyi
vieressään istuneelta fuksilta,
oliko tämä tulossa Vulcanaliaan.
Fuksi levitti kätensä ja kysyi takai-
sin: "Paskooko karhu metsään?"
Päätelimme sen myöntäväksi vas-
tauukseksi. Tanssilattialla vedettiin
paritanssia. Jatkoin kamppailu-
jokeskustelun kuuntelua, kunnes
tunsin takamukseni puutuvan
istumisesta. Päätin jaloitella
hieman.

Tanssilattialla oli taas väen-
paljoutta, ja meno alkoi olla jo

vertailukelpoinen humanistikin-
kereiden vastaavaan. Tanssilat-
tian viereisessä pöydässä istui
yksinäinen tyttö, joka näpytteli
älypuhelintaan. Päätin ottaa vielä
illan viimeisen haastattelun. Pujot-
telin tuolien läpi tytön viereen
ja kysyin kliseisesti: "onko tässä
tilaa?" Myöntävän vastauksen
saatuani raivasin edestäni vielä
viimeiset pari tuolia ja pääsin istu-
maan tyttöä vastapäätä. Latelin jo
harjaantuneena esittäytymisrep-
liikkini ja kysyin mahdollisuutta
haastattelulle. Tähänkin sain
myöntävän vastauksen, joten
kaivoin kynän ja lehtiön esille ja
aukaisin puhtaan sivun. Nimettö-
myydestään kiinni pitänyt juhlija
paljastui humanistiksi! Sain kuulla
sen, mitä koko illan aikana oli
kaivattu: kuusi logopedifuksia oli
päättänyt kuokkia sähköteekka-
reiden pirskeissä, koska he olivat
vierailleet humanistien fuksi-
illassa. Kenties tilanne ei ollutkaan
aivan toivoton. Haastateltava itse
ei ollut päässyt pienen sairaste-
lun vuoksi keskiviikkona paikalle,
mutta hänen kuulemansa mukaan
meno oli nyt heikompi mitä huma-
nistien illassa. Hän myös valitteli
huonoja kappaleita, ja kuten aina
tällaisissa tilanteissa, juuri kaja-
reista soimaan alkanut biisi olikin
vastaavasti "ihan hyvä".

Kellon lähetessä kahta totesin,
että aamullinen aikainen herätys
pakottaisi minut piakkoin poistu-
maan takavasemmalle ja yöpuulle.
Kävin ilmoittamassa lähdöstäni
Timolle ja Matiakselle ja kiitin
illasta ja seurasta. Matkalla ovelle
käytävällä tuli vastaan ilmeisesti
saunan lämmöistä taukoa pitävä
naisopiskelija pyyhe sulojensa
verhona. Ilmeisesti naisetkin löytä-
vät teekkaripiireihin, mutta he
vain antavat odottaa itseään kau-
emmin. ■

Elotonta taidetta

MARKO HEIKKINEN

Japanilainen vaporwave-tyttöbändi Especia on muun muassa tätä: elottomasti renderöityjä 3d-kaupunkeja, alkeellisesti pyörivää demoscene-polygonigrafiikkaa, rauhoittavia, tehokkaita värejä, hotelliestetiiikkaa, kaupallisia tiloja ja viihdyttävää loungemusiikkia. Yhdistelmä on erikoinen, mutta paljastaa samalla oivaltavalla tavalla vaporwave-ilmiön sisältöä.

Vaporwave on kokonaisvaltaisen Internet-ilmiö, joka käsittää muun muassa kuvia, musiikkia ja videoita. Tuotoksia yhdistävänä tekijänä toimii kaupallisuuden ja keinotekoisuuden kritiikki. Itse vaporwave-teokset tehdään niin keinotekoisiksi, että katsojan tai kuuntelijan itse odotetaan

huomaavan, kuinka vieraannuttavaksi ja mauttomaksi äärikauppallisuus ja varovaisuus tekevät taiteen. Olennaista ilmiölle on myös vanhan tietotekniikan, kuten Windows 95 -käyttöjärjestelmän fetisointi ja nostalgisointi. Vaporwave-runoudessa voidaan haikailla esimerkiksi vanhojen tekstinkäsittelyohjelmien makrotoimintojen perään. Ilmiön nimi, vaporwave, onkin johdettu vaporwaresta, joka tarkoittaa tietokone-tuotetta, joka julkistetaan, mutta jota ei julkaista koskaan.

Especia on vuonna 2012 perustettu osakalainen tyttöbändi, jonka keräsi kasaan Tsubasa Records. Yhtyeessä on kuusi laulajaa, joista nuorin, Erika Mori, on syntynyt vuonna 1995. Tyttöbändin ensimmäinen albumi GUSTO julkaistiin kesällä 2014.

Albumin tuotti yokohamalainen Schtein&Longer, joka jo artistinimellään huokuu yhtiöiden yhdistämisistä ja yt-neuvotteluja.

Schtein&Longerin tuottama musiikki on genrensä asettamista rajoituksista huolimatta hyvin monipuolista. GUSTO:n tunnelmat vaihtelevat aulabaarin likaisesta viihdemusiikista (Bayblues) ostostv-jazziin (FOOLISH) ja päättyvät lopulta jonnekin ruotsinlaidan show-taustamusiikkiin (YA ME TE). Huumoriosaston lisäksi levyn sinkkubiisit, kuten No1 Sweeper, ovat 80-luvun synopilta kuulostavia hittejä, joiden hyvyttä ja tuotannon vision toteutumista on mahdotonta lähteä kiistämään.

Levyn instrumentaalinen erikoisuus on se, että akustiset instrumentit ja sähkökitara ovat sovituksissa merkittävässä roo-

What is vaporwave? According to commenters in various music forums, it's "chillwave for Marxists," "post-elevator music," "corporate smooth jazz Windows 95 pop," and (my personal favorite) "better than that witch house shit."

Michelle Lhooq / THUMP

lissa. Yleensä Internet-ilmionä alkavat musiikkigenret ovat lähes pääsääntöisesti tuotettu pelkääntään tietokoneella. Vaporwave-fantasiaan kuitenkin kuuluu lentokentän drinkkibaarissa pönötys, ja eihän siellä ole mitään pitkätukkaa heilumassa Macbookin kanssa, vaan sinne kuuluu ennemminkin siististi pukeutunut viihdebändi. On myös huomattavaa, kuinka vaikuttava kulttuuri-ilmio ohjaa musiikin tulkintaa. Ilman vaporwave-yhteyttä levyn musiikki olisi kuitenkin vain huonoa jazzia.

Vaporwave-estetiikan piirteet ovat selvimmin esillä yhtyeen "Kurukana"-kappaleesta tehdyssä musiikkivideossa, jonka on ohjannut Homma Kazuki. Video alkaa kamera-ajolla violetin sävyiseen, renderöityyn kaupunkiin, jossa ei ole yhtään ihmisiä. Elottomuutta pehmennetään rauhoittavalla musiikilla ja digitaalikelkolla, jonka mukaan kaupungissa on aamuyö. Tämän jälkeen kuvaan tulee iso

"World Weather News" -teksti, ja ruudussa alkaa näkyä eri maiden säätietoja.

Tämä paljastaa videon idean, kyseessä onkin liikemiehille tarkoitettu informaatiokanava, jonka avulla matkustaja näkee esimerkiksi tulevan matkakohteensa sään. Taiteellisia piirteitä sisältämättömästä informaatiosta on täten luotu kehys musiikkivideolle, jossa hyödyllisyys ja tehokkuus esitetään vieraannuttavana.

Miljöö esittelyn jälkeen yhtyeen tytöt käyvät yksitellen hetken ruudussa. Heidän taustallaan pyörii 3d-objekteja, jotka 20 vuotta sitten olisivat vielä henki- neet tehokkuutta ja huipputeknistä osaamista. Itse videossa ne näyttävät omituisilta ja hieman pelottavilta. Pelottavuutta lisää itse kappaleen rauhallisuus ja huolettomuus.

Luultavasti videon sisältämällä pyörivillä 3d-objekteilla, kamera- ajoilla ja renderöinneillä olisi ollut mahdollista voittaa 90-luvulla Assemblyn democombo. Kaikessa

törkeydessään video on kuitenkin teknisesti vaikuttava ja taiteellisesti onnistunut.

Especia ei kuitenkaan ole yksi vaporwave-genren kriittisimmistä artisteista, vaikka yhtye lainaakin monia ilmiön piirteitä. Jäsenten viaton imago ja lapsekas laulutyyli silottavat yhtä vaporwaven häiritsevintä piirrettä, joka liittyy kaupallisten tilojen seksualisointiin.

Vaporware-taiteen kritiikin suurimpana kohteena on kuitenkin materialismi, joka perustuu siihen, että esimerkiksi musiikin ideana ei ole itse musiikki, vaan tila, jossa musiikki soi. Pyritään esimerkiksi tekemään musiikkia, joka voisi soida hotellin aulassa aamuyöstä, niin että siinä samalla voisi tilata jonkun drinkin, tai käyttää muuten rahaa, tai edes ostaa jotakin, tai edes suunnitella jonkin ostamista. Tämä kuluttamisen tilan fetisointi on lähes seksuaalista, mikä luo vaporwave-taiteeseen vieraannuttavaa vaikutelmaa. Kun vaporwave-kappaleessa on likainen saksofonisoolo, tätä sooloa ei ole osoitettu kenellekään ihmiselle vaan tilalle, materiaalille.

Ihmisen tuominen tähän tilaan kuitenkin rikkoo tätä fetisistä, sillä nyt musiikilla on toinen kohde. Especian videoissa huomion arvoiseksi nouseekin kaupallisen tilan ja ihmisen ruumin suhde. Kun yhtyeen jäsenistäkin tulee infokanavan sisältöä mukaillevia 3d-objekteja, he kadottavat inhimillisen ruumiinsa, mutta säilyttävät viattomuutensa. Vaikka jäsenten kohtalo on synkkä, video ei kuitenkaan ohjaa pessimistiseen tulkintaan. Tämä mukailee kapitalistista illuusiota teknologian ja talouden voittokulusta, jota ei pysäytä edes inhimillisen ruumiin menetys. ■

Koskelan keittiössä

Syö rantaa ja paskantaa kettinkiä

Tämä artikkelisarja kertoo vähävaraisen fennistin yrityksistä hankkia ruoka-aineita keittiönsä ilmaiseksi. Sarjan ensimmäisessä osassa Koskela joutuu synkän metsän armoille.

EEMI KOSKELA

Syksy saapui. Tilin pohja lähestyi uhkaavasti. Fennistillä oli nälkä. Niin nälkä, että jotain piti tehdä. Syyskuisena sunnuntaipäivänä auringon paistaessa päätin lopulta suunnata nokkani lähimpään metsään. Saasteettomin paikka siedettävän matkan päässä kotoa löytyi Kemiran tehtaan ja moottoritien välistä. Kokoonsa nähden kyseinen metsäkaistale tarjoaa varsin monipuolisen maaston sieniretkelle.

Sienten löytäminen ei ollut ongelma ensinkään. Heti kotioven ulkopuolella kasvoi kauniin värikkäitä punakärpässieniä. Kuuleman mukaan venäläiset käyttävät punakärpässieniä ruokasieninä. Suomalaisen sienikirjallisuuden

aivopesemältä kärpässienet saivat jäädä kaunistamaan maisemaa, ja jatkoin matkaani ulos kotipihalta.

Ensimmäiset syötäväksi tunnistetut sienet löytyivät parin sadan metrin päästä kotoa. Karvarouskuja. Mikäpä sen parempi alku sienisalatille. Karvarouskut kasvoivat tehtaille vievän junaradan varressa.

Heti radan jälkeen tehdasalueen aidan vierestä löytyi lehtikuusen juurisienenä kasvavia lehtikuusentatteja, jotka ovat suunnilleen yhtä satunnainen löytö kuin lehtikuusetkin. Ikävä kyllä lehtikuusentatit olivat kaikki enemmän tai vähemmän kurjassa kunnossa, eikä niistä ollut ruoan raaka-aineksi.

Kärpässieniä oli kaikkialla. Suuria, pieniä ja pääsi kokoisia.

Aidan vartta seuratessa tarttui sieltä täältä muutama karvarousku kassin pohjalle. Lajivalikoima oli kuitenkin jossain määrin niukka.

Lähempänä Ruskontietä on ihmeellinen, useiden kymmenien metrien laajuinen kivimuodostelma. Betonipalkeista ja valtavista järkäleistä koostuvat, paksultti sammaloituneet kivi-röykkiöt ovat mitä ilmeisimmin jääne ihmisen rakennelmasta. Netistä löytyivistä vanhoista kartoista ei löytynyt mitään vihjeitä alueella olleista rakennuksista, joten muodostelmien alkuperä jäi toistaiseksi mysteeriksi.

Mysteerikivillä vietetyn levähdys- ja mietiskelytauon jälkeen kaarsin reittini kotia kohti. Suunnittelin jo kauppareissua

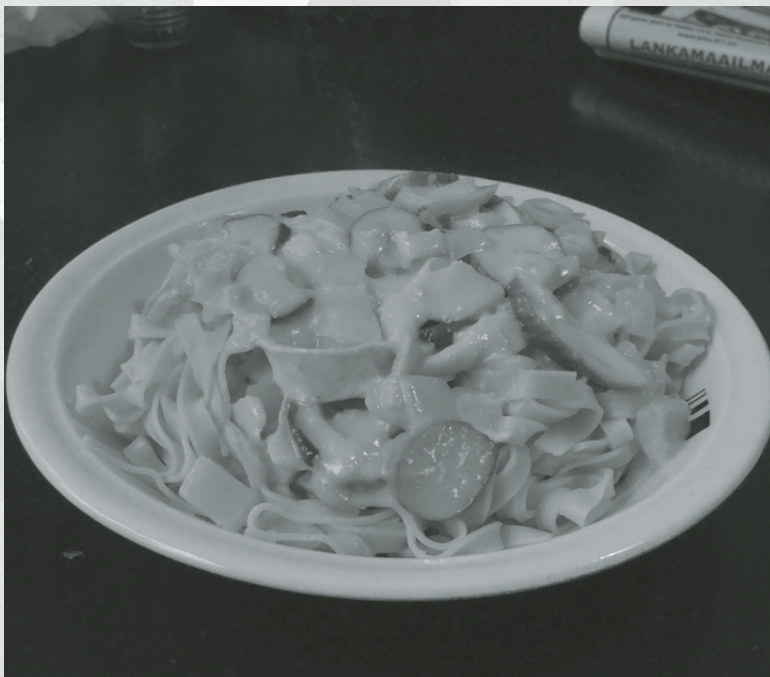
ja sienisalaattia. Sain kuitenkin uudestaan kiinni sienestyksen riemusta, kun löysin edellisen sienestäjän jättämiä jälkiä poimittuista tateista. Pari askelta sivuun polulta paljasti, että nuoria herkkutatteja oli jo kasvanut poimitujen tilalle. Ruokalista laajeni kahteen ruokalajiin.

Muutaman maukkaan näköisen herkkutatatin rikkaampana pääsin jatkamaan matkaani iloisin mielin. Pitkin matkaa löytyi vielä pari herkkutatattia ja tusinan verran kangasrouskuja sienisalaattiin lisäksi. Kolmen lajin valikoima ja kahden lajin ruokalista tuntui varsin kohtuulliselta saavutukselta retken pituuden ja paikan huomioon ottaen.

Metsästä päästyäni tervehtivät punakärpässienet vielä pirteästi tien penkalla. Jonain päivänä vielä perehdyn venäläiseen keittiöön.

Sienikassin raahaaminen keittiön pöydälle ei valitettavasti vielä riittänyt nälän viemiseen. Pääsin istumaan hyvän tovin siivoamattoman sienikasan ääressä. Yleensä sienistä on tapana poistaa kaikki osat, jotka eivät houkuta syömään. Monella tässä vaiheessa lentää koko kassi roskiin, mutta vatsan kurniessa leikkasin vain madon-syömät tai muuten harvinaisen kuvottavat osat irti ja poistin tateista lakkien alapinnalla kasvavan pillistön.

Puhtaista sienistä valmistuu helposti halutunlainen ruoka. Sipulia ja kermaa, makumieltymysten mukaan mausteita. Jos budjetti venyy, saa pienillä lisäyksillä ruoasta käsittämättömän hyvää. Parin euron vuohenjuustopaketti kaksinkertaisti ison pasta-annoksen hinnan, mutta oli ehdottomasti sen arvoinen. Tatitpastasta riitti kahdelle hengelle kahdeksi päiväksi. Sienisalaattia söin toista viikkoa ruisleivän päällä. ■

Herkkutatattipasta

6 tuoretta herkkutatattia
1 iso sipuli
2 purkkia ruokakermaa
1 paketti vuohenjuustoa
Ripaus suolaa
Hyppysellinen mustapippuria
Öljyä paistamiseen

1. Hienonnettu sipuli ja suupalan kokoisiksi pilkotut herkkutatit paistetaan kevyesti öljyssä.
2. Lisätään ruokakermat ja paloitettu vuohenjuusto.
3. Annetaan kiehua, kunnes vuohenjuusto on sulanut.
4. Maustetaan kevyesti suolalla ja pippurilla.
5. Tarjoillaan tuorepastaan kanssa.

Sienisalaatti

1 litra rouskuja palasina
1 sipuli
1 purkki kuohukermaa
Suolaa
Currya
Mustapippuria

1. Keitetään rouskuja väljässä vedessä viitisen minuuttia. Siivilöidään vesi pois.
2. Hienonnetaan rouskut ja sipuli.
3. Lisätään kerma ja mausteet, sekoitetaan tasaiseksi.

tepastellen (potentiaali)

TEIJO KEMPPAINEN

Runosyksyn satoa

antakaa rahaa,
Kansaneläkelaitos
byrokratiaa!

lompakko tyhjä,
kerrassaan työpöytä
samoin jääkaappi

raha on valtaa
valta on seksikästä
Putin on hottis

aika on rahaa
juteltaisiinko hetki
ei ole aikaa!

vuokra vai ruoka
ehkä sittenkin töihin
ei, höpöhöpö

pääministeri
suuret, valkoiset hampaat,
suihkurusetus

Haikut kirjoitti nimimerkki Kukkakärpänen

I

auringonlaskun jälkeen kaksi mustaa silmää
nurkassa piilotteleva hämärä haisee askelilta
nyt minä olen täällä, mutta tuntuu etten ole koskaan ollutkaan poissa
katson, kun puut leiskuvat
syöksevät jäistä ilmaa varisten siipien alle

tämä kaupunki on paradoksi
vuosisatojen tummumat on kiillotettu pois;
kaikki uusi rapistuu, kuivuu ja likaantuu
pienimmät baarit ovat aina täysimpiä;
kultaisen ravintolasalin ainoat asiakkaat ovat vanha pariskunta Heinolasta

ja minä kuuntelen luentosalin paksua kiviseinää
yritän kuulla alasaksan pehmeät konsonantit,
palopuheen tuotantovälineiden yhteisomistuksesta,
mutta se kaikki on kalkinvalkean maalin alla
kaikki vanha on peitetty uudella;
uusi hapertuu heti vanhaksi

II

vaahterat kuiskivat
ne kuiskivat viestejä Wildeltä Vildelle ja takaisin
vaikka heidän välissään on vain pronssia
se on sääli – heidän keskusteluaan olisi mielenkiintoista seurata
nyt se on kuin kirješakin salakuuntelua!

kravattiinsa hiljaa hirttäytyvä mies
ostaa leipomosta rahkaleivoksen ja kahvin
muttei hänellä ole merkitystä
merkitys on tuossa jalattomassa miehessä
joka pyörätuolissa hitaasti laskee senttejään
samat vaatteet aina kun näen hänet

III

syysillat ovat täällä pehmeän punaisia
vaahterat kutovat verkkaisesti keltaisia mattoja nurmikoille
minä syön kanarullaa pienessä puistossa
seuranani Barclay de Tolly ja Edgar Allan Poe
aurinko siivilöityy pilvistä vielä hetken

tämä kaikki on paradoksia
kuivuvan veden halkomaa paradoksia
ja minä kaareudun veden yli
olen silta jota tallotaan,
liikennevalojen vihreät ja punaiset numerot,
jotka aina vain laskevat alaspäin,
loputtomat omena- ja luumupuut, jotka syksyn tullen nuokkuvat
muuttuvat hilloiksi ja ryömivät
valkotukkaisten mummojen kellareihin

Südaöösel, tõrvikute valgel
me tantsisime kaerajaani laia tänava peal
siis võtsime õllepudelid kaasa,
ronisime baari katusele
õhk oli niiske, mäe rinnak mudane
vaatasime inimesi all tänaval
mis lookles mööda Toomemäge
nagu hiiglasuur uss

Ajasime igasugust juttu,
vaheldumisi
olime vait ja kuulasime vihmatilkade pladinat
oli korraga sügis ja kevad, alg ja lõpp
sel õhtul ei mäletanud tulevikku ega minevikku
lootsin, et ka aeg oleks suur nähtamatu madu,
mis keerleks igavesti enda ümber
püüdes oma saba hammustada

Pimeda õhtu lõhn segunenud sinu omaga
äratab mind unistusest üles
ja me jätkame oma teed
katuse peale jätame järele
vaid kaks tühja pudelit

Jukka Mettovaara

Windows 95 Printer Test Page

Congratulations!

If you can read this information, you have correctly installed your Acrobat Distiller 3.01.

The information below describes your printer driver and port settings.

Printer name: Distiller Assistant v3.01
Printer model: Acrobat Distiller 3.01
Driver name: PSCRIPT.DRV
Data file: ADISTILL.PPD
Config file: PSCRIPT.DRV
Driver version: 4.00
Color support: No
Port name: \DISTASST.PS
Data format: RAW

Files used by this driver:
C:\WINDOWS\SYSTEM\PSCRIPT.DRV (4.00.950)
C:\WINDOWS\SYSTEM\ADISTILL.PPD
C:\WINDOWS\SYSTEM\PSCRIPT.HLP

Kuvittele maailma, jossa ei ole paljoa mitään nähtävää. Minä kuvittelen sinut lähelle minua, niin että voit kuulla mitä minulla on kerrottavaa.

Pidän kaihtimet kiinni, koska kerrostaloni ympärillä oleva hiekkakenttä saa minut tuntemaan itseni masentuneeksi, se muodostaa vallihaudan, jonka tarkoitus on pitää minut ja minun naapurini talon sisällä.

Päivisin tyttöystäväni on töissä, joten makoilen sohvalla ja pelaan Tekkeniä, yhtä karismaattisena kuin nousuhumalainen isäsi.

Iltaisin tutkin tyttöystäväni vartaloa. Hän on hauska, sillä tavalla, että olisin surullinen, jos hän kuolisi.

Tämä tuli mieleeni, kun näin asuntoni ikkunasta koiran läikähtyvän autoon kuumana kesäpäivänä. Jostakin syystä tuosta tapahtumasta tulee aina mieleeni se, että joskus me kaikki kuolemme.

Hiljaisia iltoja kotona, kaihtimet kiinni. Toisinaan luulen tietäväni aivan selvästi, miltä vasenkätisistä tuntuu.

Olet yhtä hauska kuin huonoin vitsisi.

Kauneinta maailmassa on hyvästely, varsinkin jos sen tekee erityisen pehmeästi, silmät kiinni, epäröiden.

This is the end of the printer test page.

Marko Heikkinen

MAINEIKKAAT PISTAASICOOKIET

KATJA VIRPIRANTA

Raaka-aineet:

½ cupia = 120 g voita
½ cupia = 1,2 dl hienoa sokeria
½ cupia = 1,2 dl fariinisokeria
1 muna
1 tl vaniljauutetta
1¼ cupia = 2,9 dl vehnä jauhoja
½ tl ruokasoodaa
½ tl suolaa
1½ cupia = 200 g tummaa suklaata
1 cup = 2,5 dl pistaasipähkinöitä
Savustettuja merisuola hiutaleita

Huomioita raaka-aineista:

- *Alkuperäisessä ohjeessa mitat ovat amerikkalaisia. Itse käytän amerikkalaista mittasarjaa leivonnassa, mutta muunsin mitat tähän myös meikäläisiksi.*
- *Ei, et voi korvata voita margariinilla. Jos sen teet, et ole ansainnut näitä cookieita.*
- *Vaniljauute on tämän reseptin tärkein raaka-aine. Sitä ei voi korvata vaniljasokerilla. Kokeilin kerran, ja siitä ei tullut mitään. (Jos edes ajattelet vanilliinisokeria, hyppää alas parvekkeelta.)*
- *Jauhoina käytän karkeita vehnä jauhoja. Niistä tulee paras cookietai-kina.*
- *Taikinaan menevä suola on minun keittiössäni ruususuolaa.*
- *Tässä reseptissä valitettavasti toimii parhaiten Fazerin tumma suklaa. (Karkkihyllystä, ei leivontaosastolta.)*
- *Pistaasipähkinät ovat niitä suolattuja ja paahdettuja. Määrä on ilmoitettu kuorittuna. Kuorellisina se tekee 200 grammaa.*
- *Savustettua merisuolaa saa hyvin varustettujen ruokakauppojen suolahyllystä. Ainakin Maldon-niminen firma tekee sellaista, joka ei sisällä epämääräistä keinotekoista savuaromia.*

Kuori pistaasipähkinät ja tee niistä veitsellä epätasaisen kokoista rouhetta. Rouhi myös suklaa epätasaisen kokoisiksi paloiksi. Laita molemmat kulhoon odottamaan.

Vatkaa pehmeä voi ja sokerit perusteellisesti vaahdoksi. Lisää joukkoon muna hyvin vatkatun. Sen jälkeen lisää vaniljauute ja sekoita nopeasti.

Yhdistä kuivat aineet toisessa astiassa ja siivilöi ne voi-sokerivaahtoon. Vatkaa, kunnes ainekset ovat sekaisin – ei sen enempää. Lopuksi sekoita joukkoon suklaa- ja pistaasipähkinärouhe.

Ota taikinasta pingispallon kokoisia klönttejä leivinpaperin päälle ja litistä ne sormin. Jätä cookieille tilaa levitä uunissa. Pirskottele cookieiden päälle savusuola hiutaleita.

Näitä cookieita paistetaan 150 asteessa noin 18 minuuttia. Paistotilaa on epätyypillinen – se ei ole lyöntivirhe. Paistettujen cookieiden kannattaa antaa jäähtyä pellillä viitisen minuuttia ennen niiden nostamista tarjoiluvadille.

Parhaimmillaan nämä cookieit ovat vasta jäähtyneinä. Malta siis mieleesi.

mitä

paskaa?

Valtaa ja elitismiä on monenlaista, ja pahinta on se, kun valta vaikuttaa muiden ajatteluun annetaan henkisellet elitistille, jonka ei laisinkaan tarvitsisi päästä huutelemaan ajatuksiaan oman kotitynnyrinsä ulkopuolelle. Mitä paskaa -toimittaja sukelsi internetin syövereihin ja tutustui muutamiin mielipidevaikuttajiin.

RÖÖKIÄ, KIROILUA JA VITUTUSTA 2.0

KATJA VIRPIRANTA

Päätoimittaja Siniluoto otti minuun kesällä yhteyttä ja kehotti minua kirjoittamaan seuraavan *Mitä paskaa* -palstan videobloggaajista. Olin aluksi hieman epäileväinen aiheen suhteen, sillä tähän asti käsitelty paska on ollut kaupallista paskaa, ja videobloggaaminen on ehkä kuitenkin enemmän harrastus kuin elinkeino.

Vai onko? Ehkä monilla kuitenkin on pyrkimyksenä elättää itsensä videobloginsa mainostuloilla. Sitä paitsi mitä sen on väliä. Valtava osa videoblogeista on paskaa, ja ihmiset silti katsovat niitä. Eikö se ole tärkeintä? Varmasti maailmasta löytyy hyviäkin videoblogeja, mutta keskitytään nyt siihen olennaiseen. Olen valinnut tarkasteluun seuraavat yksilöt:

Pottukoira: tarinoita lisälimesta. YouTube-kanavalla on 23 556 tilaajaa. Nuori mies, jonka

aivotoiminta tuntuu keskittyvän pääasiallisesti haarovälin seutuille, puhuu roskaa ja kertoilee tarinoita tilanteista, joihin munaltaan ajattelemisen on hänet saattanut. Hän ei ole edes kovin hyvä esiintyjä, ja silti faneja riittää. Kuulemma ihan riesaksi asti: tulevat keskellä yötä hänen ovelle ja kaikkea.

Mentaalisavuke. Hän lienee videobloggaajien eliittiä. Kanavalla on huikeat 122 763 tilaajaa. Keskeinen ajatus tuntuu olevan se, että herra Savuke rageaa kaikesta maan ja taivaan välillä. Niin teen minäkin, mutta ei kai minun tarvitse tykätä kaikista, jotka tekevät samaa. En tiedä, miten tämän oikein tiivistäisi muuten kuin päätoimittaja Siniluodon sanoin: Mentaaalisavukkeenkin saisi tumpata ruutitynnyriin.

Harmaakorva. Vaasalainen jätkä, joka kuvaa elämäänsä, sanoo asiat suoraan ja pistää ne YouTubeen. Tykkää röökistä ja

kiroilusta. (Kuvaus on tiivistelmä kanavan esittelyvideon keskeisestä sisällöstä.) Tilaaajia on 56 249.

Perstechnique. Tämä nyt ehkä on siinä rajoilla, että sen olisi voinut jättää poisikin. Löysin kaverin kuitenkin erään vielä paskemman videobloggaajan kautta, joten mukaan vain. Tilaaajia on vain vajaat 4 000, joten tämä ei taida olla paskaa, joka vetoaa, vaan ihan vain pelkkää paskaa.

Papananaama. Naisetkin osaavat. Papananaamalla on tilaaajia 53 423. Videoblogin aiheet pyörivät enimmäkseen ulkonäön ja seksin ympärillä. Neiti Naamalla on välillä ihan hyviä pointteja, mutta siitä huolimatta kokonaisuus herättää vastustamatonta halua tintata häntä kuonoon ja pudottaa tietokone parvekkeelta alas. Mieluusti hänen tietokoneensa, jotta hän ei jatkossa suoltaisi tätä sontaa ihmisten katseltavaksi.

Paskanäätä. Olli-Juhani Piri esitteli tämän videobloggarin minulle. Paskanäätä fanittaa Pers-techniqueta, Harmaakorvaa ja Mentaalisavuketta. (Ylipäättään nämä kaikki videoblogistit fanittavat toinen toisiaan. Jonkinlaisesta ristiinrunkaamisen kulttuurista tässä on varmasti kyse.) Hänellä on 15 tilaajaa kanavallaan, ja se on laatuun nähden paljon se.

Fiona Beck. Hänkin on näitä vähemmän tunnettuja suuruuksia. Tilaaajamäärä on vain 154. Fiona Beck uskoo olevansa räppäri ja malli ja puhuu lähinnä uskonnosta ja häiriintyneistä käsityksistään. Öisin hän kuulemani mukaan solvaa Facebookissa ihmisiä.

Jos Pottukoira haluaa sanoa jotakin positiivista, niin hän puhuu mukavaa, paksuhkoa savolaismurretta. Se on kuitenkin ainoa positiivinen seikka hänessä, ja voi olla, että pidemmällä kuuntelemisella hän itse asiassa pilaa savolaismurteet ikuisiksi ajoiksi. Lähestykää siis varoen.

Useimpien videoiden – erityisesti ulkosalla kuvattujen – äänenlaatu on erinomaisen huono, mikä tympii, jos niitä jostakin syystä haluaisi kuunnella. En tiedä, miksi haluaisi, sillä herra Koiralla on harvinaisen vähän mitään järkevää sanottavaa. Sitten kun siihen älyttömyyteen

on turtunut, hän pläjäyttää silmille jotakin hyvin hämmentävää, kuten: "Taisinpa keksiä tuas uuden sarjan. Se tulis niinku *Vaen*

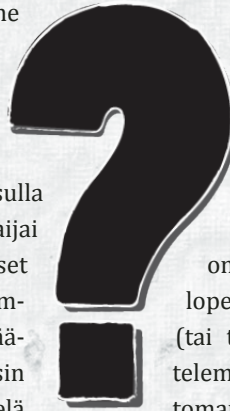
elämästä mutta tämän sarjan nimi ois *Vaen pillua*. Minä oisin siinä pöyvän piässä ja pilluja ois ympärillä ja naisia ja ne menis siihen etteen ja esittelis sitä pillua. Ja voespa siinä välillä pikku kyynelleenni tirrauttaa, että aijai ku sulla on niin kaunis pillu, aijai ku sulla on niin täydelliset häpyhuulet. Se ois semmonen sarja, ja sitten pää-tösjaksossa minä nussisin niitä kaikkia siinä, ja vielä lopus vertailtais niitä kaikkia pilluja." Tuliko kenellekään muulle sellaista mehevää "mitä vittua minä juuri luin"-tunnetta? Ote on Pottukoiran kanavalta videosta *Sunnuntain pätkiä- tule sinne ja tule tänne* [sic].

Kuten edeltä voi jo arvata, oikeinkirjoitukseen ei Pottukoiralta luonnistu. Sitä luulisi, että kun formaatti on kuitenkin video, joka sisältää lähinnä puhuttua kieltä, kielenhuollollisille erheille ei jäisi kovin paljoa sijaa. Pottukoira onnistuu kuitenkin videoiden otsikoissa ja kuvausteksteissä suoltaamaan sellaista roskaa, että keskivertoa vähemmän karaistuneen fennistin silmät vuotavat verta. *Pottukoiran tarina nurkka-* nimisessä videosarjassa bloggaaja keskittyy kertomaan tarinoita hämmentävillä tavoilla pieleen menneistä naisseikkailuistaan. (Olisin voinut kirjoittaa senkin perään [sic],

mutta se nyt olisi ollut jo tarpeetonta osoittelua.)

Tarinanurkissa on jotakin samaa kuin kidutusporon tai perussuomalaisten vaalimainosten katselemisessa: sen tietää, että siitä tulee loppujen lopuksi pahoinvoivaksi, mutta on silti yllättävän vaikeaa lopettaa sen katselemista (tai tässä tapauksessa kuuntelemista). Pottukoira on kertomansa mukaan onnistunut päättämään toinen toistaan kummallisempiin seksuaalisiin tilanteisiin. Toisinaan naisseuralaisilla tuntuu olevan väkivaltaisia taipumuksia tai ongelmia henkilökohtaisen hygienian kanssa, ja joskus taas kesken kaiken tapahtuukin jotakin (Pottukoiralta) odottamatonta ja tyrmistyttävää. "Ja se [seksikumppanin mies, joka oli katsomassa] kuule perkele kuule persereikkäänsä rupes tunkemaan niitä palloja. Sillon minä älysin, että nyt ollaan kyllä semmosessa paikassa että tämä ei oo mikkään normaali mökki enää." Vinkki: jos on menossa tekemään jotakin omituista vieraiden ihmisten kanssa, kannattaa ehkä jutella yksityiskohdat selviksi etukäteen, ettei sitten tule järkytyksenä kenenkään anaalikuulilla leikkiminen.

Mentaalisavukkeen videoissa on huomattavasti laadukkaampi kuvan- ja äänenlaatu, ja editointikin tuntuu olevan jokseenkin asiantuntevampaa kuin kollegallaan Pottukoiraalla. Kuten jo edellä totesin, herra Savuke reuhaa ja raivoaa asioista. Aiheet ovat sellaisia, joista aika lailla jokaisella järkevällä ihmisellä on niin sanottu oikea mielipide ja joista idiootit

” Sitten kun siihen älyttömyyteen on turtunut, hän pläjäyttää silmille jotakin hyvin hämmentävää.

ovat väärää mieltä. Savuke räyhää muun muassa siitä, miten älyllisesti vajavaiset ihmiset pitävät turvavöiden käyttöä nolona, miten homojen vihaaminen on typerää ja miten rasistit ovat perseestä.

No eipä siinä. Ongelma on vain se, että Mentaalisavukkeella ei kerta kaikkiaan ole mitään uutta sanottavaa keskusteluun. Hänen meuhkaamisensa kuunteleminen ei ole edes hauskaa. Mentaalisavukkeen mielipiteet ovat toki sellaisia, joilla on helppo kalastella itselleen irtopisteitä ja kannatusta, koska jokainen täysipäinen ihminen on samaa mieltä asioista.

Ja sitten hän aina välillä paljastaa oman idioottimaisuutensa möläyttämällä jonkin tämänsuuntaisen aivopierun: "Mutta jos valkoinen mies menee kadulle ja sanoo, että olen ylpeä siitä, että olen valkoinen, niin silloin hän on rasisti. Miksi? Ei. Ei se tee ihmistä rasistiksi. Toi mua ärsyttää ihan suuresti tässä asiassa, ja mä en oikeastaan voi edes ymmärtää sitä."

Niin, koska olet idiootti ja videoblogisi on paskaa. Voin kuitenkin selittää sen sinulle: jos olet etuoikeutetussa asemassa, sinun ei ole soveliasta julistaa olevasi ylpeä kuumumisestasi edustamaasi ryhmään, koska siitä helposti implikoituu, että koet ansaitsevasi etuoikeutetun asemasi, koska olet parempi. Lisäksi valkoisuuden käsitteeseen sisältyy myös valkoisten ihmisten muihin kohdistama syrjintäkulttuuri, ja olemalla ylpeä valkoisuudestasi olet ylpeä myös siitä, mitä muut ryhmäsi edustajat ovat perseilleet. Toisaalta etuoikeutet-

tujen ja enemmistöä edustavien ryhmien ei ole edes tarpeen tuoda omaa erityisyyttään julki, ja jos moista tarvetta ilmenee, se useimmiten kumpuaa oikeastaan tarpeesta polkea marginaaliryhmien oikeuksia. Aivan kuten taannoinen hetero pride osoittautui loppujen lopuksi muutaman homofoobikon sääliittäväksi huomionhakutempaukseksi.

Harmaakorva on vittuuntunut naiseen, jotka käyttävät miehiä hyväksi. Jopa minä, joka en harrasta läheisiä ihmissuhteita, tiedän, että yleensä ei kannata ryhtyä parisuhteeseen juuri eronneen ihmisen kanssa. Pakostakin vuodatusta kuunnellessani tuli mieleeni, että jos samalle jantterille käy kolmesti niin, että juuri entisestä parisuhteesta eronneen naisen kanssa alkaneesta suhteesta ei nyt sitten loppujen lopuksi tullutkaan mitään, niin kannattaisikohan jatkossa vähän miettiä, kuinka suuria odotuksia suhteelle asettaa, jos alkusetelma on sama. En myöskään katso kovin hyvällä herraa Korvan taipumusta nimitellä lutkiksi naisia, jotka eivät halua vakavaa parisuhdetta. Olen kyllä ihan samaa mieltä siitä, että on hivenen moraalisesti arveluttavaa ottaa joku tietoisesti vain hätävaraksi siksi aikaa, että oppii eron jälkeen olemaan ilman seurustelukumppania, mutta ymmärtääkseni se on ihan yleinen ja tiedossa oleva käyttäytymismalli ja siksi toisella osapuolella on mahdollisuus kieltäytyä sellaisesta suhteesta.

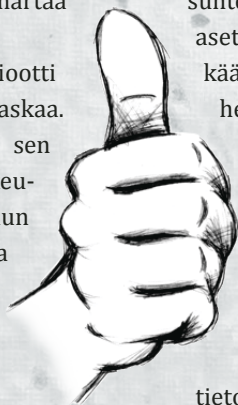
Minusta myös suoraan sanottuna iljetti tuolla naisista valittamisvideolla se, miten Har-

maakorva veteli röökiä posket lommolla ja syljeskeli ympäriinsä kuin laama. Ehkä sellainen käytös sai seurustelukumppanit tulemaan toisiin ajatuksiin suhteen tulevaisuudesta? Minä ainakaan en haluaisi seurustella moisen räkägeneraattorin kanssa.

Yritin valita Harmaakorvan YouTube-kanavalta muitakin videoita katsottavaksi, mutta kaikki ne näyttivät niin vastenmielisiltä, että en millään saanut klikattua mitään niistä. Osassa oli otsikot kirjoitettu kokonaan versaalilla (se on hieno sana ns. capseille, mutta senhän tämän aviisin sivistynyt lukijakunta toki tiesi sanomattakin), osassa oli käytetty vastenmielistä fonttia thumbnailien teksteissä ja osa tuntui muuten vain luotaantyyöntävältä. Lopulta päädyin videoon *Q/A Vastausvideo - Joisitko hevosen spermaa?* [sic] Vastenmielisyyttä on montaa eri tyyppiä, mutta niitä voi verrata keskenään, ja hevosen sperma menee edelle monesta asiasta – esimerkiksi kalsarihaasteesta. (En tiedä. En katsonut. Menkää itse katsomaan, jos kiinnostaa.)

Valinta osoittautui virheeksi. Se oli melkein puolen tunnin mittainen sessio, jossa Korva vastaili faniensa lähettämiin kysymyksiin. Taustalla soi country-henkinen banjorenkutus. Saanko vaihtaa tämän katsomisen siihen hevosen sperman juomiseen, jooko? Pidän tauon, teen hieman palkkatyötä ja jatkan sitten, vaikka en yhtään haluaisikaan kuulla, millaisia mopoja Harmaakorvalla on ollut tai minkäkokoiset reiät hän haluaa venytellä korvalehtiinsä.

No niin, nyt maailma on yhden kielivirheettömän diasityksen verran parempi paikka. Jatetaan. Hevosen spermakysymys

koitti viimein kymmenen minuutin kohdalla (ja olin tyrmistynyt siitä, että sitä paskaa tosiaan oli kestänyt VASTA kymmenen minuuttia). Kokonaisuudessaan kysymys kuului: "Joisitko desin hevosenspermaa, jos saisit ilmaiset kaljat 10 vuoden ajaksi?" Kuulemma joisi, jos saisi korin kaljaa joka päivä seuraavan kymmenen vuoden ajan. Viekää nyt joku tälle jampalle spermat ja kaljat, niin pääsemme hänestäkin. Kori päivässä ei voi olla pidemmän päälle terveellistä, eihän?

"Mä oon itte alottanut 13-vuotiaana röökinpolton, että mitäs siihen nyt voi sanoa." Niin. Mitäpä siihen. Voinko testata seuraavalla kerralla vaikka waterboardingia tai jotakin muuta inhimillistä? Tämän paskan kuunteleminen on varmasti luokiteltu kidutukseksi YK:n yleissopimuksessa. Minua ei kiinnosta, mikä Harmaakorvan lempibändi on, mikä on hänen unelma-ammattinsa tai onko hänellä ajokorttia! En halua tietää, onko hänellä tyttöstävää, aikooko hän mennä salille tai lähtekö hän Kalajoelle juhannuksena. En pysty sanoin kuvailemaan sitä epätoivoa, johon tämän pitkäpiimäisen videon kuunteleminen minut ajaa. Tämä on vähän niin kuin sensorista deprivatiota, mutta sillä erolla, että aistiärsykkeiden sijasta ihmiseltä on riistetty mahdollisuus käyttää aivotoimintaansa. Lisäksi sensorinen deprivatio on ensimmäisen parin tunnin ajan rentouttavaa, ja se muuttuu kidutukseksi vasta, kun se on jatkunut pidempään. Tämä on sitä heti. Itkettä. CIA voisi olla kiinnostunut lisäämään paskat videoblogit tehostetun kuulustelun metodologiaansa.

Mennään seuraavaan. Kuten

Harmaakorvalla, myös Perstechniquella on nolo esittelyvideo, jossa hän kertoo videoblogissaan esiintyvän paljon kiroilua, tupakointia ja päihteiden käyttöä. Tämä tuntuu olevan se keskeinen tekijä näissä. Hän kertoo myös puhuvansa muun muassa "vaietuista aiheista, kuten rasismista". Mistä helvetin tynnyristä käsin nämä pässinpäät oikein vloggaavat tätä paskaa?

Rasismi ei ole **vaiettu aihe**. Vaiettu aihe tarkoittaa jotakin, mistä ei puhuta, koska se on tabu. Joka Petteri Persereillä on mielipide rasismista. Jopa Perstechniquen vloggarikollega Mentaalisavuke suolsi ympäripyöreää rasismiaiheista potaskaa. Lestadiolaisperheenäitien henkinen uupumus on vaiettu aihe. Rasismi ei ole. Sitä paitsi tämä idiootti lausuu nimensä "Perstechnique".

Pahan mielen keittiössä: Hapansilakkaa (Surströmming) -videolla herra Gue yrittää syödä hapansilakkaa ja sen seurauksena oksentaa. *Hakaneuloilla turpa kii!* -videolla tämä ääliö laittaa kolme hakaneulaa huulistaan läpi. Näyttäisi, että kanavalta löytyy enemmänkin saman kaliiperin idiotismia. En ole koskaan ymmärtänyt näitä wannabe-Extreme-Duudsonit-sählääjiä. Mitä järkeä on itsensä kiduttamisessa, jos siihen ei liity mitään seksuaalista? Ei se yhtä kauheaa katseltavaa ole kuin Harmaakorvan kyselytunti, mutta ei tähänkään roskaan kannata aikaansa haaskata.

Papananaama on se tyyppi, jolla on se video suomen kielen junttiudesta. Olen nähnyt sen joskus aikaisemminkin, mutten tiedä miksi. Kai olen heikkona hetkenä klikannut jonkun Facebookissa jakamaa linkkiä. Itse asiassa minusta tuntuu, että joku linkkasi sen joskus Suman ryhmään. Voisiko joku ottaa asiakseen selvittämään, kuka se oli, ja lynkata hänet pihakoivuun?

On myönnettävä, että neiti Naama on aika paljon parempi esiintyjä kuin nämä muut yhteensä (ehkä herra Savuketta lukuunottamatta), mutta onhan hän nyt ihan saatanmoinen elitisti hänkin. Ymmärrän, että kieliä osaavana nyppii kuunnella, kun muut ihmiset eivät osaa ääntää vierasperäisiä nimiä oikein. Minuakin tympii, kun luennoitsija lausuu venäjänkielisessä sanassa *ы:n y:nä*. Sen tympimisen voi kuitenkin pitää vaikka omana tietonaan, koska se nyt kuitenkin on hemmetin epäluonnollinen äänne näin suomalaispuhujalle. Aivan samalla tavalla minusta on jokseenkin turhaa odottaa, että keskivertosuomalainen tietäisi, miten *Yves Saint Laurent* tai *Ichi ni zero ichi ni* lausutaan – kun jälkimmäinen vielä kirjoitetaan *12012*. (En tiedä, miksi tuossa viimeisessä sanassa ei ole pidennysmerkkiä *i:ssä*. Kopioin sen Wikipediasta, joten jos se on virhe, se ei ole minun virheeni.)

Mistä nämä idiootit muuten vetävät nämä nikkinsä? Kuka

” CIA voisi olla kiinnostunut lisäämään paskat videoblogit tehostetun kuulustelun metodologiaansa.

nimeää itsensä *Papananaamaksi?* Olin itse ehkä lukion toisella, kun minusta tuntui, että olisi äärimmäisen oivaltavaa ja humoristista käyttää alatyylistä nimeä. Sittemmin ymmärsin, että se on vain pelkästään noloa. Enpä toisaalta kyllä tiedä, minkä ikäinen tämäkään vloggaajatar on.

On muuten melkoisen teko-pyhää moittia j unttiudesta ihmisiä, jotka eivät osaa lausua vieraskielisiä sanoja, ja sitten kuitenkin itse käyttää kammottavia englismieja, kuten *Mielen puhaltavat faktat*. Vinkki: se on paheksuttavampaa kuin olla osaamatta kieltä, jota ei ole koskaan opiskellut.

Löysin kaksi videota, joilla neiti Naama analysoi, millaisia tietynnimiset ihmiset ovat. Poimin teidän iloksenne kaikki ne, jotka tunnistin suomalaisiksi. (Nimien, en kuvausten perusteella.) Olkaa hyvä: *”Johanna on termin pissis pahin konkretisoituma.* Kun mietti geneerisintä pissistä mitä olla ja voi, niin Johannat on just sellaisia. *Essi on se laskein muija, mitä sä oot koskaan nähny. Laurit on tuhteja, ei siis laskeja vaan tuhteja. Et niil on semmonen koko elämän kestävä bulkkkaus menossa. Noora.* Jokaisen elämässä on aina joku Noora, mut ne on aina hyvin pienessä roolissa. *Ollit* edustaa tai on edustaneet jotain alakulttuuria, ja on myös aina ihan vitun kalpeita. *Laura* voi olla ihan mitä tahansa. Älä koskaan luota Lauraan. *Jenna* on yläasteen pahin lissu. Et kun Jenna kävelee ohi, sen perässä karisee pölyinen cocktail S-marketin

vaaleinta meikkipuuteria ja tupakan tuhkaa. *Jusseja* on kahdenlaisia: ne on joko virastopukumiehiä tai sit semmosia valkoroskaelämänkoululaisia, jotka ei ees yritä näyttää miltään muulta. *Ekit* työskentelee aina jossain virallisessa

duunissa, tyyliin vastaanottoläkäkinä tai vastaavaa. *Petra* taas on karmee siiderisieppo, joka luulee, et se on räväkkä, koska se polttaa röökkiä ja sillä on lävistys.” *Katjaa*

ei valitettavasti mainittu, mutta molemmat päätoimittajat sentään löytyivät.

Paskanäätä, jonka videoblogin minulle esitteli *Piri Pärisee* -palsaltakin tuttu Olli-Juhani Piri, on valitsemistani vloggaajista laaduttomin. Hän on kesken uransa vaihtanut nikkinsä *DeadMeatista* *Paskanäädäksi*, mikä jo sekin ansaitsee ainakin yhden pienen facepalmin. Yleensä kehityskulku on nolosta nikistä kohti vähemmän noloa, ja tässä on kyllä otettu takapakia rutkasti.

Paskanäätä yrittää näyttää *Perstechniquelta* ja käyttäytyä kuin *Mentaalisavuke*, ja sitä luulisi, että kun rima ei ole tuon korkeammalla, siinä ei voi epäonnistua. Kyllä vain voi. *Lopputulos* on sääliittävä yritys olla coolimpi kuin mihin rahkeet riittävät, ja en olisi koskaan kuvitellut sanovani joskus jotakin, mistä implikoituu,

että *Perstechnique* ja *Mentaalisavuke* voisivat jossakin kontekstissa täyttää coolin kriteerit.

Herra *Näädän* videoista mainitsemisen arvoisia ovat *10 tilaajan kokkausspessu*, jossa hän valmistaa todella oksettavaa säilykeliha-makaronimoskaa sekä *Kappas kummaa, kukas se täällä taas*, jossa hän muun muassa rageaa lukemastaan uutisesta, jonka mukaan aikuisen ihmisen ei pitäisi syödä punaista lihaa yli viittäsatua grammaa viikossa. *Näädällä* on ihan perusasiatkin perusteellisesti hukassa, ja artikkelin keskeinen ajatus tuntuu menevän häneltä aika pitkästi yli hilseen, joten puheenvuorosta syntyy melkoinen myötähäpeän vyöry. Näätä ei ole ilmeisesti tietoinen makroravinteista tai siitä, että maailmassa on muitakin proteiinilähteitä kuin punainen liha. (Mitä me toisaalta voimme odottaa ihmiseltä, jonka mielestä kulinaarisen nautinnon taidonnäyte syntyy, kun keitetyjen makaronien sekaan lappoo säilykelihaa suoraan purkista?) *Nolouden* multihuipentuma tulee kuitenkin

siinä kohtaa, jossa hän raivoaa siitä, kuinka hänen lukemansa artikkeli epäohdonmukaisesti sallii punaisen lihan korvaamisen kanalla, vaikka kanakin on lihaa. Huo-

mautan nyt vielä, että hän samaisella videolla noin neljää minuuttia aikaisemmin lukee ääneen alkuperäisestä tekstistä kohdan, jossa punainen liha määritellään siaksi, lampaaksi ja naudaksi.

” Johanna on termin pissis pahin konkretisoituma.

” Lopputulos on sääliittävä yritys olla coolimpi kuin mihin rahkeet riittävät.

Olen kritisoinut muita videobloggaajia siitä, ettei heillä ole oikein mitään sanottavaa. Sama vaivaa myös Paskanäättä, joskin vielä vähän enemmän. Hänen videonsa ovat aivan liian pitkiä, ja valtaosa minuuteista kuluu turhiin täytesanoihin, ajatuksen hakemiseen sekä tulevien videoiden aiheiden suunnittelemiseen ja muuhun metapaskaan. Ymmärtääkseni suunnitelmat eivät yleensä toteudu, ja ehkä hyvä niin. Mitä vähemmän Näätää, sitä parempi.

Kun näin ensimmäistä kertaa Fiona Beckin videon (se oli ehkä *Fional on N.Ä.L.k.ä* [sic] – ainakin tuo video oli ensimmäisiä näkemieni), olin aika varma, että tämä ihminen on joku Putous-hahmo. En ole koskaan Putoukseen perehtynyt tarkemmin, mutta olen antanut kertoa itselleni, että paskat sketsihahmot tulevat sieltä.

“Okei, siis siinä mielessä tää maailma on julma, koska miesjulkisläskeille annetaan paljon enemmän anteeksi ja niille annetaan paljon enemmän niinkun tilaa toimii niiden karismaa [?], kyl siis suomalaisille naisjulkiksillekin suodaan se, mut mä en suo.” Näistä on hyvin vaikea sanoa, että yrittääkö tämä ihminen olla jotenkin ironinen tai sarkastinen, onko hän aineissa, onko hän pahemmanlaatuinen kuspää vai onko hänellä jonkinlaisia mielenterveydellisiä ongelmia. Nälkävideo on vielä pahempi: se kuulostaa tosi, tosi paljon siltä kuin sen pitäisi olla jonkinlaista huumoria, mutta siinä vain ei ole kerrassaan mitään hauskaa: “Mä oon niinku ihan, ihan pulas. Mä en tiä mitä mä tekisin! Mä oon syöny porkkanoita, siis semmosii miniporkkanoita. En mä nyt tietenkään mitään kokonaisii

isoi, ne lihottaa salee enemmän ku miniporkkanat.”

Näiden epämääräisten mukauskojen sketsivideoiden ohella neiti Beckin kanavalta löytyy (todella) paskaa räppiä – paskalla tarkoitan, että tämän rinnalla Cheek kuulostaa Tšaikovskilta – ja mikä käsittämättömintä, maallikosaarnausta. Neiti Beck paasaa uskonnosta, armosta ja anteeksiannosta.

“Kun sä uskot siihen, et Jeesus on antanut sulle anteeksi, kun sä annat Jeesuksen rakastaa sua niin paljon et sun oma mieli alkaa muuttuu. Se on ihan valtavaa. Meistä alkaa pikku hiljaa, ketä ollaan kristittyjä, ketä halutaan lähtee tähän prosessiin mukaan,

meistä alkaa pikku hiljaa kehittyä niinku Jeesus. Tiätsä se on valtavaa voida rakastaa, voida antaa anteeksi niinku Jeesuski anto meille anteeksi.” No en tiedä, minusta tällainen holier than thou -julistus tuntuu ehkä hitusen teko-pyhältä jonkun sellaisen suusta, joka toisella videolla tarjoutuu opastamaan Diandra Floresin kaltaisia inhottavia läskejä naisjulkikkisia dieettauksessa, koska hänen mielestään naisilla julki-suuden valokeilassa on velvollisuus “pitää itestään huolta eikä tollai läskeillä”.

En minä tiedä, mikä tämä ihminen oikein on. Saanko lopettaa nyt näiden kauheiden videoblogien katsomisen? ■

MITÄ PASKAA SIIS?

MIKÄ?

Paskat videoblogit

MIKSI?

Päätoimittajan pyynnöstä.

KUINKA REILUA TÄMÄ PASKA OLII HAUKKUA PYSTYYN?

Kaupallisen paskan solvaaminen on reilumpaa kuin epäkaupallisen. Suositun paskan solvaaminen on reilumpaa kuin tuntemattoman.

OLETKO TYTYTYVÄINEN ITSEESI?

Nyt teidän ei tarvitse katsoa paskoja videoblogeja.

KUINKA HUONO SIIS?

- 1: Tästä voi tykätä tilapäisessä mielenhäiriössä.
- 2: Menettelee – jos olet morfiinin vaikutuksen alaisena.
- 3: Usko ihmiskuntaan rapistuu.
- 4: Voiko facepalmaamiseen kuolla?
- 5: Toivottavasti facepalmaamiseen voi kuolla.

ITSEVALTIAS

Minulla oli uusi musta lemmikki, Bugatti Veyron. Kun autossa istui, tuntui turvalliselta. Olin oman elämäni kuningas, presidentti ja tsaari. Diktaattori, jonka mahdollilla ei ollut rajoja. Kun ajoin autoa, en voinut välttyä ajatukselta, että minua ihailtiin. Inhosin sitä tunnetta. Minua hävetti häikäilemättömyyteni. Halusin syntyä uudelleen ja elää karpäsenä katossa. Kuolla lampunvarjostimeen, karpästen hautausmaalle. Tarvitsin työkaveriani, parhaita juoppoystäväni.

Torstaina minut hakattiin. Heti aamupäivällä minua löi turpaan omatuntoni, joka heräsi eloon, kun kävelin kylmästi Mannerheimin Lastensuojeluliiton rahankeräyksen ohi. Puristin lompakkoa taskussani. Sormeni hikosivat. Lahjoittamisen sijaan harpoin suoraan viinakauppaan ja etsin kirkkaimman hyllykön, josta valitsin itselleni juotavaa puolen litran edestä. Omatuntoni jatkoi potkimistani. Raha painoi tuhat kiloa ja vasen jalkani, jonka housutaskussa lompakkoni lepäsi, teki urheasti työtä, jotta pysyisi kävelytahdissani. Halusin turruttaa ajatukseni ja antaa maailman pyöriä ympärilläni, kunnes oksettaisi. Iltapäivällä oksensin ensimmäiseen laukkuun, joka löytyi läheltäni. Tällä kertaa minut hakkasi nainen.

Kuljin eteenpäin kuin olisin tiheässä metsässä. Eksyin askel askeleelta, vaikka olin yhä varmempi ja tietoisempi eksymisestääni. Katselin, ihmettelin ja tuijotin silmästä silmään tavallisia ihmisiä, jotka kuljivat reippaasti kuhisevassa kaupungissa, matkalla johonkin. Kaikilla jokin päämäärä. Pysähtyivätkö he koskaan? Kirkas pulloni särkyi asfalttiin. Ääni sai minut murtumaan. Käperryin lasinsirpaleiden viereen ja tärisin. Pitelin kämmeniä korvillani. Itkin.

Heräsin myöhään illalla kylmyyteen. Olin selvä. Vaikka oloni oli edelleen raskas ja mieleni synkeässä olemattomuudessa, fyysisesti tunsin keveyden. Kotimatalla huomasin, että minut oli ryöstetty.

Laahustin läpi lätäköiden. Toivoin, että joku niistä olisi pohjaton ja ahmaisi minut synkkään syvyyteensä. Leijuisin painottomana pimeydessä kuin

olisin nauttinut liikaa heliumia. Maailma unohtaisi minut. Laulaisin onnellisena ja kuulostaisin pikkurovalta. Typerä mies.

Lapsena kuvittelin, että ihmiset elivät vaaleansinisen kuvun alla. Olin varma, että maapallolla oli ääri, jonka laidalta saattoi pudota. Kukaan ei vain ollut vielä löytänyt sitä. Tiesin, että pystyisin kaivautumaan Kiinaan. Lapsen onnea. Minulle uskoteltiin, että vanha näkymätön mies hallitsi maailmaa, antoi elämänlahjoja ja otti pois niitä. Se antoi mahdollisuuden paratiisiin ja ikuiseseen onneen. Mutta nyt tiedän totuuden. Ihmisen biologia opetti minulle, miten elämä syntyy. Ja tiedän, että jossain vaiheessa ihmiset lakkaavat vain olemasta. Olen oppinut myös, kuka on todellinen maailman valtias. Raha on kuningas.

Viinasta tuli paras työkaverini vuonna yhdeksänkymmentäkuusi. Siihen asti olin elänyt vallattomana, raha päätti tekemisistäni. Halusin siis itsevaltiaaksi. Puolivahingossa jätin pikku hiljaa rahani Alkon natisevalle tädiille, joka rutiininomaisesti tervehti minua joka torstai. Kun lopulta olin täysin rahaton ja alkoholiton, ryhdyin varkaaksi. Viattomat kaljapullojen varastamiset muuttuivat vuosien saatossa autojen varastamiseksi. Opettelin myös taskuvarkaaksi ja nettosin uudella työlläni häkellyttävästi. Itsevaltiutus tuntui hyvältä, mutta tiesin, että olin moraaliton. Varastetulla rahalla palkkasin viinan uudestaan kumppanikseni. Se vaiensin moraalin, sain keskittyä työhöni.

Väistämätön kuitenkin tapahtui. Diktaattorin valta loppui. Raha vei viimeisen henkäykseni. Kun kumosin viimeisen lasini, kun astuin pohjattomaan kuoppaan ja vihdoin potkaisin tyhjää, kopsahti kaljuinen pääni baaritiskin tahmoissa lilluvaan pöytäni. Katselin itseäni siinä kupsahtaneena ja hymähdin. En koskaan jäänyt kiinni varkauksistani. Itselleni olin loppuun asti sankari.

Meri Koivumaa

Sumanismi julkaisee tällä palstalla Suman vanhojen ainejärjestölehtien antia.

TALLINNAN TERVEISIÄ: Neuvostoliiton opiskelijoilla ei ole toimeentulohuolia

Juttu on julkaistu Saimissa 1/1977.

Kirjoittanut Maarit Tartia.

Huhtikuun neljännellä viikolla koin elämäni tähtihetkiä: sain vierailulla laitoksemme opiskelijoiden edustajana Tallinnassa Pedagogisen instituutin kutsusta ja osallistua heidän opiskelijoidensa tieteelliseen kongressiin sekä tutustua sikäläisiin opiskelijoihin ja heidän elämäänsä.

ASUNTOLAPAIKKA MAKSAA VAJAAN KYMPIN KUUSSA

Vierailuni aikana asuin aivan kaupungin keskustassa Lomonosoville nimetyn asuntolan kahden hengen huoneessa. Seuraavan oven takana oli kerroksen pelätyin huone, siellä hammaslääkäri otti vastaan asuntolan opiskelijoita. Soitantoakaan ei Tallinnan korteeristani puuttunut, käytävän päässä olevalla pianolla asuntolan soitonystävät tapasivat harjoitella iltaisin. Asuntolassa elettiin kahden tai kolmen hengen huoneissa. Olipa joissakin kämpissä useampiakin. Kahden hengen huoneet olivat Lomonosovilaisten mielestä parhaita. He kertoivat, että kahdeksankymmentäluvun puolella valmistuu ins-

tituutille uusi rakennus ja samaan yhteyteen tulevat myös modernit asuntolat laitoksen opiskelijoille.

Vuokrien korkeutta eivät Tallinnan opiskelijat voineet valitella, maksavatkin vajaan pari ruplaa kuussa, siis käytännössä ei juuri mitään.

Asuntolalaisilla oli yhteinen toimikunta, joka huolehti viihtyvyydestä ja järjestyksestä. Alaker-taan kokoonnuttiin katselemaan televisiota, siellä oli myös puhelimia.

DIPLOMILLA TULEE TOIMEEN

Tallinnalaisten opiskelijatovereidemme ei tarvitse lakki kourassa rukoilla tuttujen pankinjohtajien ovilla: valtio katsoo opiskelun yhteiskunnallisesti hyödylliseksi työksi, josta täytyy maksaa korvaus.

Kuukausittain maksettava stipendi ei ole kovin suuri, mutta se kullemma riittää ruokaan, vaatteisiin ja muihin pakollisiin menoihin. NKP:n edustajakokous päätti, että stipendejä korotetaan kuluvan viisivuotiskauden aikaa noin 25 prosenttia.

Asumiseen heillä ei paljon mene rahaa ja instituutin alakerassa on ruokala, jossa voi ruokailla halvalla. Myös esimerkiksi elokuvat ovat meikäläisen mitapuun mukaan halpoja, noin 2.50.

"KESÄLOMA ON OPISKELUSSA HAUSKINTA"

Tapaamieni opiskelijoiden mielestä kesä on tosi hauskaa aikaa. Neuvostoliiton opiskelijat viettävät kesänsä malevalla: he matkustavat kesätöihin toisiin neuvostoliiton valtioihin, DDR:ään, Puolaan tai muihin sosialistisiin maihin.

He kertoivat työn näillä opiskelijoiden vaihtoleireillä olevan helpompaa. Leirien parhaita puolia on tutustuminen paikallisiin opiskelijoihin ja oloihin. Myös vieraiden kielten oppiminen on hauskaa. Palkka kesätöistä on opiskelijoiden mielestä hyvä, he saavat kesän aikana säästöön talven varalle. Jotkut tunnustivat ostaneensa kesäansioilla tereot tai muita kalliimpia tavaroita.

VARMA TYÖPAIKKA

Tallinnalaisille ystäväilleni akateeminen työttömyys oli tuttu käsite lähinnä Suomen televisios-ta. Heille itselleen oli varma työpaikka tiedossa valmistumisen jälkeen. Pedagogisen instituutin opiskelijoilla on velvollisuus työskennellä kolme vuotta opettajana ja sen jälkeen he voivat hakeutua muillekin aloille, esimerkiksi

radioon tai televisioon.

KULTTUURIA JA HARRASTUKSIA

Tallinnassa toimii valtion nuorisoteatteri, joka esittää monenlaista kokeilevaa ohjelmaa. Se on nuorten suosima teatteri, vaikka kyllä nuoret seuraavat tarkasti myös Estonian ohjelmistoa.

Tapaamillani opiskelijoilla oli ihmeen paljon harrastuksia. He kuuluivat monenlaisiin kerhoihin, esimerkiksi kansainvälinen kerho oli erittäin suosittu.

Mielestäni he tunsivat erittäin hyvin maansa kulttuurielämää, olivat selvillä julkaistavista kirjoista, äänilevyistä, eri kaupunkien teattereista yms.

Myös lukuharrastus näytti olevan vilkasta. Sikäläisillä opiskelijoilla oli tapana ostaa paljon kirjoja. Kirja ei heidän mielestään ollut statuatavara, vaan käyttöä ja kulutusta varten.

Me vähän haettiin

Suma kävi toukokuussa exculla Tartossa. Tässä excuraportissa Sumanismi jatkaa kokeilevien matkaraporttien sarjaansa. Hyvin kehittävä kertomus on laadittu pioneerimäisellä menetelmällä, jossa muutama satunnainen Kerhikselle kerääntynyt excuiliija (useimmiten Antti Koivusaari, Olli-Juhani Piri ja Lauri Siniluoto) huutelivat jotain satunnaista, jonka Lauri Siniluoto kirjoitti ylös.

Ensimmäinen päivä

Juna kulkee taas. Se kyllä kuvaa sitä reissua aivan käsittämättömällä tavalla. Kulkee vaan. Nyt tuli mieleen joku humppa. Olli-Juhanilla alkoi soida se biisi päässä keskellä yötä. Antti ei tullut junalla, vaan ihan siivin. Mutta ei meillä ollut sentään siellä savolaista tai mitään liian pitkää konnaria. Kaikista ärsyttävintä oli se "Parkano". Sieltä vain kuului "Parkano", ja siinä sitä oltiin sitten hereillä.

Helsingissä Antti liittyi seuraamme, kun olimme tosi väsyneinä syömässä Metsätalossa. Siellä syötiin puuroa vaikka puurosta ei tykätä, mutta söihän tuon kun kerran maksoi. Se on sellaista mössöä, vanhan ihmisen ruokaa, eihän sitä tarvi kuin suuhun vain laittaa ja mukeltaa, ja se on sitten siinä. Kyllähän sillä nyt jaksoi päristä. Ihan oli hyvä puuro. Ensín me lähdimme Kotukselle; se oli siinä Artturin kulmalla. Siellä oli hienoja sanoja: se "aavailla" esimerkiksi oli aivan uusi. Olli-Juhani ja Tiina katsoivat sitä siellä. Mikä se oli se "kuismapaise". Se löytyi sieltä vanhasta huoneesta, jossa oli sellainen moderni laite siellä

nurkassa. Se kyllä kertoo paljon ihmisestä, jos nauraa yksinään jollekin sanalapulle siellä. Se on ankea ihmisen kyllä.

SKS:llä olisi ollut kivempi kierrellä siellä raken-

nuksessa. Luennot olivat vähän unettavia, vaikka paikka vaikuttikin jännältä. Sitten mentiin SKS:n kirjakauppaan, jossa olisi ollut kaikenlaista mukavaa ostettavaa. Lauri tuhlassi suuren osan matkabudjetistaan. Lauri ja kirjakaupat.

Menimme syömään yliopistolle, ja sinne tuli siulalaisia kaveriksi. Se oli aika jännä paikka se yksi niiden monista ruokaloista. Ihmisten kirjo oli paljon mielenkiintoisempi kuin täällä. Siellä on toki enemmän hiippareitakin. Kalliimpi ruoka oli laitettu hämäävästi muiden sekaan.

Sitten haettiin matkalaukut ja lähdettiin laivalle. Tämä nyt kuulostaa että me ei tehty mitään siellä Helsingissäkään, mutta kyllä siellä nyt aika kiire oli. Laivalla Olli-Juhani yllättyi, kun Mikko esitelti erinomaisia viron taitojaan. Olli-Juhani ja Annika ostivat Sumalle piippulakuja, joiden maku oli merisuola. Mikko osti lesotussuklaata. "Lesotussu". Onpa hyvä juttu.

Tallinnassa lähdimme heti etsimään meille varattua karaoketaksia. Se oli valmiiksi odottamassa meitä. Taksin karaokelaitteet olivat epäkunnossa, joten hulppea matkakaraokekokemus jäi hyödyntämättä. Matkan varrella näimme paljon haikaroja. Kun näkee ja osoittaa haikaraa, se on merkki siitä, että saa lapsen. Olli-Juhani osoitti ainakin kolmesti.

Kun saavuimme Tarttoon, taksikuski ei meinannut uskoa, että olimme saapuneet toiselle meille varatuista majoituspaikoista. Hänen piti käydä tarkistamassa, että kyseessä ei ollut mikään kusetus. Ei se ollut; paikan rakennustyöt olivat vain alituisen kesken. Kompleksisen hökkelöstön päärakennus näytti hieman Weasley'n talolta. Jukka ja Yingxi (jotka olivat silloin vielä vaihdossa Tartossa) olivat

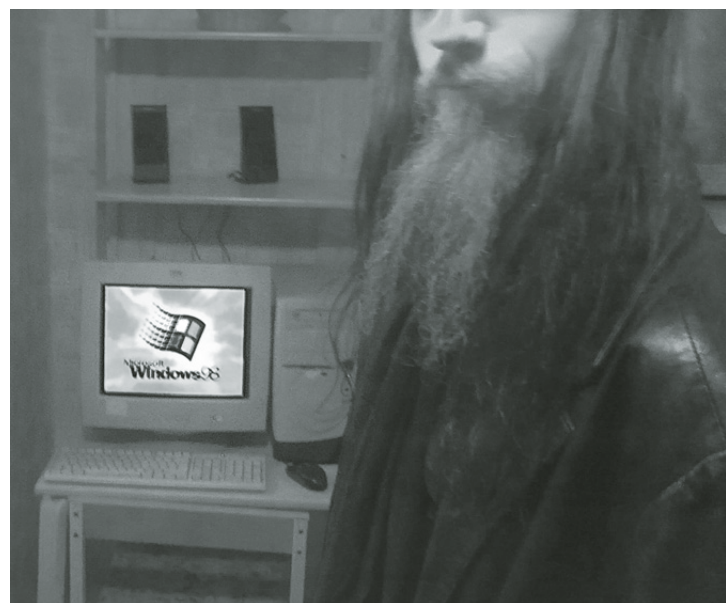
meitä vastassa ja yhtä hämmentyneitä siitä, että tuoko on majoituspaikkamme. Tutustuessamme alun perin biletyspaikaksi varattuun kämppään löysimme muun muassa Windows 98:n ja kylpyhuoneen, jonka seinillä oli puupanelit. Myöhemmin biletyspaikkaa jouduttiin vaihtamaan, koska naapurit valittivat melusta (jo ennen kuin siellä oli ehditty biletteä). Jukka ja Yingxi lähtivät opastamaan toiseen asuntoon tarkoitettua porukkaa, ja piipahdimme Tuomiopuodissa (Toome Pood) ostamassa hirvittävän paha virvoitusjuomaa. Se maistui sokeripurkalle.

Toinen majapaikka, jonka nimi oli Vikerkaare, joka on suomeksi Sateenkaari. Se muistutti yöllä hieman Draculan linnaa. Majatalon isäntä tarjosi aamupalamahdollisuutta ja näytti hieman nyreältä, kun kieltäydyimme. Sehän olisi voinut olla vaikka puuroa. Kyllä olisi tympäissyt saamari, jos olisi ollut kympin edestä vaikka puuroa. Lauri ja Olli-Juhani asuivat Homosaunaksi nimetyssä huoneessa, jossa kylpyhuoneen lattialämmitys oli korventavan kova. Se oli kaiketi se sauna. Tiia-Marian ja Sohvin asunto taas oli nimetty Yksisarvisten maaksi.

Toinen päivä

Aamulla vikerkaarelaiset lähtivät aamupalaseikkailulle. Mitä kauemmas etenimme majatalosta, sitä neuvostoliittomaisemmaksi seutu kävi. Löysimme sieltä kuitenkin kaupan, jossa pystyimme suorittamaan reissun tärkeimmäksi nimetyn mission: vieneripirukkaiden ostamisen. Meille kävi reissun aikana yhä selvemäksi, että vieneripirukkaita eli nakkipiirakoita myytiin Virossa melkein joka kaupassa.

Olimme sopineet tapaavamme muut Tuomiomä-

ellä (Toomemägi), jota kohti lähdimme vaeltamaan aamupalaseikkailun jälkeen. Kun koko porukka oli koolla, kiertelimme Toomemägeä ympäriinsä. Eräiden täytyi saada ottaa kävelevän runoilijan Kristian Jaak Petersonin patsaasta kuva sellaisesta kulmasta, että tämä näyttää pitelevän kädessään kävelysauvan asemesta omaa henkilökohtaista meisseliään. Toomemäeltä poistuttuamme hajaannuimme aivan levälleen. Pieni vähemmistö lähti linnanraunioihin pelaamaan petanqueta kahden ranskalaisen herrasihmisen kanssa. Osa lähti syömään kakkua. Sen voisi oikeastaan laittaa joka väliin. Siellä oli joka kahvilassa tarjolla herkullista kakkua. Antti komiteoineen lähti etsimään piknikpaikkaa. Mikko, Jukka, Jussi, Olli-Juhani ja Lauri lähtivät tutkimaan paikallisia magneettisuuksia hylätylle sotilastukikohdalle, joka ei ollutkaan hylätty. Seutu oli hyvin tarkovskimaista, ja Mikko sai otettua hyvin Stalker-henkisiä selfieitä. Eräässä hylätyssä rakennuksessa oli lattialla rikkinäinen kaasunaamari. Aidan takana joku epäilyttävä tyyppi kuokki maata, joten lähdimme liukkaasti pois.

Piknikillä jotkut söivät kakkua. Olli-Juhani ja Lauri söivät suitsukanapiiraita ja Olli-Juhani maistoi mesikämmenen palleja, ja Jukka laittoi siipaloitavan käsijuuston kiertämään. Keskipäivän aurinko paistoi. Katsastelimme myös alustavasti senpäiväistä illastuspaikkaa, joka oli Pirakovi Platsilla sijaitseva ruutikellari. Kyseessä on maailman korkein publi.

Ihmiset lähtivät kämpille, missä venailtiin ja ookailtiin ja höpsöteltiin. Annika oli uskonut Laurin haltuun silmätippansa, jotka olivat menneet tämän mukana Vikerkaareen, ja tietysti Lauri oli unohtanut ne Homosaunaan. Niinpä hän lähti kävelemään kauas Vikerkaarelle ja käveli kenties jossain kohtaa väärään, joten reissu venähti. Kun hän palasi takaisin,

oli jo korkein aika lähteä syömäpaikalle.

Lukekaa seuraava Olli-Juhanin teksti Rohukelle-ristä.

Miksi me mentiin sinne syömään ees? Kuka sitä oikein kehu? Koko kellari oli tupattu täyteen sukulaisia, ei onneksi meidän, vaan samaan aikaan siellä oli päätetty pitää jotkin sukujuhlat. Lapsia vilisi kinttujen ympärillä, eikä hetkenkään rauhaa saanut. Jumalaton juhaseurue kilisteli sekä piti puheita, ja heidän pöytiinsä kannettiin viinirypäleitä. Vanhempia ei kiinnostanut rauhoitella kuritonta jälkikasvuuan, vaan nämä ravasivat pöytämme ohi alvariinsa. Ainoa lohtu siinä paikassa oli se, että sukujuhlien ytimessä oli joku nuori tyttö, joka näytti minuakin ahdistuneemmalta. Ihan vähän nauroin sille.

Suurin osa seurueesta tilasi keittoleivän ja olivatkin varsin tyytyväisiä saamaansa. Minä tilasin jotain aivan liian kuollutta lihaa ja karseaa sörsseliä. Ei ollut ihmiselle tarkoitettua ruokaa se. Virolainen sinappi tosin pelasti hieman – se käy kivasti varsin miedoista mauista pitäville.

Ruutikellarissa oli karseaa ja siellä piti olla aivan liian pitkään. Suosittelen siis kaikille. Se oli ihmisenhelvetti.

Pieni osa porukasta poistui ruokailupaikasta etukäteen ostamaan juomia illalla järjestettäviä bileitä varten. Tuomiopuoti oli kuitenkin jo kiinni, vaikka aikataulusta ja ovien aukiolosta päätellen olisi voinut kuvitella sen olevan auki. Meidät nakattiin ulos. Niinpä seniltaiset bileet jäivät pitämättä. Kauppa-seurue jäi epämääräiseen, mutta sisältä oikein sympaattiseen vesipiippubaari Habibiin lojumaan. Kaikki paitsi Olli-Juhani ja Lauri polttelivat vesipiippua.

Mikon mukaan Laurin ilmeet olivat niin masentavia, että tämän pitäisi alkaa harrastaa selfieitä.

Kolmas päivä

Se oli lauantai. Silloin herättiin, tapahtui se herääminen. Heräsimme huomaamaan kuinka kansainväliset suuryritykset tappavat maailman dollari dollarilta. Lähdimme siis A le Coqin panimolle. Esittelijä puhui hassusti englantia. Pääsimme kiertueen aikana kokemaan myös täysin autenttisen Titanic-elämyksen. Saatiin kyllä kaikkea mielenkiintoista tietoa oluesta ja muista panimotuotteista. Kuultiin myös loistava, magneettisen hieno laulu, jossa laulettiin ”Olu on kylm ja naiset on kuum”. Siinä mainittiin myös, että naiset tykkäävät isoista banaaneista ja isoista olutpulloista. Sen takia A le Coqilla on isoja pulloja. Vetoavaa kappaletta kuunnellessamme siemailimme A le Coqin tuotteita. Eiköhän siinä ollut Coqista tarpeeksi.

Toisaalla Lauri ja Tiia kävivät venäläisessä kirjakaupassa. Kukaan henkilökunnasta ei tuntunut osaavan kunnolla englantia. Lauria ja Tiiaa kutsuttiin palvelemaan aina uusi henkilökunnan jäsen, jolle he yrittivät selittää, etteivät tarvitse palvelua. Lopulta he livahtivat pois ja lähtivät puistoon penkille istumaan ja syömään jäätelöä. He pääsivät todistamaan erästä reissun surullisimmista näyistä, kun jonkun pikkupojan jäätelöpallo putosi maahan. Eiköhän siinä ollut siitä puistoreissusta.

Sitten kauhealla kiireellä yliopistolle. Tarton yliopisto antiikkiaiheisine kipsiveistoksineen sun muineen näytti vähän erilaiselta kuin Oulun yliopisto. ”Tässä on näitä kuuluisia, mutta ne on vain kipsivaloksia.” Yliopistolla oli hieno vankihuone. Sinne olisi voinut hankkiutua ennen tenttiä, ja sitten ei olisi

voinut tehdä muuta kuin lukea tenttiin.

Seurueen kapitalistisempi osa, siis melkein kaikki, lähti ostoksille. Olli-Juhani ja Lauri kävivät snobikauppakeskuksessa, jossa Laurin porvarivitsit häiritsivät Ollin kulutusjuhlaa. Istuskelimme jonkin aikaa kauppakeskuksen ulkopuolella ja pähkäilimme randomeja juttuja. Lähdimme yhdessä kämpille päin, ja naiset lähtivät omille teilleen. Lauri ja Olli-Juhani seurasivat Anttia magneettiselle Genialistide-klubille, jossa Jussi, Jukka ja Mikko olivat valmiina. Alkoi armoton shakinpelu, jonka Olli-Juhani hävisi. Tästä voidaan syyttää muun muassa pelin aikana tapahtunutta hatunkäyntöä. Sen jälkeen kokoontuimme jälleen puistossa, missä puhuttiin syömisestä. Päätimme jakautua ryhmiin ja käydä syömässä kuka missäkin. Genialistide-ryhmä lähti retrobaariin (retro tarkoittaa ex-neuvostokontekstissa tietysti Neuvostoliittoa) ja sieltä takaisin Genialistidelle. Lauri ei syönyt koko päivänä mitään.

Illalla vietimme vielä ikimuistoisen hetken Pirakovi platsilla. Laurin sukat kiinnittivät vastapäätä istuvan seurueen huomion, ja hänet haettiin pois tutusta ja turvallisesta fennistoporukasta. Tässä välissä tapahtui jotain mystistä, johon liittyi olutta ja punatukkainen naishenkilö. Se siitä.

Tic Tacit olivat namuherkkua.

Illalla oli pilheet, joissa Jussilla oli erästä maailman huonoimmista absinteista. Siellä käytiin myös kattava keskustelu naisen ruumiinosista. Istuttiin

ja lysteiltiin. Siellä oli hassu australialainen, ja Katri luuli osaavansa puhua hyvää englantia. Olli-Juhani-kin kätteli jotakuta, mutta ei muista kuka se oli. Joku random heebo siellä keittiön puolella, kun siellä oli omat bileet. Siellä laulettiin, ja Jussi sammui silmät auki sohvalle. Kaikki luulivat hänen kuolleen, mutta ei hän ollutkaan. Se oli se absintti.

Neljäs päivä

Sunnuntaina pieni osa porukasta matkasi Jaani kirkille pääsiäisjumalanpalvelukseen. Oli outoa lähteä pois, kun kirkon uloskäynnin luona papit puhuivat kaikille lähtijöille viroa emmekä tienneet mitä sanoa. Todennäköisesti he sanoivat jotain tyyliin ”Jeesus on ylösnoussut”. Vastasimme vain ”Aitäh”.

Lauri dumbattiin Olli-Juhanin kauppaporukasta pois snobivitsien vuoksi, ja hän lähti toisen seurueen kanssa alusvaateostoksille. Annika löysi kaupasta aurinkolasit, jotka Olli-Juhani olisi halunnut. Kävimme salaatilla, se oli hyvä paikka. Sinä päivänä ei käyty edes lusmuilemassa puistossa. Ei jaksakaan maistaa kaikkea, syömistä oli.

Sunnuntaina käytiin viimeistä kertaa Genialistidella. Olli-Juhanilla ja Jussilla oli revanssishakkioteltu. Olli-Juhani hävisi taas.

Viimeisenä iltana kävimme Pahad Poisid -ravintolassa, jossa ruokaa sai odottaa. Meitä palvelleeseen tarjoilijan nimi oli Rivo, mikä oli aika coolia. Siellä kiersi

postikortti, johon kirjoitimme viroksi terveiset kotipuolella odottaville suomalaisille. Kortti unohtettiin lähettää.

Syönnin jälkeen menimme Tarton laululavalle laulamaan. Lavan nurkissa nyhjötti satunnaisia nuoria virolaisia, jotka eivät vaikuttaneet kovin kiinnostuneilta sumalaiskuorosta. Lavaa kierteli vartija-auto, jonka kuljettajan arvelimme olevan kiinnostuneempi lauluharrastuksestamme kuin on suotavaa. Osa lähti jo hermostuneesti harppomaan pois päin, mutta onneksi joku tajusi selvittää asiantilaa paikalla olleilta virolaisilta. Paljastui että kyseessä oli pelkkä vartijan rutiinikierrös. Saatoimme siis jatkaa laulamista. Jukka poistui seurastamme, ja lauloimme hänelle läksiäisiksi ”Sinä lähdit pois”.

Yritimme opettaa paikallisille suomalaisia juomalauluja, mutta yleisö ei ollut kovin vahvasti mukana. Antti selitti hyvällä virollaan, että he voisivat laulaa jonkin meille tutun laulun. Se saattoi olla jokin meille

tuttu, ja lauloimme omilla sanoillamme siihen päälle. Lyhyen yhteislaulutuokion jälkeen he lähtivät pois.

Kun olimme lähdössä lavalta pois, näimme koiraa taluttavan miehen. Koira rykäisi jotenkin hassusti, ja me luulimme äänen olleen lähtöisin miehestä.

Viides päivä

Ei siinä, me vähän haettiin. Eväät olivat kivasti tyttöjen jääkaapissa. Siellä odotti viineripirukas, jonka saattoi syödä siellä matkalla sitten. Taksimatalla Olli-Juhani ja Annika yllättivät muut tarjoamalla piiput. Ne olivat merisuolan makuisia. Loput piiput tuotiin Kerhikselle popsittaviksi.

Saavuimme Tallinaan, missä vietimme päivän leppoisasti aikaamme vietellen. Siellä etsittiin Ollille aurinkolaseja, mutta hyvin menestyksettömästi. Kävimme syömässä Vapianossa, ja niihin aikoihin Jussi lähetti Olli-Juhanille tekstiviestin: "Löydettiin magneettisuus. Hyvää ihmisenhelvettä teille." Ne olivat löytäneet jonkin vesipiippubaarin, jossa sai veden tilalle vaikka mitä. Maitoa vaikka. Kuulostaa etovalta.

Kun olimme syöneet, näimme outoa liikennekäyttäytymistä: keltaisen urheiluauton kuljettaja oli pönkännyt autonsa bussin kulkureitille, ja kun bussi tukki hänen tiensä, hän tuli huutamaan bussikusille. Jatkoimme eteenpäin. Naiset löysivät avuttoman venäläisen, joka makasi bussien luona penkillä. He menivät pelastamaan tätä, eivätkä tietenkään ymmärtäneet mitään, kun tämä puhui venäjää. He vain lähtivät venäläisen luota pois. Saivat sentään tämän hereille.

Olli-Juhani totesi, että virolaiset naiset pukeutuivat fiksummin kuin suomalaiset.

Kävimme viinakaupassa. Ostimme sieltä karkkia ja jotain muuta. Eräiden missioksi oli laitettu viinan ostaminen kansallisia fennistisitsejä varten. He kävivät viinakaupassa viime tingassa, ja muut odottelivat terminaalissa hermostuneina. Laivalle ehdittiin kuitenkin nippa nappa.

Laivalla majoituimme suoraan ovien eteen, että pääsisimme äkkiä pois. Meillä oli aivan uskomaton kiire, että pääsisimme äkkiä sporal daijuun. Jotkut kävivät ostamassa tuliais-karkkeja, mutta enimmäkseen laivalla vain istuskeltiin odottaen.

Kun laiva saapui Helsinkiin, ryykäsimme ulos uskomatonta kyytiä. Emme ehtineet raitiovauunuun, johon olisi pitänyt ehtiä – vaan sitä aikaisempaan. Olimme siis etuajassa, ja se oli aivan huisia. Saatoimme kivasti tajuta, että ehtisimme junaan. Kävimme sporal daijuun -keskusteluja, ja paikalliset katsoivat meitä vähän kieroon.

Ehdimme junaan. Tällä kertaa meillä oli makuuhytit. Ei seisomahytit. Ne olisivat ihan pirun ankeita. Olli-Juhani ja Lauri saivat jännittää, että millaiset hyttikaverit he saivat. Sitä ei nimittäin tiedetty ennalta. Olli-Juhanin randomi osoittautui Antiksi. Laurin randomi oli ihan oikea randomi. Alakerrassa oli pähkinäbileet. Antti katosi jossain vaiheessa, ja huolestuimme jo. Hän oli ollut kuitenkin puhumassa pitkää puhelua mysteerihenkilön kanssa. ■

Kuvat: Jukka Mettovaara, Liisa Pekkala, Olli-Juhani Piri, Lauri Siniluoto

ÄNKYRÄ-

FEMINISTILEIRI

ASEKSUAALISUUTTA JA KYSEENALAISIA FANTASIOITA

KATJA VIRPIRANTA

“Miksi esitys privilegioi juuri homoseksuaalisen suhteen, jos lain tulisi olla eettisesti neutraali, kuten Kansalaisaloite myös edellyttää? Aseksuaaliset ja biseksuaaliset suhteet olisivat edelleen juridisesti syrjityssä asemassa.”

Näin kirjoitti Juha Ahvio asiantuntijalausunnossaan eduskunnan lakivaliokunnalle. En tiedä, minkä alan asiantuntija Ahvio oikein on, mutta ei ainakaan seksuaalisten suuntautumisten. Tuossa viimeisessä virkkeessä ei nimittäin ole järjen hiventäkään. Joko kaveri puhuu jostakin aivan muusta kuin antaa ymmärtää tai sitten hänellä ei ole alkeellisintakaan käsitystä siitä, mitä biseksuaalisuus tai aseksuaalisuus käytännössä tarkoittavat.

Biseksuaalisuus on sitä, että on seksuaalisesti mieltynyt molempiin sukupuoliin. (*Molempiin* on tietoinen sanavalinta, sillä käsite nimenomaan pohjautuu ajatteluun binäärisestä sukupuolesta. On olemassa myös termi *panseksuaalisuus*, jota voi käyttää, jos se tuntuu sopivammalta kuvaamaan omaa suuntautumistaan.) Aseksuaalisuus on sitä, ettei ole seksuaalisesti kiinnostunut mistään

sukupuolesta, ei tunne tarvetta seksuaaliseen kanssakäymiseen seurassa tai jopa pitää seksiä ajatuksenakin vastenmielisenä ja kaikenlaista seksuaalisen mielihyvän tavoittelua tarpeettomana.

Biseksuaalien osalta asiat ovat jo puoliksi kunnossa: jos he sattuvat pariutumaan vastakkaista sukupuolta olevan kumppanin kanssa, mikään ei estä heitä menemästä naimisiin. Lakimuutos korjaisi toisenkin puolen. Aseksuaalien tilanne on itse asiassa aivan prikkulleen sama.

Mikään laki ei nykyisellään velvoita harrastamaan seksiä avioliitossa, eikä tuollaista pykälää kaavailla myöskään lakimuutoksessa. Voi toki olla, että nämä arvokonservatiivit urpot eivät ole ihan vielä rantautuneet 2000-luvulle ja eivät sen vuoksi ole saaneet memoja siitä, että viimeisetkin rippeet pakollisesta seksistä avioliitossa karsittiin lainsäädännöstä vuonna 1994. Noin ajattelevat ihmiset ehkä näkevät avioliiton omistus-suhteena. Se selittäisi tavallaan senkin, miksi samaa sukupuolta olevien mahdollisuus avioliittoon nähdään uhkana “perinteiselle” heteroavioliitolle: jos kaksi miestä menee naimisiin, niin kumpikaan

ei oikein voi omistaa kumpaakaan, koska mies ei voi olla alisteinen toiselle miehelle, ja sehän sitten taas saattaa herättää sellaisia vaarallisia ajatuksia kuin että ehkä naisenkaan ei ole.

Tämä aseksuaalisuusaspekti puhutteli minua siitä syystä, että tässä hiljattain paikansin oman seksuaalisen identiteettini aseksuaalisuuden kirjosta. Minä olen ihminen, jolle lokeroituminen on tärkeä itsensä ymmärtämisen työkalu, ja sen vuoksi tällä oivaluksella on ollut erinomaisen positiivinen vaikutus elämänlaatuuni.

Minusta seksi ei ole vastenmielistä. Minulla ei ole koskaan ollut yhtään ainutta negatiivista seksikokemusta. Se ei vain tunnu vaivan arvoiselta, eikä minulla ole minkäänlaista tarvetta seksuaaliseen kanssakäymiseen muiden ihmisten kanssa kuin muutamissa hyvin spesifeissä olosuhteissa. Sen sijaan kyllä minulla on varsin kova tarve seksuaaliseen kanssakäymiseen itseni kanssa. En muuta teekään. (Edellä mainitsemani spesifit olosuhteet voisivat olla esimerkiksi jotakin raiskausfantasiaan liittyvää – jos kiinnostui, ja miksipä ei olisi kiinnostanut.)

Aseksuaalit toki tulevat syrjityiksi, mutta eivät lainsäädännön

taholta. Syrjintä on enemmänkin asenteista johtuvaa ja selittyy pitkälti sillä, että ihmiset eivät ymmärrä ilmiötä tai ole edes koskaan kuulleet siitä. Jos et sanoisi homoseksuaalille, että kyllä sinä sitten vähän vanhempana muutut normaalksi, niin todennäköisesti aaseksuaalikaan ei halua kuulla sitä. Aaseksuaalisuus on ominaisuus, ei vika. On myös jokseenkin loukkaavaa ajatella, että jos aaseksuaali pystyy harrastamaan seksiä ilman, että saa pelkäästä ajatukses-takin paniikkikohtauksen, hän on velvollinen sitä myös tekemään, jos sattuu olemaan parisuhteessa ei-aaseksuaalisen ihmisen kanssa (ja miksei muutenkin, koska elämä ilman pissavärkkien vastakkainhinkaamista seurassa ei ole elämää laisinkaan, tai jotain). Myöskään iltapäivälehtien “parisuhde ilman seksiä on aika paska parisuhde”-julistukset eivät aina-kaan auta, jos aaseksuaalilla on vaikeuksia tuntea itseään normaalksi ihmiseksi. Se voisi auttaa, jos aaseksuaalisuudesta puhuttaisiin vaikkapa koulussa seksuaalivalis-tuksessa. Silloin ei puhuttu, kun minä olin koulussa. Jos olisi, olisin ehkä paikantanut identiteettini aikaisemmin. Nyt tai viimeistään lähitulevaisuudessa tilanne kenties on toisin.

Riittää kuitenkin jo tästä aiheesta. Eteenpäin! *Boobie Squeezing Simulator* on innovatiivisen japanilaisen nuoren miehen suunnittelema peli Oculus Riftille. Tässä huikaisevassa ja älyllisesti haastavassa taidepläjäyksessä pelaajan tehtävänä on puristella vinkuvan ja vastustelevan anime-tytön tissejä. Peliä koskevat uutiset ovat herättäneet närkästystä internetin feministipiireissä. Syys-täkö?

Minusta ei. On totta, että videopeleissä on jo nykyisellään tarpeettoman seksistinen nais-

kuva. Monessa pelissä (nais-) pelaaja joutuu valitsemaan sen välillä, luopuuko koko pelikoke-muksesta vai hyväksyykö hiljaa itseksensä sen, että pelimaailman naiset ovat fyysisiltä mittasuhteiltaan epärealistisia ja uhmaavat fyysistä hyvinvointiaan pukeutumalla muutamaa ketjupans-saririekaleeseen. Jos pelaaja siis edes huomaa koko asiaa: yliseksualisoitu naiskuva on sellainen itsestäänselvyys, että sitä ei välttämättä edes tiedosta, ja kun jotakin ei tiedosta, sitä pitää alkaa pitää oikeana ja jopa ylläpitää omilla valinnoillaan.

Tissienpuristelupelin itse-tarkoitus on simuloida seksuaalista häirintää. Pelin pariin tuskin eksyy vahingossa kukaan, joka ei ole tullut hakemaan nimenomaan sitä, mitä se tarjoaa. Vastemmie-listä naiskuvaa ei tyrkytetä siinä sivussa pakollisena osana kokonaisuutta, vaan se on se kokonaisuus itsessään. Se on rehellistä, ja minun mielestäni se on siksi paljon vähemmän paheksuttavaa tai vahingollista kuin moni muu naisten esineellistämisen ilmene-mismuoto.

Siitä toki voi olla montaa mieltä, kuinka tervettä vapaa-ajan viettoa moisella leikkiminen on, mutta minusta olisi teko-pyhää tuomita, kun kerran itse samanaikaisesti masturboin jollekin sairaalle silpomisfantasialle. Aivan kuten FPS-pelin pelaaja ei todennäköisesti tartu pyssyyn ja lähde lahtaamaan ihmisiä, ei pitäisi olla mitään syytä olettaa, että tissienpuristelusimulaattorin pelaajakaan kourii oikeassa elämässä vastaantulijoiden rintoja lupaa kysymättä tai että hän edes välttämättä suhtautuu naisiin esi-neellistävästi. Kaikkea sitä, mitä ajattelee, ei ole automaattisesti pakko toteuttaa. ■

OISPA KALJAA

JA PURJOO

ANONYMIT Tunnustukset

Tällä palstalla julkaistaan Kerhiksen Anonyymit tunnustukset -lippaaseen jätetyt tekstit.

Kesäloma alko!

Hyvin tämäki vuosi alkaa ko-
kolomantena koulupäivänä
pittää pitää väkisellä silmät
auki jopa ruokapöyässä.

Olen kerran vahingossa varas-
tanut kaupasta kaulakorun,
koska se yksinkertaisesti vain
unohtui minulla käteen.

Olen Lauri ja minu abikaasa
on Tiia. Meie elame Tallinnas
minu vanaemate juures. Meil
ei ole lapsi.

Löysin korpun kirjastosta.

Minulla on daddy kink.

NAGGIA POSGEEN.

En ole kirjoittanut kesällä
yhtään anonyymia tunnus-
tusta. :<

Aiheutin kahvipaisumuksen
Kerhikselle.

Tanssin raputanssia pöydällä.

TOPI 'Black Metal'

Varastin kerran naapurin-
tytöltä hienon marmorikuulan
- enkä palauttanut!

KUSETTAA

Minulla on kova ääni.

En pidä Kerhiksen pöydästä.

Saan palkkaa kissan hoidosta,

vaikken jaksakaan edes leikkiä sen
kanssa.

En aina ymmärrä mistä
puhun, mutta muut luulevat
minun olevan hirveän pätevä.
Tättärää.

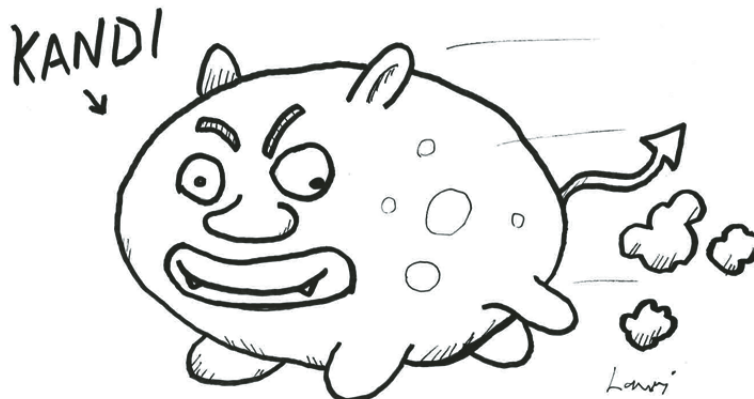
Tunnustan, että Olli-Juhani
on hieman pelottava. >:D

Olen muovailut muovailu-
vahan puuttuessa löytämään
lehmänlantaa. Tapahtuneesta
on jo pitkä aika, puolustuk-
sekseni.

Olen hukannut kumisaappaani.

Minulla ei ole kulmahampaita.

Santeri Vesän seikkailut -strippi ei valmistunut ajoissa Laurin kandidiireiden vuoksi. Pahoittelemme suuresti ja takaamme, että sarjakuva jatkuu seuraavassa numerossa entistä mojavampana. Tarjoamme lohdutukseksi oheisen kuvan kandidiatintutkielman ruumiillistumasta:

JALI MOILASEN KOHUNOVELLI

HEVOSEN PASKAN KATKUINEN ÄMMÄ

JATKUU...

TAPAHTUI EDELLISESSÄ OSASSA:

FEMME FATALE SANKARITTAREMME HARRIET RAAHASI HUONOJA ISKUREPLIIKKEJÄ LAUKOVAN URHILAMP – SIIS MIEHEN KOTIINSA NAUTTIMAAN ELÄMÄNSÄ KÄSITTELYSTÄ. HYH. LISÄKSI TUTUSTUIMME SANKARIMME HEVOSEN PASKANKATKUISEEN MENNEISYYTEEN. VITTUMAISEN VUOHEN TUUPATTUA HÄNTÄ PERSEELLE HARRIET LÖYSI ITSENSÄ KIRJAIMELLISESTI PASKAKASASTA, JA SEKÖS TÄTÄ PIKKU TEINIÄ PISTI SAPETTAMAAN MELKO ANKARASTI. KERRON TÄSTÄ AIHEESTA MATKAN PÄÄSTÄ, SILLÄ MENNEISYYDEN HARRIET EI KOSKAAN PÄÄSSYT SUIHKUUN ERÄÄN IKÄVÄN SATTUMUKSEN TAKIA, JOHON LIITTYVÄT MUUN MUASSA PAMAHTANUT LÄMMINVESIVARA AJA JA TULIKIVENKATKUISIA KOMMENTTEJA HUUTELEVA ISÄ.

5

Harriet avasi silmänsä maanantaiaamuna. Hän tunsu tyynyensä tarttuneen lannanlemahduksen, koska hän ei ollut päässyt illalla suihkuun. Epätoivo iski häneen: hän ei voisi ikinä näyttää naamaansa koulussa näin. Ei ikinä. Hän päätti teeskennellä sairasta. Hän otti kasvoilleen sairaimman ilmeensä ja harjoitelti vähän köhimistä. Nyt vain tarvitsisi hakea vessan kaapista kuumemittari ja tehdä perinteinen pikku huijaus. Hän nousi ylös sängystään, avasi huoneensa oven ja sipsutti yläkerran vessaan.

Vessassa hän tajusi, ettei ollut käynyt koko iltana tarpeillaan ja, niin no, sitten hän kävi niillä. Hän veti vessan ja tuttu veden kohahdus kävi pöntössä. Meni hetki ennen kuin hän tajusi, mitä se tarkoitti: vettä kulki putkissa. Hänet valtasi järkyttävä toimen

puuska, jonka aikana hän ryntäsi hanalle pesemään käsiä aivan onnessaan, mutta väännettyään kahvan ylös hän huomasi, että vettä ei tullutkaan lavuaariin. Silloin hänen aamu-uniset aivonsa tajusivat: pönttö säilöo vettä. Idiootti hän.

Harriet avasi vessankaapin ja etsiskeli kuume-mittaria, mutta ei löytänyt sitä. Hän etsi ja etsi, mutta löysi vain hammasharjoja ja topspuikkoja. Hän puri huultaan välttämättä katsomasta peiliin puntaroidessaan vaihtoehtojaan. Hän ei voinut muuta: näytelmän olisi alettava ilman kuumemittaria.

Hän lähti vessasta ja askelsi portaita liioitellun hitaasti. Astellessaan alakertaan hän viritteli tekoyskäänsä ja paranteli ilmettään valmistautuen aamun ensiesitykseen. Hän tuli portaiden alapäähän ja käveli hitaasti keittiöön muka haparoiden askeliaan. Hän ehti aloittaa käheällä ja rykivällä äänellä ”Äiti, missä

kuu–”, mutta hän tapasi isänsä ja äitinsä hiukan ivalisina keittiönpöydän äärestä. ”Etsiikös neiti Oscarvoittaja tätä?” Jukka kysyi ja heilutteli kuumemittaria kädessään. Harriet nauliutui paikalleen, ja kaikki teeskennelty sairaus katosi hänen kehostaan. Eihän teinityttö voinut aavistaa, että aikuiset saattaisivat vaistota pientä lintsaamista hevosenpaskan katkuisena aamuna. ”Turha yrittää temppuja: sinä menet kouluun. Sulla mitään tautia ole,” totesi Jukka ja hörppäsi mehua. Häntä vitutti suunnattomasti, ettei talossa ollut edes pullovetä kahvia varten.

Harriet viritteli kauhistuneen ilmeen kasvoilleen ja aloitti kiljumisen: ”Isä, äiti! Ette voi pakottaa mua kouluun, en mä voi mennä sinne hiukset paskassa!” Marketta selaili aamun lehteä ja Jukka katsahti Harrietiin viileästi. ”Aamunavetasta sitä ennenkin mentiin kouluun, paskan hajuisina tai ei. Piste”, Jukka sanoi. ”Nii, ja te kaikki vaan döfäsitte sitten vittu lehmänpaskalta niin mitä eroo!” Harriet alkoi saada ääneensä teinimäistä itkuraivaria ja muodikkaita etelän sanoja. ”Jaa, mä ku luulin että sellaset parfyymit ja öö de TOILETET on kovastikin muotia pikku teinien keskuudessa”, Jukka jatkoi painottaen keljuillessaan WC-sanaa. Marketta osasi olla pisteliäs, mutta Jukka oli olympiatason naljailija. Eikä tämäkään ollut vielä mitään: vain vanha juttu, joka viimein osui ja upposi.

Harrietin ei auttanut enää mikään, tuomio oli pantu täytäntöön. ”Et sinä varmastikaan haise koulussa enää miltään, sinä vain teet tästä isomman numeron kuin se onkaan”, Marketta sanoi lohduttavasti. ”Sitä paitsi sinulla on tänään matikan koe. Siitä et voi olla pois pelkän hajuseikan vuoksi.”

Vielä sekin, Harriet huokasi mielessään. Hän ei ollut muistanut koko koetta eikä todellakaan kerrannut siihen yhtään mitään.

Täytyy kyllä sanoa, että vituttaisi minuakin. Vituttaisi kuin pientä oravaa.

Harriet veti piponsa syvälle päähänsä ennen koulun pihaa. Hän oli harjannut hiuksensa kotona ja antanut niiden tuullettua kävellessään kouluun, mutta sulloine ennen koulunpihaa pinneillä ja muilla härpäkkeillä visusti piponsa alle. Hän suihkutti pipoon vielä vahvaa hajustetta – ihan varmuuden varalta. Toivotavasti opettajat eivät sanoisi mitään piposta sisällä: hän ei nimittäin ottaisi sitä pois koko päivänä, mikäli siitä ei kukaan hänelle mainitsisi.

Harriet odotti kunnes koulun kello soitti oppilaat sisälle, ja vasta sitten hän harppoi nopeasti kohti

koulun pääovia. Tungoksessa kukaan ei huomannut häntä, joku korkeintaan saattoi haistaa hänen pistävän hajusteensa. Parempi tosin sekin kuin hevosenpaska, jos minulta kysytään. Harrietkin oli samaa mieltä.

Sisällä Harriet lähti kävelemään kohti yläkertaan vieviä portaita: hänellä oli aamun ensimmäisenä tuntina historiaa. Hän pääsi ylätasanteelle ja kääntyi kohti ummehduksen käytävää, ja silloin se alkoi. Siiri ja Marika olivat aivan hänen edessään toisen luokan naulakolla, ja kaikkien ilmeistä päätellen herttaiset pienet kusipäät – anteeksi heppatyöt – olivat kertoneet eilisen tapahtumat kaikille pienintä yksityiskohtaa myöten. Muutkin tirskahtelivat hänet nähdessään, ja kun Harriet yritti painautua huomamattomaksi kasaksi kävellessään heidän ohitse, jostain joukon keskeltä kuului: ”Kattokaa, tossa on se hevonnepaska!” Muut alkoivat nauraa räkäisesti, kuten yläasteella epäonnistujille kuuluukin. Helvetin herttaisia kakaroita kyllä ovat. Harriet painui vielä enemmän kasaan ja pidätteli raivosta ja surusta silmäkulmiinsa pakkautuvia kyyneleitä.

Hän käveli päättäväisesti huutosakin ohitse ja lähestyi historianluokkaa. Hän katsahti kumarasennostaan hiukan ylöspäin ja huomasi ystävänsä Marian. Maria katsoi häntä säälien: hänkin oli siis kuullut koko tarinan. Harriet ei ollut eilisiltana halunnut kertoa kenellekään vielä sattuneesta. ”Tosi paska juttu”, Maria totesi, tajusi pienen lipsahduksensa ja näytti katuvalta, mutta Harrietia jotenkin nauratti tällainen vahinko. ”Joo”, hän totesi vain lyhyesti ja riisui päällysvaatteensa pois pipoa lukuunottamatta. Maria seisoi vain hiljaa hänen vieressään, kunnes alkoi tekopirteästi kertomaan eilen lukemastaan fanifiktitekstistä. Harriet ei oikein kyennyt keskittymään, koska hänen vatsaansa väänsi ja olo oli alakuloinen. Jotain hän kuuli sieltä täältä Dumbledoresta ja Potterista. Eikä hän oikestaan olisi edes halunnut kuulla sitä tarinaa, jos olisi kuunnellutkin. Hyi.

”Hyyyyyyyi! Mikä täällä haisee, tytöt?!” kuului yhtäkkiä Harrietin vierestä. Hän käänsi kasvonsa kohti kysyjää ja näki heidän luokkansa pissisjengin: Tuija, Terhi ja Camilla. Ja se on sitten c:llä, hymph. Camilla piteli nenästään kiinni ja huitoi muka ilmaa, aivan kuin Harrietista olisi puskenut suurikin savusumu. ”Ei täällä voi hengittää, kun tollanen hevonnepaska seisoo vieressä. Mee paskalaariin minne kuulutkin!” Camilla jatkoi, ja Tuija ja Terhi nauraa kikattivat kuorossa hänen molemmin puolin. Maria astui Harrietin ja Camillan väliin ja katsoi c:llistä pissistä tuimasti silmiin. ”Ja sä voisit mennä konsultoimaan kirurgia ton nenäs kanssa”, Maria sivalsi. Camillan ilmeestä näki,

että tämä kommentti kalahti perille asti: hän ei erityisemmin pitänyt nenästään, jossa oli aivan pienen pieni pyöreä pää eikä terävä kuten kaikilla supertähdillä. Camillan silmät kapenivat hänen sanoessaan: ”Hankkisit säkin uuden kravatin niin ku isoveljes teki”. Koko pienehkö kyläyhteisö tiesi, että Marian isovelji oli hirttäytynyt perheen kellarissa vuosi sitten. Kommentti pisti Mariaa koko hänen kehonsa mitalta, mutta hän ei hievahtanutkaan paikaltaan, vaan yritti murhata Camillan tiiviillä tuijotuksellaan. Marian takana Harriet tulistui: hänen ystävälleen ei muuten puhuta tuohon sävyyn. Juuri kun hän oli käymässä tuohon pieneen paskiaiseen käsiksi, heidän takaansa kuului vanhan hissanmaikan ääni: ”Huommentala lapset.” Harriet jäähmettyi paikalleen nyrkit jo valmiiksi puristettuina. Ei nyt. Opettaja avasi luokan oven ja oppilaat alkoivat hitaasti valua sisään ja omille paikoilleen.

Luokan täytti tuolien ja pulpettien kolina oppilaiden istuutuessa ja ottaessa opiskeluvälineitään esiin. Kirjat ja penaalit tumahtelivat pöydille ja ilmassa sinkoili pitkin poikin keskustelunkatkelmia, jotka yhdessä muodostivat hillittömän puheensorinan. Kaikilla oli sama aihe: Harriet. Muut vilkuilivat häntä oudosti, ja käänsivät katseensa nopeasti pois Harrietin mulkaistessa heitä pahansuovasti. Camilla tuijotti Harrietia merkitsevän ilkeästi, ja Harriet ja Maria molemmat tuijottivat häntä takaisin murhaavasti. Yhtäkkiä Camilla käänsi katseensa opettajaan ja kysyi kuuluvalla ja teeskennellyn kirkkaalla äänellä: ”Hei opettaja, miksi Harrietilla saa olla pipo päässä luokassa?” Harriet kutistui kymmenen senttiä kuullessaan kysymyksen ja väistellään häntä kohti kääntyneen opettajan katsetta. Heidän opettajansa oli melkein kuusikymppinen vanha naakka. Hänellä oli suuret mustat pullonpohjarillit ja kuivista kuivin ääni. Hän oli Marjatta, muumiomummo. ”Harriet, ota pipo heti pois päästä”, Marjatta kiekaisi narisevalla äänellään.

Luokkaan laskeutui odottava hiljaisuus. Kaikki tiesivät, miksi Harrietilla oli pipo syvällä päässä. Kaikki tiesivät, ettei hän missään tapauksessa haluaisi ottaa sitä pois: se oli symbolinen suoja, piilopaikka. Kaikki tiesivät, että Camilla nauroi tällä hetkellä sisäisesti ilkeää ja törkyistä, paskaista naurua. Tuija ja Terhi loivat tyytyväisiä katseita toisiinsa ja Camillaan, mutta keskittyivät sitten tuijottamaan muiden mukana Harrietia.

Tuntui kuluvan iäisyys, vaikka aikaa oli kulunut vasta muutama sekunti. Hiljaisuus huusi Harrietin korvissa. Hän tunsu muiden painostavan katseen, Muumion katseen niistä kaikkein raskaimpana. Se

oli kaikista odottavin, kaikista vaativin. Marjatta ei tiennyt tapahtuneesta, eikä hänen katseessaan siis ollut ollenkaan empatiaa. Hän katsoi Harrietia kuin rikkuria, sääntöjä vastaan kapinoivaa penikkaa. ”Harriet”, hän toisti painokkaasti. Eikä Harrietin autanut muu kuin nostaa kätensä ohimoilleen, tarttua pipoon ja vetää se pois päästä.

Luokkahuoneessa kävi kohahdus tuulen lailla. Osa oppilaista käänsi katseensa myötätunnosta pois, osa tuijotti Harrietin hiuksia ja yritti erottaa niissä jälkiä paskakasan ja hänen päänsä hetkellisestä symbioosista. Camilla, Tuija ja Terhi alkoivat nauraa ilkeästi hiljaa itsekseen, minkä vuoksi Marjatta kääntyi katsomaan heitä hiukan oudoksuen. ”No niin kaikki, ottakaa esiin kirjan sivu 78, jatkamme 1800-luvun sääty-yhteiskunnan käsittelyä”, Marjatta narahti ja alkoi selata omaa kirjaansa. Harriet yritti katsoa häveliäästi pulpettiin, mutta silti hän näki, kuinka Camilla nipisti sormilla nenäänsä ja muodosti huu-lillaan hänen uuden hakkumanimensä: hevompaska.

Muumion tunti oli päättynyt. Oppilaat keräilivät tavaroitaan reppuihinsa ja suuntasivat välitunnille. Camilla ja hänen toverinsa olivat rynnänneet Harrietin ja Marian ohi nopeasti kuiskaten hälinässä tarpeeksi kuuluvalla äänellä ”hevompaska”. Maria katsoi tuimasti heidän peräänsä ja sanoi: ”Vittu mitä paskapäitä.” Harriet ei vastannut mitään, sillä häntä ahdisti vieläkin alkutunnin pipoesitys. Hänen hiuksensa eivät enää mitenkään voisi haista millekään kaiken sen hajusteen jälkeen, mutta silti Camilla oli osunut ilkeään paikkaan.

Harriet käveli ulos luokasta ja otti takkinsa nau-lakosta. ”Mä meen jo”, hän huikkasi Marialle, joka oli jäänyt vielä Millan kanssa puhumaan Potterista ja Dumbli-. Hyi. ”Joo, mä tuun kans kohta”, Maria vastasi takaisin. Harriet laittoi takin päällensä, veti pipon tiukasti päähänsä ja lähti kävelemään käytävää pitkin kohti rappusia. Ylätasanteella hän ei ehtinyt huomata mitään ennen kuin hänen molempiin käsivarsiinsa yhtäkkiä tartuttiin ja hänet työnnettiin rynnistämällä kohti ovi auki odottavaa vessaa. ”Hyi vittu mikä löyhkä, jos et vittu ite osaa peseytyä niin me opetetaan!” Harriet tunnisti Camillan äänen, ja samassa hänen piponsa nykäistiin pois. Kaikki tapahtui niin nopeasti, ettei hän ehtinyt oikein tajuta mitään. Oven kohdalla hän lopulta sai hermokäskyjä raajoihin asti perille ja hän alkoi rimpuilla kiivaasti yrittäen saada jalkoja ovenkarmien käytävän puolelle. Luja isku kylkiluiden alle tuli Harrietille kuitenkin täysin yllä-

tyksenä, ja kolmistaan Camilla, Tuija ja Terhi saivat hänet runnottua vessaan. Yläaulaan jäi maleksimaan välitunnille matkalla olevia oppilaita seuraamaan näytelmää.

Vessassa Harriet tempoi kolmikkoa vastaan. Tuija väänsi hänen toisen käsivartensa selän taakse ja kohotti sitä kohti Harrietin niskaa. Harrietin polvet notkahtivat kivusta. Raivo kasvoi hänen sisällään, mutta yrittäessään tempaista itseään irti Tuija kiristi käsivarren kulmaa entisestään, ja Camilla tarttui hänen niskaansa puristaen kivuliaasti. Tuska viilsi Harrietin päätä. Harriet alkoi huutaa mielettömänä. "Vitun haisuli!" Camilla huusi ja painoi Harrietin pään koko kroppansa massalla vessanpönttöön, ja Terhi vetäisi kahvasta.

Harrietin pään painuessa pönttöön hän huusi raivokkaasti. Kaakeliallas kaiutti hänen ääntään, ja hän kuuli korvissaan huumaavan ja kumisevan huutonsa. Yhtäkkiä vettä alkoi tulla joka puolelta ja hän veti hädissään henkeä. Vesi tulvahti hänen henkitorveensa ja hän yski paniikissa. Camilla työnsi hänen päätänsä yhä syvemmälle pönttöön ja nauroi ilkeästi.

Tuon kolmikoksin tempu oli räikeä. Tuon pienen kylän koulussa ei ollut koskaan nähty mitään vastaavaa; korkeintaan joku joskus heittelivät toisia lumipalloilla tai nimitteli homoksi tai huoraksi. Camilla ei oikein itsekään tiennyt, miksi hän päätti työntää Harrietin pään vessanpönttöön. Välittömät seuraamukset olivat tietysti ankarat: kuraattorin kanssa keskusteltiin sekä yksin että vanhempien kanssa, jälki-istuntoa napsahti heti kaksi tuntia ja kotona häneltä kiellettiin tietokoneen käyttäminen kuukaudeksi ja puhelinkin otettiin pois kahdeksi viikoksi. Tuollanen penikka olis kyllä joutanut upottaa kairoon, mutta se ei ole minun päätettävissäni. Synnytyksenjälkeinen abortti olisi ollut hyvä tuomio.

Vaikka tempusta koitui Camillalle kovat seuraamukset, Harrietin kärsimykset olivat kovemmat. Hänestä tuli maalitaulu, koulukiusattu. Häntä tuupittiin käytävillä ja nimitteltiin jatkuvasti hevonnaskaksi. Talven tullen häntä nakeltiin lumipalloilla, ja netissä nuorison suosimilla sivustoilla hänelle tehtiin pilasivuja, julkaistiin ikäviä kuvia ja kirjoiteltiin halventavia tekstejä. Harrietin vanhemmat tekivät jokaisesta sivusta, kirjoituksesta ja kuvasta ilmoituksen paikalliselle poliisille, mutta nettikiusaamisen tutkinta ja teoista rankaiseminen ovat pitkiä prosesseja. Useimmat palveluntarjoajat poistivat kirjoitukset heti, mutta varsinkin ulkomaisilta sivustoilta kirjoitusten ja kuvien pois saaminen oli hankalaa, joskus mahdollisintakin.

Harrietista tuli siis koulussa Hevonnaska-Harriet.

Uutta lempinimeään hän sai kuunnella käytävillä ja välitunneilla jatkuvasti. Hänen ohitseen käveltiin nenää sormilla kiinni pitäen, ja joskus joku saattoi kiinnittää hänen reppuunsa wunderbaumin. Tämä kaikki teki Harrietin hyvin surulliseksi. Tämä kaikki sai Harrietin hyvin kiukkuseksi ja masentuneeksi. Tämä kaikki sai kuitenkin Harrietin myös hyvin ärtyneeksi. Tämä kaikki sai Harrietin aivan vitun vihaiseksi. Ja koska Harrietista oli Tytin tuuppaisun jälkeen tullut harvinaisen paskamainen ämmä, hän päätti näyttää koko koululle. Ja hän tiesi tasan tarkkaan, kuka saisi kärsiä tästä.

6

Pentti käänsi kylkeään sadatta kertaa yrittäen nukkua, mutta taas jokalauantainen kuunnelma toistui. Seinän takaa kantautui jälleen välillä naisen voihkintaa ja miehen parkaisuja. Välillä kuului suoranaista pauketta. Pentti nousi istumaan tuskastuneena. Hän ei haluaisi mennä sanomaan naapurille, että he naivat liian kovaäänisesti, mutta hän ei myöskään kyennyt nukkumaan tässä metelissä. Viime lauantaina kuunnelman alkaessa hän oli napannut pari tukevaa konjakkisnapsia ja nukahtanut sitten, mutta tätä peliä ei voisi jatkua enää kauaa: naapuri oli asunut asunnossa pari kuukautta, ja lähes jokaisena viikonloppuna hänen naimisensa oli pitänyt Pentin hereillä. Tarkennuksena: häntä piti hereillä se, että naapuri nai, eikä se, että hän nai naapurin. Pentti ei nimittäin ollut saanut pesää viimeiseen kahteen vuoteen hänen ex-vaimonsa löydettyä uuden miehen ruotsinlailta. Täytyy sanoa, että tunnen suurta empatiaa Penttiä kohtaan.

Pentti kiepautti jalkansa vuoteen laidalle ja sujautti jalkaterät tohveleihinsa. Hän lähti kohti keittiötä aikeinaan käydä viinavarastolla. Päästyään viinakaapilleen ja sytytettyään keittiön valot hän nappasi sieltä yömyssykonjakkipullon ja kaatoi tuhdin juoman lasiin. Hän istuutui pöydän ääreen ja katseli ulos pimeään siemailten konjakkiaan. Hän oli keski-ikäinen linja-autonkuljettaja, jonka hiusraja oli vetäytynyt jo reilusti taaksepäin ja tukka oli muualtakin jo selkeästi harventunut. Päällään tänä öisenä konjakkihetkenä hänellä oli virttynyt musta T-paita ja Viivi ja Wagner -bokserit ynnä Reino-tohvelit.

Juotuaan konjakkinsa loppuun Pentti nousi ylös ja vei lasinsa tiskipöydälle. Hän lompsi takaisin makuuhuoneeseensa ja paneutui jälleen maate riisuttuaan ensin tohvelit jaloistaan. Konjakkia kierteleminen hänen vatsassaan, ja yöllinen rauhoittava snapsi alkoi pyö-

rähdellä hänen päässään. Penttiä ramaisi makoisasti, joten hän haukotteli makeasti ja käänsi kylkeään.

Pentti oli juuri saamaisillaan unen päästä kiinni, kun se kaikki alkoi taas – villimpänä kuin koskaan. Hän kuuli seinän takaa selkeästi, kuinka sänky hakasi seinää vasten ja joku – tai jotkut – huusivat. Hän nousi istualleen ja painoi korvansa seinää vasten: lähtikö tuollainen ääni oikeasti naimisesta? Hän erotti etäisesti jonkinlaisia läiskinnän ääniä ja kovaa huudetun iskulauseen ”Laukkaa saatanan luuska!”. Pentti veti korvansa äkkiä irti seinästä säikähtäneenä. Hän istui hetken aikaa typertyneenä miettien, mitä tekisi: menisikö ilmoittamaan naapurille liian kovaäänisestä ilakoinnista vai yrittäisikö vain olla taas välittämättä. Entä jos soittaisi suoraan poliisille?

Pentin tilanne ei kyllä ole ollenkaan helppo. Ajatelkaas nyt: kaksi vuotta pesättä ollut mies herää joka viikonloppu nainnin paukkeeseen. Siinähan vituttaa jo kaksikin asiaa. Ensimmäiseksi Penttiä varmasti ketuttaa tulla herätetyksi keskellä yötä. Toisekseen Pentillä luultavasti käy kateeksi naapurin vilkas seksielämä – kelpaisi Pentillekin jonkinlainen toiminta makuuhuoneessa. Toisaalta metelin syy oli myös sen verran yksityisluontoinen, ettei siitä mielellään menisi mainitsemaan naapurille. Asia olisi toinen, jos he vaikka kuuntelisivat musiikkia liian kovaan ääneen tai harrastaisivat squashia olohuoneessaan keskellä yötä, mutta ei kukaan halua ehdoin tahdoin mennä keskeyttämään ilmeisen railakasta sukupuolilyhdyntää.

Seinän takaa kuului miehen kovaääninen parkaisu. Silloin Pentti päätti pelastaa oman yönsä lisäksi tuon raukan miesparan: tuskin kukaan enää nautti tuollaisen äänen päästäessään. Pentti sujautti tohvelit jalkoihinsa ja nappasi tuolinselkämkykseltä kylpytakin. Hän sytytteli valoja matkallaan eteiseen ja nappasi avainkaapista avaimet ennen uloslähtöään. Hän meni pihalle ja suuntasi kulkunsa päättäväisesti kohti Harrietin päätyasuntoa. Hän pysähtyi ovelle, veti vielä kerran syvää henkeä ja painoi sitten päättäväisesti ovikelloa. Hän kuuli sisältä äänekkään pimpahduksen.

Kului hetki. Pentti odotteli ulkona ja katseli taloyhtiön pimeää pihaa. Yhtäkkiä häntä alkoi kaduttaa hänen valitusaikeensa ja oli lähtemäisillään takaisin kotiinsa, kun hän näki, että sisällä syttyi valo eteiseen. Pian hän kuuli ovea kohti tulevat askeleet ja suoristi selkensä valmiina sanomaan asiat sellaisena kuin ne ovat. Ja se naiminen saisi nyt loppua, tai ainakin hiljentyä. Ovi aukeni. Pentti avasi suunsa alkaakseen puhumaan, mutta hänen kurkustaan ehti päästä vain pihaus ennen kuin hän vaiken ja jäi tuijottamaan

ovella seisovaa näkyä suu montulla.

Oviaukossa seisoi Harriet ilkosen alasti. Hän tuijotti Penttiä jokseenkin huvittuneena. Hänen terhatat tissinsä oikein kaappasivat Pentin katseen, ja Pentti jäi tuijottamaan hänen näpöttäviä nännejään. ”Olikos jotain asiaakin?” Harriet kysäisi äänessään huvittunut soitin. Hänellä oli päässään valkoinen stetsoni. Pentti riuhtaisi katseensa ylös tisseistä ja katsoi nyt Harrietia tarkemmin. Hän ei ollut huomannut ollenkaan, että hänellä oli vasemmassa kädessään musta nahkaraippa ja oikeassa – Pentti ei oikein tiennyt mikä se oli, mutta se vaikutti jonkinlaiselta tapilta. Sen pinnalla oli jotain mönjää. Muistutti vähän – Hyi. Pentti nielaisi ja yritti katsoa Harrietia välittämättä juuri näkemästään anuksen repijästä. ”Tuota noin niin tuota niin jos tuota kröhöm anteeksi. Neiti ja hänen seuralaisensa ovat aika kovaäänisiä niin jos vähän tuota pienempää ääntä voisivat pitää. Niin siis tietty en mitenkään halua puuttua toisten yksityisasioihin nähkääs niin, mutta tuota noin jos vähän hiljempaa voisi olla kuitenkin. Juu niin, että niin.” Pentti ei kyennyt ilmaisemaan asiaansa kovin jämäkästi, mikä nyt ei sinänsä ole ihme, jos 23-vuotias namupala seisoo oviaukossa tissit paljaana kädessään raippa ja anustappi. Onpahan nimittäin näky. Pentti tuskin unohtaa tätä aivan heti.

”Me vaan tuossa Jolly Jumperin kanssa ylitettiin vähän preeriaa, mutta jos pappaa ei kerta nukuta niin hyppää sekaan vaan. Näitä kyllä riittää sinullekin asti,” Harriet totesi naurahtaen ja heilutti tappia. Kaiken kukkuraksi hän iski Pentille silmää. ”Voitais leikkiä vaikka Daltoneita.” Pentti lehahti aivan punaiseksi. Hän sopersi jotain hiljaisuudesta ja kiireestä kääntyen nopeasti kannoillaan. Hän kiiruhti takaisin turvalliseen kolmioonsa eikä hän enää koskaan valittanut liiasta metelistä Harrietin makuuhuoneessa.

Pentin pesättömyys on kyllä siis hänen oma vikansa. Ei voi olla kovin puutteessa, jos on vara kieltäytyä seksistä Harrietin kaltaisen naisen kanssa lauantaiyönä. Se olisi varmasti ollut ikimuistoinen seksiakti Pentille: sen rundin hän olisi varmasti tuntenut perseessään asti.

Jätetään Pentti kuitenkin kuuntelemaan kahta kauheampaa nainnin rytkettä ja matkataan takaisin Harrietin kouluvuosiin.

7

Eletään helmikuuta. Kaikkialla on perkeleesti lunta. Aurinko paistaa kirkkaasti taivaalta ja pakkaneen paukkuu. Yläastealaiset ovat viettämässä välituntia: he hytisevät pienissä ringeissä puhuen kaikenlai-

sesta nolosta, kuten mopoista ja meikeistä, viikonlopun nuorisokekkereistä ja galtsujutuista. Erillään muista seisoo yksinäinen hahmo. Hän kaivaa taskustaan paperiin käärityn suklaakonvehdin ja laittaa sen suuhunsa. Hahmo on Harriet.

Harriet imeskeli suklaakonvehtiaan nauttien. Hän ei tehnyt oikeastaan mitään erityistä, kunhan seisoi pihalla. Ja söi suklaata. Mikään ei häirinyt häntä – kunnes hän kuuli takaansa tutun kiekaisevan äänen. ”Hei hevonpaska, eksä tiijä et koulussa ei saa syödä karkkii?” Se oli Camilla. Harriet kääntyi kohti ääntä ja näki, kuinka Camilla ja hänen hännystelijänsä Tuija ja Terhi lähestyivät häntä mukanaan pari uutta idiootia: Minna ja Kirsi. Hän seisoi kädet uhmakkaasti taskuissaan ja tuijotti heitä vittuuntuneena. Tyttöjoukko piiritti hänet. Camilla tönäisi häntä hiukkasen. ”Ois parempi antaa meilleki, jos et halua vaikeuksia”, hän sanoi kovistellen

Harriet tuijotti Camillaa silmiin katseessaan uhmaa. Sitten hänen silmistään katosi palava hehku, ja hän ikään kuin alistui. Hän rapisteli taskuaan ja ojensi Camillalle kourallisen konvehteja. ”Niin sitä pitää, hevonpaska. Tiijät kuka käskee”, Camilla sanoi ja otti konvehdit käteensä. Harriet otti itsekin taskustaan konvehdin, otti hampaillaan käärepaperin toisesta reunasta kiinni ja veti konvehdin molemmin puolin olevat paperikerrokset auki. Sitten hän haukkasi konvehdin suuhunsa ja veti paperin ulos. Nuo viisi pikku paskiaista seurasivat vaistomaisesti Harrietin esimerkkiä. He lankesivat tietämättään Harrietin huolella suunnittelemaan ansaan.

Sillä nuo viisi eivät tieneet, että Harriet oli eilen iltana kerännyt pihatiensä varrelta koiranpaskaa. Nuo viisi eivät tieneet Harrietin puristelleen yökötyksestä huolimatta päättäväisesti ulosteista sopivan konvehtimaisia paloja. Nuo viisi eivät tieneet Harrietin käärineen ne huolellisesti konvehtipapereihin ja piilottaneen ne erilliseen muovipussiin taskuunsa. Eivätkä nuo viisi tieneet Harrietin puristavan toisessa kädessään muovipussillista koiranpaskaa. Nuo viisi eivät voineet mitenkään aavistaa tätä tarkoin suunniteltua, paskan makuista kosta. Kuitenkin, rakkaat lukijat, voitte olla varmoja, että aivan näillä näppäimillä heillä olisi asiasta aivan omakohtainen purutuntuma.

Yksi toisensa perään he noudattivat Camillaa seuraten Harrietin tarkoin ja huolellisesti näyttämää esimerkkiä, ja haukkasivat kiltisti omat herkkupalansa. Ensimmäisen puraisun jälkeen Camilla yökkäsi ja yritti sylkeä omaansa pois. ”Mitä vittua tää on?!?” Camilla ehti nostaa hiukan päätään yökkäyksestään

vain nähdäkseen Harrietin hurjistuneet kasvot. ”Se on koiranpaskaa, saatanan horoperse!” Harriet huusi. Samassa hän otti taskustaan toisessa kädessään puristamansa paskapussin, ryntäsi raivoisasti huutaen kohti Camillaa ja kamppasi hänet maahan. ”SYÖ PASKAA HUORA!” hän huusi koko keuhkojensa tilavuudelta ja länttäsi paskapussin Camillan iljettävään turpavärkkiin. Camilla yritti pyristellä vastaan, mutta Harriet hieroi raivoisasti paskaa hänen naamaansa, tunki sitä hänen suuhunsa, hieroi sitä hänen sieraimiinsa. Hän runttasi polvellaan Camillaa pallean ja samalla nykäisi hänen pinkin pissispiponsa pois päästä. Hän hieroi antaumuksella piskin jätöstä Camillan hiuksiin.

Camillan kaverit eivät kyenneet tekemään mitään. Kuultuaan konvehdin todellisen alkuperän he kaikki alkoivat oksentaa. Nytkin he vain tyhjensivät vatsansa sisältöä lumiselle koulunpihalle Camillan yrittäessä huutaa apua – turhaan. Harriet hieroi paskaa hänen suuhunsa niin suurella voimalla, että huutoyritykset olivat vain kakovaa muminaa.

Hiukan sivummalla Maria hymyili vahingoniloisesti ja napsautti puhelimensa nappia. Sinä hetkenä YouTube sai uuden ratkiriemukkaan videon kokoelmiinsa.

ILTA-SANOMAT: KOULUKIUSATTU SYÖTTI KIU-SAAJILLEEN ULOSTETTA

Tumangan yläasteen oppilas Harriet Järvinen päätti tehdä kiusaamisesta lopun hiukan tavallista rajummin keinoin. Hän syötti kiusaajilleen kadulta keräämäänsä koiranulostetta ja julkaisi kaverinsa kuvaaman videon internetin videopalvelu YouTubessa.

”Tässä on taustalla pitkään jatkunut kiusaaminen”, vahvistaa Tumangan yläkoulun rehtori Seppo Maaninka. ”Tönimistä, nimittelyä, kaikkea, mitä koulussa ylipäänsä voi tehdä. Räikein yksittäinen kiusaamistapahtuma lienee ollut kiusatun pään työntäminen vessanpönttöön. Kyseistä oppilasta on myös kiusattu internetissä lukuisilla eri sivustoilla.”

Kiusaajien vanhemmat ovat tehneet asiasta tutkintapyyntöä paikalliselle poliisille. ”Mitään varmaahan tästä asiasta en voi vielä sanoa, mutta kun otetaan huomioon toista puolta vastaan tehdyt lukuisat ilmoitukset, luulen, että asiassa pyritään etenemään kohti yhteistä sovintoa ilman muita seuraamuksia. Lisäksi molemmat henkilöt ovat alle 15-vuotiaita, joten he eivät vielä kuulu rikoslain piiriin”, kommentoi Tumangan poliisilaitoksen johtaja Kimmo Tiirikka.

Tapaus on herättänyt suurta huomiota koulussa. "Onhan tuo aika raju tapa kosta kiusaaminen, mutta ainakin se loppu kerralla", kertoo kahdeksaluokkainen Joni Kujala. "Musta on ihan oikein tuo Harrietin teko: itse he sitä kerjäsivät", sanoo Harrietin luokkainen Milla Kuusisto.

Netissä julkaistusta videosta tuli äkkiä varsinainen ilmiö. Poliisi on tehnyt YouTube-palvelulle vaatimuksen poistaa video, mutta video on kopioitu lukuisille eri sivustoille, ja siitä on olemassa jo niin sanottuja YouTube-remiksejä.

Alkuperäinen video oli otsikoitu halventavalla tekstillä "Syö

paskaa huora!". Videolla näkyy, kuinka kiusaajat alkavat oksentelemaan piirissä ja kuinka kiusattu hieroo ulostetta erään kiusaajan kasvoihin huutaen ilmeisesti videon otsikon mukaisesti "Syö paskaa huora!".

Harriet käveli pihalla Marian kanssa. Milla ja Kaisa liittyivät porukkaan, ja he seisoskelivat loppu välitunnin puhuen niitä näitä. Kellon soidessa he suuntasivat kulkunsa sisälle. He nousivat portaat nopeasti ylös ja kiirehtivät historian luokan eteen. Riisuesaan takkejaan he kuulivat, kuinka käytävällä alkoi kuulua hillitöntä hakuntaa ja ulvontaa. Harriet kääntyi katsomaan tulijoita: Camilla ja kumppanit yrittivät kävellä mahdollisimman huomaamattomina kaikkien ihmisten ohi. Jostain haukunnan keskeltä kuului, kuinka joku oli laittanut kännykästään päälle *Syö paskaa huora!* -remiksin, ja nyt ulvontaa säesti Harrietin raivoisa huuto. Camilla oli aivan lyödyn näköinen, ja sekös Harrietia hymyilytti. Heidän tultua luokan eteen naulakoille Harriet alkoi yhtäkkiä nuuhkia kovaäänisesti ja päästi sitten itsekin pari haukhdusta. Camilla kääntyi katsomaan häntä ja sanoi ääneensä pisteliäisyyttä tavoitellen: "Sä saatanan hevosenpaskan katkuinen ämmä. Toivottavasti pirut panee sua helvetissa jokaikiseen reikään!" Harriet naurahti pilkallisesti. "Nii varmaan vitun hurtan torttu. Ootahan ku sä joskus saat munaa niin se mies paukauttaa sua heti ekkana kunnolla perseeseen ku kuulee, kuinka paljon sä tykkäät kakkaleikeistä!" Muut nauroivat Harrietin ilkeilylle.

Luonnollisesti Harriet joutui tempustaan vastuuseen. Taas olivat vuorossa kuraattorikeskustelut ja jälki-istunnot sekä lukuisat selittelyt. Tosin kukaan ei oikeasti kaivannut selittelyjä: jokainen koulun opettaja ja henkilökunnan jäsen tiesi tapauksen ja oli salaa tyytyväinen Harrietin oman käden oikeuteen.

Jälki-istunnon valvoja taputti häntä vain olkapäälle ja päästi hänet kotiin viiden minuutin jälkeen. Kotona häntä eivät suinkaan odottaneet kotiaresti ja netti-kielto, vaan Marketta leipoi oikein makoisan suklaakakun, jota koko perhe söi huulillaan ivallinen hymy ja nauru.

Siitä lähtien Harriet oli varsinainen paskiainen kaikille häntä vastaan asetuville. Hän oppi saamaan tahtonsa läpi manipuloimalla, vittuilemalla ja valehtelemalla. Camilla ja kumppanit puhuivat kovasti hevosenpaskan katkuisesta ämmästä, eli HPKÄ:stä, mutta se ei paljon auttanut. Huomattuaan saavansa tahtonsa helposti läpi Harriet alkoi pyörittää myös miehiä menen tullen – välillä vain silkasta vittumaisuudesta. Myöhemmin hänestä tulikin sitten varsinainen nymfomaani, jonka maine kiiri hänen edellään.

Harvinaisen paska ämmä siis, jos saan sanoa.

8

Harriet heräsi sunnuntaiamuna vuoteestaan ja katsahti vierelleen. Patja hänen vieressään oli tyhjä. Ruuna-Romeo oli siis tiessään. Harriet kääntyi selälleen ja venytteli käsiään oikein levästi ja makeasti. Aurinko paistoi ikkunasta ja keittiöstä kantautui miehen iloinen laulu – MITÄ? Harriet pomppasi ylös ja jäi kuuntelemaan. Keittiöstä tosiaan kuului laulua.

Harriet raapi kummastuneena päätään. Yleensä hänen tyrmäämänsä kundit joko makasivat vielä aivan kuolleina sängyssä hänen herätessään, jolloin hänen oli helppo heivata heidät nopeasti pihalle. Jos taas miehet olivat heränneet ennen häntä, he olivat jo tiessään. Mikä kumma oli siis tämä tapaus, joka lauleli hänen keittiössään?

Harriet nappasi paidan päälleen, vetäisi kaapistaan jotkin housut nopeasti jalkaan ja käveli keittiöön. Roope seisoi hellan edessä paistaen munakasta. "Good morning sun shine", hän toivotti, "pannussa on kahvia." Harriet katsoi näkyä aivan typeryneenä. Miten puoli vuorokautta sitten tyrmätty ja vastikään hyväksikäytetty mies saattoi olla paistamassa munakasta hänen keittiössään?

"Veikö kissa kielen?" Roope kysyi, kattoi pöydälle kaksi lautasta ja laittoi molemmille munakkaanpuolikkaat. Harriet selvitti kurkkuaan. "Tuota ihan noin suoraan sanoen, sun pitäis olla joko tuolla selvittämissä vielä päätäs viime yön jälkeen, tai sitten sun pitäis olla jo tosi kaukana pakenemassa." Roope katsoi Harrietia ja kallisti päätään huulillaan hymyn kare: "Niin tarkotat siis, että mun pitäis olla vielä tillin tallin sun tippojen jälkeen, vai?"

Sanat iskivät Harrietiin kuin leka. Miten vitussa toi tietää tipoista? Roope luki tyrmistyneen kysymyksen Harrietin kasvoilta ja vastasi siihen: "Mä näin vessasta tullessani, kuinka sä tiputit jotain mun juomaan." Harriet näytti yhä vain hämmentyneemältä. "Istu nyt syömään kuitenkin", Roope sanoi käyden itse pöytään. Harriet ei osannut juuri silloin muuta kuin totella, ja niinpä hän istuutui Roopea vastapäätä. Roope aloitteli jo munakastaan Harrietin töksäyttäessä: "Sä siis esitit tyrmättyä?" Roope nielaisi ja sanoi: "Jep, niin voisi sanoa." Harrietia puis-tatti. "Ja sä vapaaehtoisesti annoit mun käyttää sua, sun munaa ja persettä hyväkseni?" Harriet paukautti päin Roopen naamaa. Roope pureskeli munakkaan-palasen loppuun ja sanoi sitten: "Se olikin iltani paras päätös: en ole koskaan saanut niin totaalista seksiä."

Roope tuntui nakkelevan jatkuvasti Harrietia vasten kasvoja lyöviä kommentteja. Harriet ei käsittänyt: hän määrää tahdin, ei kukaan vitun ruuna-Roope. "Sä siis kerrot mulle feikannees tyrmä-ystippojen vaikutuksen ja nauttinees viimeisestä. Silloinhan sä –" "Olisin käyttänyt sinua hyväkseni eikä toisin päin", Roope lopetti lauseen ja antoi tus-kaisen tiedon laskeutua Harrietin aivoihin. Harrietia ei oltu koskaan narutettu. "Syö munakkaas ennen ku se jäähtyy."

Harriet paini itsensä kanssa. Hän oli muka tyr-männyt itselleen seksilelun yöksi, mutta nyt hän itse olikin joutunut tavallaan hyväksikäytetyksi. Ja se saatanan röyhkimys vielä istuu hänen keit-tiössään syömässä hänen kananmunistaan tehtyä munakasta. Harrietia sapetti narutetuksi tuleminen. Harrietia sapetti moinen röyhkeys. Harrietia ei oltu pantu halvalla kymmeneen vuoteen. Ja silti Harriet tunsu vatsanpohjassaan oudon tunteen. Häntä sapetti tulla narutetuksi ja hän ei voinut uskoa näkevänsä tuollaista röyhkeyttä harjoittavan miehen omassa

keittiössään, mutta samalla hän tunsu jotain muuta. Sairaalla ja ällistytävällä tavalla hän nautti tästä. Häntä oli kusetettu, mutta samalla hänelle oli katettu aamupala. Häntä oli periaatteessa käytetty hyväksi, vaikka hänen piti olla hyväksikäyttämä.

Hän oli kohdannut vertaisensa.

Harriet tarttui haarukkaan ja söi palan muna-kasta. Se saatanan paska osaa vielä paistaa vitun hyvän munakkaankin.

"Mutta oot sä kyllä saatanan surkea iskemään naisia. Jätkä oli yks vitun klisee!" Harriet herjasi. Roope naurahti. "Totta, se ei ole koskaan ollut par-haita puoliani, mutta arvaa mitä?" Harriet katsahti miestä kysyvästi. "Se tekee susta vaan aivan vitun helpon", Roope sanoi painottaen viimeistä sanaa ja jäi katsomaan ivallisesti hymyillen Harrietin kas-voille leviävää ärtymyksen ja naurun symbioosia.

EPILOGI

Niin Harriet löysi itselleen miehen loppujen loppuksi aivan ilman treffi-ilmoituksen apua. He menivät nai-misiin ja saivat kaksi lasta: Pirkon ja Veikon. Pirkko ja Veikko kasvoivat Herran kurin ja nuhteen sijaan saatanallisessa sarkasmissa ja oman arvon tunnon kohotuksessa. Kukaan ei hyppinyt näiden lasten sil-mille koskaan eikä missään. Kukaan ei uskaltanut hyppiä edes heidän varpailleen, olivat he sen verran kouliintuneita ottamaan oman paikkansa yhteisössä.

Loppu hyvin kaikki hyvin? Ei sentään, tässä hep-pakirjassa ei ole onnellista loppua. Tytti nimittäin pukkasii Paukapään jalan paskaksi pari kuukautta Harrietin onnettomuuden jälkeen, ja siksi Pauka-pää pistettiin meetwurstiksi. Pari vuotta Paukapään makkarakasitulon jälkeen Tytti sai vatsaansa syövän ja kuoli eräänä yönä erittäin tuskalliseen sisäiseen verenvuotoon. Niin että repikääs siitä, heppatyöt. ■

OJ ottaa kantaa

Piri^{eli} pärisee

Tällä palstalla Olli-Juhani Piri kommentoi ajankohtaisia asioita*. Olli-Juhanin ajatukset on pukenut sanoiksi Katja Virpiranta.

KOKOOMUS

No... Muotoillaanpa asia näin, että kun puhutaan Kokoomuksesta, niin puhutaan politiikasta. Koska minä en ole mielipideihminen, en voi mitenkään kommentoida asiaa. Ja kun nyt julkisella foorumilla puhutaan, niin haluan oikoa hieman käsityksiä: tämä boldattuna, minä en ole kokoomuslainen. Lepään kassini.

PISTAASIPÄHKINÄKEKSIT

Omnom. Se on jumalan mannaa lapsille. Vaikka viimeksi oli kuulemma välikäsi tehnyt keksit, ja siksi ne ei maistuneet Katjalle. Se oli siinä se miinus. Purjokeksit! Se voisi muuten olla ihan toimiva idea.

KIINA

Opiskelen. Ei kai siinä. Siellä on ollut aika lystiä vaikka toonit on ihan... Tänäänkin meillä oli semmoinen tehtävä, että opettaja lausui meille jotakin, ja meillä luki ne paperilla, ja niihin piti osata merkitä toonit. Eihän niistä mennyt yksikään oikein! Sitten siinä oltiin että joo, niiden lipevien taloustieteilijöiden kanssa siellä.

DOSTOJEVSKI

Tämän on kyllä Lauri tuonne pakottanut, Dostojevskin... Joka tuutista... Tätä ei pitäisi edes kunnioittaa vastauksella, koska Lauri on tämän sinne tunkenut minua kyrssiinnyttääkseen... Ei, ei...

KOIRANPENISDILDO

Tämä on Katjan käsialaa. Ei ole kokemusta, en voi ainakaan omasta kokemuksesta puhua. Ohjaisin, jos semmoista tarvitsee, niin kyselemään jonkin sortin asiantuntevasta liikkeestä. Tuossa kaupungillahan niitä on useampia. Siinä Rautatienkadulla on yksi, mutta en kyllä tiedä, saako sieltä näin asiantuntevaa palvelua. Minkäpä sitä himoilleen ja haluilleen voi.

Tämä on kyllä sitten viimeinen palsta, mikä tehdään. Tämä on epäihmisten hommaa.

*Sumanismi haluaa muistuttaa, että Olli-Juhani Pirin näkemyksiä ei kannata noteerata.

” Sitaatteja

”Mun ois pitäny elää 1400-luvulla ja olla kuningas.”

– Topi, kun luuli kahvikuppinsa ryöstetyn

”Milla oli ensimmäinen kakkosen tyttö, joka tuli vastaan.”

– Jalin perustelut fuksisuunnistuksen rastivahtien valintaan

Jussi: ”Join aamulla espresso. Jos nyt joisin vielä kahvia, niin paskoisin kohta frisbeitä.”

Katja: ”Siis isoja kovia kiekkoja?”

Lauri: ”Kun käyt vessassa, niin onko se vähän kuin frisbeegolfia? Voi juhlia, jos joskus saa hole in onen.”

– jutut saattavat saada paskan sävyjä hallituksen kokouksissa

Jali: ”Alueelle on saapunut villipeto, ja teidän tehtävänne on löytää se.”

Eemi: ”Varmaan Tapa.”

– leijonanmetsästystä aloitellaan Syysrymyissä

”Pahempaa kuin mikään mörköhevi on Mörkö – ja Mörkö kuuntelee Katri Helenaa.”

– Lauri ja pahuuden olemus

”Niin että ei kannata aloittaa kandin kirjoittamista edellisenä iltana. Voi olla, että joku on senkin tehnyt. Muistaakseni Mikko Memonen, mutta...”

– Niina Kunnas osoittaa reiluutta kandiluennolla

HUMANISTINEN KILTA

